71.918
=90/a

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

Burroughs: Tarzan az őserdőben

OSZK

487.

TARZAN AZ ŐSERDŐBEN

EDGAR RICE BURROUGHS

TARZAN AZ ŐSERDŐBEN

FORDITOTTA: GAÁL ANDOR

PANTHEON KIADÁS

Az eredeti angol kiadás címe:

„JUNGLE-TALES-OF-TARZAN“

A 71 918 I = 90/a

A 313

OR 1866

OSZ

ORSZ. SZÉCHÉNYI-KÖNYVTÁR
Nyilvántartó
1951 év B 2110 sz.

STUDIÓ-NYOMDA

I. FEJEZET

Tarzan első szerelme

Teeka kényelmesen elnyujtózott a trópusi vadon árnyékában. Kétségen kivül fiatalnak és ragyogóan nőiesnek látszott — vagy legalábbis ilyennek látta Tarzan, a majomember, aki az egyik közeli fa egy alacsonyan himbálózó ágán kuporgott és onnan nézett le rá.

Jómaga, ahogy ott hintázott az őserdő egyik óriási fájának karcsu ágán, barna bőrével — amelyet bronzszinüre pörkölt a zöld lombkoronán keresztül tüző, ragyogó egyenlitői nap — figyelően félrehajtott szép formáju fejével, értelmes, álmatag tekintetü szürke szemével olybá tünt, mintha valami ősrégi félistenség ujjászületett mása lenne.

Igy, látszatra, alig tünt volna hihetőnek, hogy gyermekkorában egy rut, szőrös, nösténymajom emlőin nevelkedett, sem pedig az, hogy amióta felnőtt — miután szülei elköltöztek az élők sorából abban a kis kunyhóban, amely az őserdő szélén, egy földnyelven állott — nem ismert más társaságot, mint Kercsak, az óriásmajom törzsének komor himjeit és vicsorgó nőstényeit.

S ha valaki olvasni tudott volna azokban a gondolatokban, amelyek időnként átvillanak gyors, egészséges agyán, ha ismerte volna azokat a vágyakat, kivánságokat és terveket, amelyeket Teeka látása ébresztett benne, még kevésbé lett volna hajlandó hitelt adni Tarzan emberi származásának. Ezek a gondolatok ugyanis sohasem árulták volna el az igazságot — azt,

hogy anyja egy nemes angol hölgy volt, apja pedig egy előkelő angol főur, akinek családfája évszázadokra ágazott vissza....

Tarzan, a majomember, maga sem ismerte származásának történetét. Nem tudta, hogy ő tulajdonképen John Clayton, Greystoke lordja, akit öröklött hely illet meg a Lordok Házában. Minderről fogalma sem volt — s ha tudta volna, sem értett volna belőle semmit.

E pillanatban csak annyit tudott, hogy Teeka gyönyörü!

Gyönyörü volt Kala is — az ember mindig annak látja az anyját — Teeka azonban másféleképen volt szép, valami egészen egyéni és sajátos módon, szinte meghatározhatatlanul.... és Tarzan maga is csak homályosan és bizonytalanul kezdett ráébredni erre a tudatra.

Tarzan és Teeka évek hosszu sora óta játszótársak voltak és Teeka meg is maradt játékos, kedves lénynek, mialatt a vele egykoru fiatal himek már morcosakká és ingerlékenyekké kezdtek válni. Tarzan, ha egyáltalán elgondolkozott a dolgon, valószinüleg azt következtette, hogy talán éppen azért kezd jobban vonzódni ehhez a fiatal nősténymajomhoz, mert az összes régi pajtásai közül csak ő, meg jómaga maradtak meg viháncoló sihedereknek.

Ma azonban, ahogy ott kuporgott fölötte az ágon, egyszerre csak felfedezte Teeka testalkatának és vonásainak szépségét is — és ez olyasvalami volt, ami sohasem fordult elő még, tekintettel arra, hogy e tulajdonságok egyike sem játszott szerepet eddigi közös játékaiban, amikor például Teekával versenyt futottak, vagy bujocskát játszottak az alacsonyabban fekvő ágak között.

Tarzan megvakarta a fejét, ujjait belemélyesztve sörényszerü fekete hajába, amely sötét keretként vette körül szépvonásu, kisfius arcát — megvakarta a fejét és sóhajtott. Valósággal kétségbeejtette Teeka hirtelen felfedezett szépsége. Irigyelte azt a szép szőrzetet, amely a fia-

tal nősténymajom egész testét fedte. Ugyanakkor utálni kezdte és megvetette a maga szőrtelen, sima barna testét. Esztendőkön keresztül élt benne a remény, hogy egyszer valamikor majd ő maga is olyan szép szőrös lesz, mint majomfivérei és nővérei — de végül is fel kellett hagynia ezzel a hiu, ábrándos reménységgel.

Aztán meg gyönyörü, nagy fogai is voltak Teekának — természetesen nem olyan hatalmas agyarak, mint a himeké, de mégis szép, nagy fogak a Tarzan gyönge, fehér gyöngyfogaihoz hasonlitva. És aztán milyen gyönyörü, bozontos szemöldöke, milyen széles, lapos orra és milyen szája!.... Tarzan maga is sokszor megpróbálta ugy összecsücsöriteni a száját és aztán felfujni az arcát s közben gyorsan forgatni a szemét — de érezte, hogy sohasem fogja tudni olyan elragadóan és olyan ellenállhatatlanul, mint ahogy Teeka csinálja.

És most, ahogy ezen a délutánon elmerülve nézte, egy fiatal himmajom, lustán gázolva a fák alatt lehullott és rothadó levélszőnyegben, esetlenül közeledni kezdett Teeka felé. Kercsak törzsének többi majmai gondtalanul ácsorogtak a közelben, vagy nyujtózkodtak az egyenlitői őserdő déli forróságában. Időről-időre egyikük, vagy másikuk elment Teeka mellett, de Tarzant az ilyesmi nem izgatta. Miért volt hát, hogy most egyszerre összeráncolta a szemöldökét és megfeszülni érezte izmait, amikor látta, hogy Taug megáll a fiatal nőstény mellett, majd követlen közelében lekuporodik a földre.

Tarzan mindig kedvelte Taugot. Gyerekkoruk óta együtt kóboroltak mindenfelé. Egymás mellett kuporogtak a vizparton, markolásra feszitve gyors erős ujjaikat, hogy megragadják Pisaht, a halat, ha a mély vizeknek ez a gyorsan surranó lakója a felszinre merészkedett, hogy bekapja azokat a kis bogarakat, amelyeket Tarzan csalétkül dobott a vizre.

Együtt ingerelték Tublatot és gunyolták Numat az oroszlánt. Akkor hát miért érezte Tarzan

felborzolódni minden idegszálát amiatt, hogy Taug most odatelepedett Teeka közelébe?

Igaz, hogy Taug már nem volt az egykori játékos fiatal majom. Amikor vicsorgás közben elővillantak hatalmas agyarai, nyilvánvaló volt, hogy ez már nem ugyanaz a Taug, aki valamikor játékos birkózásban összefonódva hempergett Tarzannal a gyepszőnyegen.

A mostani Taug már hatalmas, komor, magányos himmajom volt. De Tarzannal eddig még sohasem akaszkodott össze.

A fiatal majomember néhány percig csak elnézte, ahogy Taug mind közelebb huzódott Teekakhoz. Látta, ahogy a him hatalmas karja simogatóan fonja körül nőstény karcsu vállát — aztán Tarzan, a majomember macskaügyességgel leugrott a földre és a pár felé közeledett.

Mialatt feléjük ment, felső ajka vicsorgásba torzult, felfedve fénylő fogait. Melléből mély morgás tört elő fenyegetően. Taug vérben forgó szemekkel felpillantott. Teeka is kiegyenesedett és felnézett Tarzanra. Vajjon sejtette-e a baj okát? Ki tudná megmondani? Mindenesetre ösztönös nő volt s igy felnyult és megvakarta Taug apró, lapos fülének tövét.

Tarzan látta a mozdulatot és abban a pillanatban Teeka már nem az egykori kis játszótárs volt számára, hanem valami csodálatos lény — a legcsodálatosabb lény az egész világon — akinek birtokáért érdemes megküzdeni életre-halálra Tauggal, vagy bárki mással, aki hozzá való jogát kétségbe merészelné vonni.

Tarzan, a majomember fejét leszegve, megfeszült izmokkal és félvállát előre tólva, oldalról közeledett a fiatal him-majom felé. Arcát kissé félrefordította, de éber, szürke szeme egy pillanatra sem vesztette el Taugot és minél közelebb lépett hozzá, annál félelmetesebb, dühösebb morgást hallatott.

Taug megrázta magát és felegyenesedett rövid lábszárain. Most ő is kivillantotta félelmetes agyarait. Oldalt fordult és morogni kezdett.

— Teeka Tarzané, — jelentette ki a majomember, a nagy emberszabásu majmok mély torokhangján.

Teeka Taugé, — felelte a him-majom.

Thaka, Numgo és Gunto, akiket a két fiatal him morgása felriasztott, félig közönyösen, félig érdeklődve arrafelé sanditottak. Álmosak voltak, de megszimatolták, hogy harc van készülőben. És ez mindenesetre szórakozást jelentett az őserdő unalmában.

Tarzan válla köré fűből font hosszu kötél volt vetve, kezében pedig ott szorongatta azt a vadászkést, amely régen elhalt és sohasem ismert atyjáé volt valamikor. Taug szük értelmével is hatalmas tiszteletet érzett azzal a kis csillogó, éles fémdarabbal szemben, amelyet a majomfiu veszedelmes ügyességgel tudott használni. Hiszen azzal ölte meg Tublatot, kegyetlen mostohaapját és Bolganit, a gorillát. Taug is tudta ezeket a dolgokat és éppen ezért óvatosan közeledett, körben keringve Tarzan körül, hogy alkalmas helyzetből támadhassa meg. Tarzan viszont — ellenfele hatalmasabb termetére és veszélyes fogaira való tekintettel — hasonló taktikához folyamodott.

Egy ideig ugy látszott, hogy ez az összetüzés is ugy fog lefolyni, mint a törzs tagjai között előadódó legtöbb surlódás: valamelyikük majd megunja a dolgot és eloldalog valami más, békésebb foglalatosság után. És igy is végződött volna, ha másról van szó, mint amiről volt — Teekanak azonban hizelgett a helyzet és az a tény, hogy a két fiatal him miatta összetüzni készül. Teeka eddigi rövid életében ehhez hasonló dolog még nem fordult elő. Látott ugyan már más himeket harcolni más és idősebb nőstényekért és vad kis szivében gyakorta vágyódott az után a nap után, amikor majd a dsungel füvét őmiatta fogja vörösre festeni az életre-halálra küzdő ellenfelek vére.

Igy hát most felkuporodott és mindkét imádóját részrehajlatlanul gunyolni kezdte. Először

becsmérelte őket gyávaságukért, aztán csufneveket kezdett kiáltozni feléjük, megvetett neveket, olyanokat, mint Histah, a kigyó és Dango, a hiéna. Megfenyegette őket, hogy előhívja Mumgát, aki majd megveri őket valami vesszővel — Mumgát, aki olyan öreg volt, hogy már vánszorogni is alig birt és olyan fogatlan vénasszony, hogy már kizárólag csak banánnal és hernyókkal tudott táplálkozni.

A körös-körül figyelő majmok, szavait hallva, nevetni kezdtek. Taug dühbe jött. Hirtelen nekirugaszkodott Tarzannak, a majomfiu azonban gyorsan félreugorva, kibujt előle, aztán egy macska gyorsaságával megfordult és most már ő volt a támadó fél. Vadászkését magasan feje fölé emelve, a következő pillanatban Taug nyaka felé sujtott. A majom megfordult, hogy elkerülje a fegyvert, ugy hogy a penge csak a vállán sebezte meg.

A vöröslő vércsik látása ujjongó, éles kiáltásra ingerelte Teekát. Ez már aztán volt valami! Körülnézett, hogy meggyőződjék róla, vajjon mások is látják-e, ami érte történik. A trójai Szép Heléna sem lehetett büszkébb, mint Teeka volt ebben a pillanatban.

Ha nem lett volna annyira elmerülve saját hiusága kiélésében, észrevehette volna, hogy a levelek megzizzenek a fán a feje fölött — és ezt a zizzenést nem okozhatta a szél, minthogy szél egyáltalán nem volt. És ha felpillantott volna, azt is észrevehette volna, hogy közvetlenül a feje fölött egy karcsu állati test kuporog ugrásra készen és gonosz sárga szemek pillantanak le rá éhes mohósággal.

Teeka azonban mindebből semmit sem vett észre.

A megsebesült Taug szörnyü morgással néhány lépést hátrált. Tarzan nyomon követte, gunyszavakat zuditva rá és fenyegetően emelve kését feléje. Teeka kilépett a fa alól, hogy a küzdők közelében maradhasson.

Feje fölött az ág meghajolt és kissé meg

is ingott az ott kuporgó test sulya alatt. De ugyanekkor Taug is megállott a hátrálásban és a szembefordult ellenfelével. Szája tajtékzott és a nyál kétoldalt lecsorgott az állán. Leszegte a fejét és kitárva karjait, uj támadásra készülődött. Hiszen ha hatalmas karjai közé tudná kapni a sima, barna testet, akkor övé lenne a győzelem! Ugy érezte, hogy Tarzan meg nem engedett eszközökkel harcol ellene. Tarzan ugyanis nem mutatott hajlandóságot a közelharcra. Ellenkezőleg, fürge ugrásokkal egyre elkerülni igyekezett Taug izmos szoritását.

A majomfiu eddig még sohasem mérte össze komolyan erejét egy himmajommal, legfeljebb csak játék közben és éppen ezért nem volt egészen biztos benne, vajjon rábizhatja-e magát tisztán izmai erejére egy ilyen életre-halálra menő küzdelemben. Nem mintha félt volna — mert Tarzan nem ismerte a félelmet. Csak éppen az önvédelem ösztöne óvatosságra intette. Csak akkor vállalt kockázatot, ha az szükségesnek látszott — olyankor azonban nem riadt vissza semmitől.

Jómaga azt a harci módszert választotta, amely legjobban illett testalkatához és fegyverzetéhez. Bár fogai erősek és élesek voltak, támadó fegyverként használva semmiképen sem vetekedhettek az emberszabásu majom hatalmas harci agyaraival. Viszont azáltal, hogy csak ugrált ellenfele körül, gondosan vigyázva rá, hogy amaz el ne érhesse — Tarzan egyrészt ügyesen felhasználhatta hosszu, éles vadászkését s ugyanakkor elkerülhette azokat a fájdalmas és veszélyes sebeket, amelyek kétségtelenül estek volna rajta, ha a himmajom karmai közé kerül.

Igy azután Taug támadott és közben ordított, mint a bika, Tarzan a majomember pedig könnyedén szökelt egyik oldalról a másikra, szidalmakat szórva ellenfelére és közben ujra, meg ujra megsebezve késével.

Voltak aztán pihenők is ebben a küzdelemben, amikor is mindketten lélekzet után kapkod-

állták szemben egymással, várva az alkalmat és a kedvező lehetőséget ujabb támadásra. Egy ilyen pillanatnyi szünet alkalmával történt, hogy Taug körülnézett. S abban a pillanatban egész magatartása megváltozott. Olybá tünt, mintha dühe egyszerre elpárolgott volna — helyébe azonban a félelem lépett.

Harsány kiáltással — amelyet minden majom azonnal felismert — Taug sarkonfordult és menekülni kezdett. Figyelmezetető kiáltása mindenki számára azonnal elárulta, hogy ősi ellenségük van valahol a közvetlen közelben.

Tarzan is nekiiramodott, hogy biztonságba kerüljön, épugy, mint a törzs többi tagjai. Futás közben hallotta a párduc orditását, amely egybekeveredett egy nósténymajom rémült visitásával. Taug is hallotta ezt a kettős hangott — de nem állt meg.

A majomfiu ezzel szemben egész másképen viselkedett. Hátrapillantott, hogy lássa, vajjon közvetlen veszély fenyegeti-e a törzs valamelyik tagját. És a látványra, amely szeme elé tárult, egyszerre borzadás töltötte el.

Teeka volt az, aki rémületében felvisitott, mikörben keresztülrohant a kis tisztáson, a tulsó oldalon álló fák irányában — mögötte ugyanis könnyed kecses ugrásokkal Sheeta, a párduc közeledett.

Sheeta láthatólag nem sietett. Biztosra vette zsákmányát, mert hiszen ha a nósténymajom eléri is a szemközti fát, nem lesz ideje felmászni rá, mert közben könnyedén karmai közé keriti.

Tarzan látta hogy Teeka a halál martaléka. Odakiáltott Taug és a többi himek felé, hogy siessenek Teeka segitségére, ugyanakkor pedig szembefordult az üldöző vadállattal. Miközben eléje lépett, lekapta válláról a kötélhurkot. Tarzan tudta, hogy ha a nagy himmajmok összesereglenek, akkor a dsungel egyetlen teremtménye — Numat az oroszlánt beleértve — sem mer összecsapni velük és hogyha a törzs egybesereglett hímjei közösen megtámadnák Sheetat, a nagy

ragadozó kétségtelenül hátat fordítana és esze nélkül elmenekülne.

Taug meghallotta a kiáltást, amint hogy a többiek is meghallották — de senkise sietett Tarzan segítségére, illetőleg Teeka megmentésére. Sheeta pedig egyre rohamosabb szökeléssel közeledett kiszemelt áldozata felé.

A majomfiu maga is a párduc nyomába vetette magát. Hangosan kiáltott abban a reményben, hogy ezzel bestiát eltéritheti Teeka nyomából, vagy legalább is lekötheti figyelmét addig, amig a nősténymajom biztonságban elérheti a magasan fekvő ágakat, ahová Sheeta már nem meri követni. Amilyen ócsárló gunynév csak eszébe jutott, azt mind rázuditotta a párducra. Felszólitotta, hogy álljon meg és vivjon meg vele — Sheeta azonban változatlanul kitartott az izletesnek igérkező préda üldözésében.

Tarzan nem sokkal mögötte rohant és egyre jobban behozta hátrányát, de a távolság már olyan rövid volt, hogy alig érhette el a ragadozot, mielőtt az karmai közé kaparintaná Teekát. A fiu tehát futás közben meglóbálta a feje fölött a füből font hurokkötelet. De nem merte elhajitani, mert a távolság jóval nagyobb volt, mint amilyenre eddig gyakorolt. Egy egész kötélhosszszuságnyira volt Sheetától — de végül is nem maradt más választása. Nyilvánvaló volt, hogy a ragadozó előbb fogja elérni Teekát, semmint ő a közelébe kerülhetne. Meg kellett tehát kockáztatnia a dobást.

Abban a pillanatban, amikor Teeka felszökkent a nagy fa legalsó ágára és Sheeta széles ivben utána vetette magát, a majomfiu füből font hurokkötele kanyarogva végigsüvitett a levegőben, hosszu, vékony vonalat irva vele és a nyitvaálló hurok egy pillanatra megállott a vadállat feje és tágra tátott szája fölött. Aztán a kötél pontosan és elkerülhetetlenül rácsavarodott a sárgás nyakra, Tarzan pedig — kezének egy gyors mozdulatával — összehuzta a hurkot.

A hatalmas, félelmetes karmok hajszálnyira

Teeka testétől csapkodtak a levegőben, mialatt a hurok megfeszült és Sheeta visszarándult — majd a következő pillanatban hátrazuhant. Sheeta azonban rögtön talpra szökkent, villogó szemmel, csapkodó farokkal és tágranyitott álkapcsokkal, amelyek közül dühös és haragos orditás tört elő.

Egy pillanatás elég volt, hogy felfedezze bosszusága előidézőjét: a majomfiut, aki mindössze vagy negyven lábnyira állott tőle. És Sheeta a következő percben már támadásba is lendült.

Tarzan gyors pillantást vetve a fára, megállapitotta, hogy Teeka biztonságban van és igy szükségtelennek tartotta, hogy kockára tegye életét ebben a hiábavaló és egyenlőtlen harcban, amelynek kimenetele ránézve csak végzetes lehetett. De hogyan térjen ki a dühödt ragadozó elől? Mert annyi bizonyos, hogy ha küzdelemre kerül a sor, nem sok esélye van arra, hogy ép bőrrel menekülhessen.... Tarzan kénytelen volt bevallani, hogy helyzete nem éppen a legirigylésreméltóbb. A fák tul messze álltak ahhoz, semhogy reménye lehetett volna bármelyiket is még idejében elérni. Nem tehetett tehát egyebet, minthogy megállion és bevárja a félelmetes támadást.

Jobbjában vadászkését szorongatta — ami ugyancsak szegényes és céltalan fegyvernek tünt Sheeta hatalmas, villogó fogaival összehasonlitva — de a fiatal lord Greystoke ugynazzal az elszánt határozottsággal várta a megsemmisitő rohamot, mint félelmet nem ismerő ősei várták annakidején a halált a Senlac-dombon, Hastings mellett....

A szomszédos fákról — nyugodt biztonságos helyzetéből — a nagy majmok figyelték a dolgot, szidalmakat zuditva Sheetara és tanácsokat kiáltozva Tarzan felé, mert az ember őseinek természetesen sok emberi tulajdonsága is van... Teeka azonban remegett a félelemtől. Sivitva kiáltozta a himek felé, hogy siessenek Tarzan segitségére. A himek azonban mással voltak elfog-

lalva — nevezetesen azzal, hogy fintorokat vágjanak Sheeta felé és különböző tanácsokkal lássák el Tarzant. Mert elvégre is Tarzan nem volt igazi Mangani, miért tegyék hát kockára életüket az ő védelmében?

Sheeta e pillanatban már csaknem elérte a hajlékony, mezítelen testű fiut — a hajlékony, mezitelen test azonban akkorra már nem volt ott. Bármilyen gyors volt is a hatalmas macska, a majomfiu még fürgébbnek bizonyult. Abban a pillanatban ugrott félre, amikor a párduc karmai már hajszál hijján elérték. És mialatt Sheeta a lendület erejétől végighempergett a földön, Tarzan száguldva iramodott a legközelebbi fa felé, hogy azon menedéket találjon.

A párduc azonban csaknem ugyanakkor visszanyerte egyensulyát és megfordulva, prédája után vetette magát, maga után hurcolva mindenütt a hurkot, amelyet a majomfiu a nyakába vetett. Üldözés közben meg kellett kerülnie egy alacsony bokrot, amely a Sheetához hasonló nagyságu és sulyu vadállat számára nem alkothatott komoly akadályt — ha nem lett volna a nyomában vonszolt kötél. Amikor azonban Sheeta megint Tarzan után vetette magát, a kötél beleakadt a bokorba, összegabalyodott és hirtelen megállásra kényszeritette a párducot. Tarzan egy másodperccel később már biztonságba került, felkapaszkodva egy karcsu fa legmagasabb ágai közé, ahová Sheeta nem követhette.

Itt kuporgott azután, gallyakat és szidalmakat szórva az alatta küzködő, dühös fenevadra. A törzs többi tagjai is hozzákezdtek a bombázáshoz, keményhéju gyümölcsöket s száraz galyakat dobálva, mindaddig, amig Sheeta dühös kapálózás és harapdálás után meg nem szabadult az összebogozódott kötéltől. A párduc most egy percig villogó tekintettel fordult szembe kinzőivel, majd egy utolsó dühös ordítással megfordult és belevetette magát a dsungel ágas-bogas sürüjébe.

Félórával később a törzs már megint lenn

tanyázott a földön, mintha közben semmi sem történt volna. Tarzan összeszedte kötele megmaradt darabjait és most azon fáradozott, hogy uj hurkot készitsen, mialatt Teeka közvetlen melléje kuporodott annak jeléül, hogy választása végül is a majomfiura esett.

Taug komor tekintettel nézegette őket. Egyszer, amikor közeledni próbált hozzájuk, Teeka rávicsoritotta a fogait és haragos morgást hallatott s Tarzan is ellenségesen csattogtatta feléje fogait — Taug azonban ezuttal nem kezdett harcot. Fajának szokása szerint ugylátszik beletörödött a nőstény választásába.

Tarzan később, a nap folyamán, miután rendbehozta lasszóját, elindult a fák között, hogy valami élelmet keressen. Az ő szervezete sokkal inkább kivánta a hust, mint társaié, akik megelégedtek gyümölcsökkel, füvekkel és hernyókkal, amit mindenfelé bőségesen lehetett találni — Tarzan viszont meglehetős sok időt forditott a vadászatra, mert egyedül csak a hus tudta kellőképen kielégiteni gyomrát és ellátni szervezetét azzal az erővel és kitartással, amelyre a vadon megpróbáltatásai között testének szüksége volt.

Taug látta, ahogy lassan eltávolodik s akkor — mintegy véletlenül — egyre közelebb és közelebb kezdett huzódni Teekához. Amikor már csak néhány lábnyira volt tőle, kutató pillantást vetett rá s akkor látta, hogy a nősténymajom kedvtelve néz vissza rá s a haragnak semmiféle jelét nem mutatja.

Taug kidomboritotta hatalmas mellkasát, majd furcsa torokhangokat adva, még közelebb topogott. Széthuzta az ajkát, ugy hogy hatalmas fogai láthatókká váltak. Ó, milyen gyönyörü nagy agyarai voltak! Teeka kénytelen volt méltányolni őket — amint hogy csak csodálattal tudott pillantani Taug bozontos szemöldökére és rövid, izmos nyakára. Meg kellett adni, gyönyörü him volt!

Taugnak hizelgett a csodálatnak az a leple-

zetlen kifejezése, ami a nőstény szemében megjelent és most olyan büszkélkedve illegette magát előtte, mint egy hiu páva. Gondolatban összehasonlitotta magát vetélytársával és megelégedetten állapitotta meg, hogy összehasonlitásról tulajdonképpen szó sem lehet. Hogyan is lehetne hasonlitani az ő csodálatos szőrzetét Tarzan bőrének utálatos meztelenségével és simaságával? Ki is találhatna bármily szépet a Tarmangani hegyes orrában, ha összehasonlitja Taug széles orrlyukaival? És Tarzan szemei! Micsoda undok szemek ezek, amelyeket valami fehér karika keretez és nincsenek is vérrel aláfutva! Taug tudatában volt annak, hogy az ő szemei bizony annál szebbek — hiszen éppen eleget nézegette őket a tó üvegesen tükröző vizében.

A him közelebb huzódott Teekához, végül is lekuporodott közvetlenül melléje. Amikor Tarzan kis idő mulva visszatért a vadászatról, láthatta, ahogy Teeka megelégedetten vakargatja vetélytársa hátát....

Tarzan valami furcsa utálatot érzett. Sem Taug, sem Teeka nem vették észre őt, amint felbukkant a fák között. Ő meg megállt és rájuk nézett, aztán fájdalmas fintorral elfordult és megint visszasurrant a zöldelő gallyak közé, a puha levélszőnyegen, amely elfogta lépéseinek neszét.

Igyekezett minél messzebb kerülni attól a látványtól, amelynek az imént tanuja volt és amely még most is keserüséggel töltötte el szivét. A csalódott szerelem első fájdalma rázta testét — ő azonban nem volt tudatában annak, hogy mi a baja. Ugy érezte, hogy haragszik Taugra — de ha igy volt, akkor miért huzódott vissza, ahelyett, hogy rátámadt volna és igyekezett volna elpusztitani azt a lényt, aki boldogságát tönkretette?

Olyan érzése is volt, hogy Teekára is haragszik — de mégis kisértően elevenedett meg lelki szemei előtt szépsége és változatlanul őt tartotta a legkivánatosabb lénynek a világon.

A majomfiu szeretet után vágyódott. Csecsemő korától kezdve egészen addig a napig, amikor Kulonga mérgezett nyila átfurta Kala szivét, ez a nőstény-majom volt az egyetlen, aki a kis angol fiucska számára a szeretetet megtestesitette.

Kala a maga vad és ösztönös módján szerette örökbefogadott fiát és Tarzan is viszonozta ezt a szeretetet, ámbár annak külső megnyilvánulásai nem voltak erősebbek, mint amilyent az ember a dzsungel egyik lakójától várhatott. Csak amikor elveszítette, akkor jött rá a kisfiu arra, hogy mennyire ragaszkodott ahhoz a lényhez, akit anyjának tekintett.

Az iménti néhány óra alatt ugy érezte, mintha Teekában találta volna meg Kala helyettesitőjét — valakit, akiért harcolhat, akinek élelmet szerezhet, akihez gyöngéd lehet — álma azonban máris szertefoszlott. Valami nagyon fájt a mellében. Szivére szoritotta kezét és azon töprengett, hogy vajjon mi is történhetett vele? Homályosan érezte, hogy az a fájdalom valamiképpen Teekával van összefüggésben. Minél többet gondolt Teekára, — ugy, ahogy utoljára látta, amint Taugot becézi, — annál inkább érezte keblében azt a furcsa, égető fájdalmat....

Megrázta a fejét és haragosan felmordult. Aztán egyre mélyebben és mélyebben hatolt be a dsungelbe. S minél tovább haladt s minél többet törte a fejét a rajta esett sérelmen, annál inkább közeledett ahhoz a lelkiállapothoz, amelyet gyógyithatatlan nőgyülöletnek lehetne nevezni.

Két nappal utóbb még mindig magányosan vadászgatott. Komor és boldogtalan volt — és elhatározta, hogy sohasem tér vissza többé a törzshöz. Ugy érezte, nem tudná elviselni, hogy Taugot és Teekát mindig együtt lássa. Ahogy éppen felkapaszkodott egy hatalmas ágra, látta odalenn elhaladni Numát az oroszlánt, mellette pedig Sabort, a nőstény oroszlánt. Szorosan egymás mellett lépkedtek és Sabor időnként odahajolt Numához és játékosan belekapott a sörényébe. Olyasféle volt, mintha kedveskedni akart

volt neki. Tarzan felsóhajtott és egy diót vágott hozzájuk.

Később Mbonga néhány fekete harcosa keresztezte utját. Már éppen azon volt, hogy egyikükre — aki külön állt a többiektől — kiveti laszszóját, amikor hirtelen figyelmes lett arra a dologra, amivel ezek a bennszülöttek foglalatoskodtak: valami ketrecet állitottak fel az uton és azt leveles galyakkal fedték be. Mikor befejezték a munkát, az egész épitményt alig lehetett észrevenni.

Tarzan csodálkozva töprengett, hogy mi célt szolgálhat ez a szerkezet és ha már felépitették, miért hagyják ott az uton s miért térnek vissza a bennszülöttek falujuk felé?

Tarzan már jóideje nem látogatott el a bennszülöttek falvaihoz és régen nem figyelte meg a palánkjukon áthajló fák valamelyikéről régi ellenségei tevékenységét.

Gyülölte őket, mert Kala gyilkosa is közülök való volt — de ennek ellenére szórakoztatta őt, amikor megfigyelte mindennapi életüket, amelyet falvaikban folytattak. Különösen érdekelte a táncuk, amikor a rőzsetüz megvilágitotta meztelen testüket, amint ugrálva, forogva és szökdécselve járták a haditáncot. Most is abban a reményben követte a harcosokat a falu felé, hogy valami hasonlónak lehet szemtanuja. Várakozásában azonban csalódnia kellett, mert aznap éjszaka semmiféle tánc nem volt.

A fa koronájának biztos rejtekéből figyelve Tarzan ehelyett azt látta, hogy kis rőzsetüzek mellett apró csoportokban ülnek a feketék és megbeszélik a nap eseményeit, a falu homályos zugaiban pedig különálló párokat fedezett fel, amint beszélgettek és nevetgéltek — és e párokat mindannyiszor egy-egy fiatal férfi és egy-egy fiatal nő alkotta.

Tarzan félrehajtotta a fejét és elgondolkozott. Aztán mielőtt nyugovóra tért volna, összekucorodva a hatalmas fa ághajlatában, Teeka töltötte be a gondolatait, majd később álmait — őt látta,

meg a fiatal fekete férfiakat, amint beszélgetnek és nevetgélnek fiatal fekete nőkkel....

Taug, ugyancsak magányosan vadászva, jó messze eltávolódott a törzstől. Lassan haladt az elefántok ösvényén végig, amikor hirtelen ugy találta, hogy valami bozót zárja el az utját. Taug — aki még keveset tapasztalt — rossz természetü, dühös és lobbanékony volt. Ha valami feltartóztatta, rögtön brutális erővel és vadsággal próbálta elháritani az akadályt. S most is, hogy az utját elzárva találta, haragosan berontott a sürü, leveles cserje közé és egy perccel később valami furcsa ráccsal találta szemben magát, amely azután ellenállt minden dühös kisérletének, bármennyire is próbált keresztül törni rajta.

Taug harapdálni és ütni kezdte az előtte álló akadályt, közben egyre jobban forrt benne a düh — de mindez nem használt. Végre is belátta, hogy kénytelen lesz visszafordulni. Elhatározásába azonban elkésett, mert most meg észrevette, hogy mialatt előre próbált utat törni, a háta mögött is hasonló akadály állta utját!

Taug csapdába került. Lázasan küzdött, hogy kiszabaditsa magát, egészen addig, mig csak a kimerültségtől össze nem rogyott — de minden erőfeszitése hasztalannak bizonyult.

Reggel egy feketebőrü csapat indult el Mbonga falujából az előző nap felállitott csapda irányában. Fölöttük pedig — a fák koronái közt — egy meztelen fiatal óriás haladt, kiváncsian követve minden mozdulatukat. Manu, a makimajom fecsegett és gunyolódott, miközben Tarzan elhaladt mellette és noha nem félt a majomfiu jól ismert alakjától, mégis szorosabban magához vonta kis barna élete-párját. Tarzan elnevette magát erre a látványra, de rögtön a nevetés után elborult az arca és megint egy mélyet sóhajtott.

Kissé távolabb, egy tarkaruhás madár illegette magát egyszerübb tollazatu párja előtt. És Tarzannak ugy tünt, hogy a dsungelben minden élőlény összeesküdött abból a célból, hogy őt az elvesztett Teekára emlékeztessék. Ezelőtt is, éle-

ének minden napján, ugyanezeket a dolgokat látta, de akkor figyelemre sem méltatta őket....

Mikor a feketebőrűek odaértek a csapdához, Taug nyugtalanná vált. Megragadta börtönének rácsait és kétségbeesetten rázta őket, miközben félelmetesen üvöltött és morgott. A feketék örültek a látványnak és bár nem e szőrös bestia számára építették a csapdát, ezzel a fogással is meg voltak elégedve.

Tarzan hegyezni kezdte a fülét, amikor a nagy majom hanját meghallotta és gyorsan kerülőt irva le, hogy kikerüljön a szél irányából, elkezdett szaglászni a levegőben. Nem sok időbe telt, amig érzékeny orrcimpáival elfogta az ismerős szagot, amely azonnal nyilvánvalóvá tette Tarzan számára a fogoly állat kilétét. Mintha csak a két szemével látta volna, oly biztos volt benne, hogy a fogoly csak Taug lehet.

Tarzan vigyorgott magában, miközben közelebb huzódott, hogy megnézze, mit fognak csinálni foglyukkal a feketebőrűek. Minden valószinüség szerint azonnal megölik. Erre a gondolatra Tarzan ismét elmosolyodott. Most aztán elveheti magának Teekát és senkisem lesz, aki a jogait kétségbe merné vonni. Amint azonban figyelve nézett, észrevette, hogy a fekete harcosok leszedik a ketrecről a takaró leveleket, köteleket erősitenek hozzá és az egész alkotmányt maguk után vonszolva, elcipelik a falu irányába.

Tarzan addig nézte a dolgot, amig csak dühösen morgó és a rácsot csapkodó vetélytársa egészen el nem tünt a szeme elől. Akkor azután a majomfiu sarkonfordult és sürgösen elindult, hogy a törzset és Teekát megkeresse.

Utja közben rábukkant Sheetára s családjára egy kis bozóttal körülvett tisztáson. A hatalmas macska elnyulva feküdt a földön, mig élettársa egyik mancsát végigfektetve ura kegyetlen pofáján, kedveskedve nyalogatta a torkánál lévő fehéres szőrt.

Tarzan egyre gyorsabban haladt, végül szinte már repült az őserdőn keresztül és rövidesen

el is érte a törzset. Előbb vette észre őket, semmint azok felfedezték volna közeledtét, mert az őserdő egyetlen teremtménye sem tudott olyan nesztelenül haladni, mint Tarzan, a majomember. Meglátta Kammat és feleségét, amint egymás mellett kuporogva majszoltak valamit, aztán észrevette a a magányosan üldögélő Teeket is. Már nem lesz sokáig egyedül, gondolta Tarzan, amint egy ugrással mellettük termett.

Váratlan megjelenése meghökkenést keltett és dühös és izgatott morgásokat váltott ki, és — mint ehhez már a multból is szokva volt — a törzs minden egyes tagja külön-külön végigszaglászta, hogy meggyőződjék róla: csakugyan ő az. Csak azután csillapodtak le.

Tarzan elhaladt mellettük és megindult Teeka felé. Amint azonban közelebb lépett hozzá, a nősténymajom elhuzódott tőle.

— Teeka, — szólította meg, — én vagyok az, Tarzan. Te Tarzané vagy. Eljöttem érted.

A nőstény közelebb lépett és figyelmesen nézegette, majd körülszaglászta és aztán megkérdezte:

— Hol van Taug?

— A Gomanganik elfogták, — felelte Tarzan. — Meg fogják ölni.

A nőstény szemében valami furcsa, merengő, szinte szomoru pillantás jelent meg, amikor Tarzan beszámolt Taug sorsáról. De azért még közelebb jött és hozzásimult a fiuhoz. Tarzan pedig — lord Greystoke — átfogta karjával a vállát.

Alig tette azonban ezt a mozdulatot, amikor hirtelen meghökkenve érezte, hogy az ő sima, barna karja valahogy nem illik hozzá szerelme fekete és szőrös vállához. Eszébe jutott Sheeta feleségének manesa, amely gyöngéden pihent meg Sheeta pofáján — az odaillő volt. Aztán a kis Manu jutott eszébe, amint átkarolja a párját — azok is összeillőknek tüntek. Még az a büszke, tarkatollu madár is hasonlitott szürkébb párjához, Numa pedig — lobogó sörényétől eltekintve

— tökéletes kiegészitője volt Sabornak, a nőstényoroszlánnak. A himek másmilyenek voltak, mint a nőstények, ez igaz — de nem volt köztük akkora különbség, mint Tarzan és Teeka között.

Tarzan nem értette a dolgot. Csak anyit érzett, hogy valami nincsen rendjén. Karja lehullott Teeka válláról És ő maga is lassan elhuzódott tőle.

A nősténymajom, féloldalt vetve a fejét, rábámult. Tarzan egész magasságában kiegyenesedett és öklével a mellére ütött. Aztán fölemelte a fejét az ég felé és kinyitotta a száját. Tüdeje mélyéből előretört a győztes himmajmok vad, félelmetes kiáltása. A törzs tagjai csodálkozva pillantottak feléje. Hiszen senkit sem ölt meg s nem is állt szemben senkivel, akit meg kellett volna félemlitenie ezzel a vad orditással! Nem, semmisem igazolta ezt a viselkedést. Elfordultak tőle, de azért szemmel tartották, mintha attól félnének, hogy hirtelen megvadul.

Aztán — ahogy nézték — egyszerre csak látták, amint felveti magát a legközelebbi fára és eltünik a szemük elől. Kisvártatva megfeledkeztek róla valamennyien — még Teeka is.

*

Mbonga fekete harcosai — izzadva és gyakran megpihenve — lassan haladtak a falujuk felé. Valahányszor megindultak, a primitiv ketrecbe zárt vadállat morgott, majd üvölteni kezdett. Verte a rácsokat, tajtékzó szájjal és félelmesen hörögve.

Már csaknem utjuk végére jártak és utoljára pihentek meg, mielőtt elértek volna ahhoz a tisztáshoz, ahol a falujok feküdt. Néhány perc hiányzott még csak, hogy maguk mögött hagyják a rengeteget és akkor kétségtelenül nem történt volna meg az, ami történt.

Fejük fölött, a fák koronáján keresztül, egy néma alak suhant át. Éles szemek figyelték a ketrecet és számolták a harcosokat. Egy élénk és merész agy formálta magában tervét és mé-

regette a siker esélyeit...

Tarzan figyelte a feketéket, amint az árnyékban hüsöltek. Kimerültek voltak és sokan közülük álomba is merültek. Közelebb kuszott és közvetlen fölöttük megállott. Ugy járt, hogy egyetlen levél sem rezdült meg mellette, A ragadozó állatok végtelen türelmével várakozott. Már csak két harcos volt ébren és azok közül is az egyik szundikálni kezdett.

Tarzan, a majombember elérkezettnek látta az időt a cselekvésre. Az egyetlen ébrenlévő fekete harcos most éppen feltápászkodott a helyéről és megkerülte a ketrecet. A majomfiu közvetlenül a feje fölött haladva követte. Taug gyilkos tekintettel méregette a harcost és dühösen morgott feléje. Tarzan attól félt, hogy a majom fel fogja ébreszteni az alvókat morgásával.

Olyan halkan, hogy az felfoghatatlan lett volna a néger füleinek, Tarzan Taug nevét suttogta, csendre intve a majmot — és Taug morgása csakugyan abbamaradt.

A feketebőrü most a ketrec hátsó oldalához közeledett és megvizsgálta az ajtót rögzitő kötelékeket. Amint ott meghajolva állott, valami a magasból egyenesen a nyakába vetette magát. Acélos ujjak fonták át a torkát és belefojtották a feltörni készülő, rémült kiáltást. Erős fogak mélyedtek a vállába és izmos lábak kapcsolódtak a dereka köré.

A fekete harcos halálra rémülten igyekezett lerázni magáról néma támadóját. Levetette magát a földre és végig hengergőzött a talajon — az erőteljes ujjak azonban egyre szorosabban fonódtak a torka körül.

Szája kinyilt és kilógott belőle megduzzadt nyelve-szeme kiugrott üregéből — a könyörtelen ujjak azonban halálos hurokként szoritották össze a nyakát...

Taug némán figyelte a küzdelmet. Kis agyával valószinüleg csodálkozott azon, hogy mi célja lehetett Tarzannak a néger megtámadásával. Taug még nem felejette el legutóbbi párbaját a

majomfiuval, sem azt, ami az összetüzésüket okozta... Most azt látta, hogy a Gomangani teste hirtelen merevvé válik, görcsösen megrándul, aztán nem mozdul többet.

Tarzan felugrott áldozata mellől és odaszaladt a ketrec ajtajához. Fürge ujakkal sebtében kibogozta a köteléket, amely az ajtó megerősitésére szolgált. Taug csak figyelte — ő maga ugysem tudott segiteni ebben a munkában. Végül is Tarzan kinyitotta az ajtót és Taug kimászott a ketrecből.

A majom egyenesen rá akarta vetni magát az álomba merült négerekre, hogy kitöltse rajtuk dühödt bosszuját. Tarzan azonban nem engedte.

Ehelyett a majomfiu becipelte a néger holttestét a ketrecbe és nekitámasztotta az oldalrácsnak. Aztán megint betette az ajtót és épugy bekötözte a zárat, mint ahogy az előbb volt.

Miközben ezen munkálkodott, boldog mosoly játszadozott az ajka körül, mert legiőbb szórakozásai közé tartozott, ha a Mbonga falujába tartozó feketebőrüeket meg tudta tréfálni. Elképzelte mennyire meg fognak rémülni, ha majd felébrednek és halott bajtársuk testét fogják ott találni a ketrecben, ahol néhány perccel előbb még a hatalmas himmajmot őrizték.

Tarzan Tauggal együtt felkapaszkodott a fakoronák közé és egymás mellett haladtak tovább a dzungel sürüjébe.

— Eredj vissza Teekához — mondta Tarzan. — A tiéd. Tarzan már nem kivánja őt.

— Tarzan más feleséget talált? — érdeklődött Taug.

A majomfiu vállat vont.

— A Gomanganiknak megvan a maguk Gomangani-felesége, — mondta. — Numanak, az oroszlánnak ott van Sabor, a nőstényoroszlán. Sheetának is van maga fajtájából való felesége épugy, mint Barának, az őznek, Manunak, a makimajomnak és mint a dzsungel valamennyi vadjának és madarának... Csak Tarzannak, a ma-

jomembernek nincsen meg a párja. Taug majom. Teeka is majom. Eredj vissza Teekához... Tarzan ember... ő egyedül van...

II. FEJEZET

Tarzan fogságba kerül

A fekete harcosok szorgalmasan dolgoztak a dzsungel árnyékos fái alatt megszoruló párás hőségben. Harci dárdájukkal ásták a kövér, fekete talajt és a rothadó növényzet mélyre nyuló gyökereit. Kemény körmeikkel kaparták ki a felásott földet annak az ösvénynek a kellős közepén, amerre a vadak őseiktől kezdve inni szoktak járni. Aztán megpihentek a munkában, lekuporodtak, pihentek és beszélgettek, nevetgélve és szórakozva a frissen kiásott gödör szélén.

A közeli fák törzsének támasztva sorban álltak hosszu tojásdad bivalybőrrel bevont pajzsaik és azoknak a harcosoknak a lándzsái, akik éppen a gödör mélyítésével voltak elfoglalva. Sima, ébenfekete bőrükön — amely alatt kemény izmok feszültek — izzadság gyöngyözött.

Egy őzbak, amint óvatosan közeledett a viz felé vezető uton, hirtelen meghökkenve torpant meg, amint az emberi nevetést meghallotta. Egy másodpercig szoborszerüen megmerevedve, kitágult orrcimpákkal figyelt — aztán megfordult és nyilsebesen elsuhant az ember veszélyes közeléből.

Vagy száz yardnyira — az áthatolhatatlan őserdő ágas-bogas mélyén — Numa, az oroszlán felemelte komor fejét. Numa egész éjszaka jól tekette magát és igy ugyancsak nagy zaj kellett hozzá, hogy felébressze. Most felemelte az orrát, beleszaglászott a levegőbe és azonnal megérezte az őzbak savanykás illatát és az emberek nehéz szagát. De Numa jóllakott — hát csak haik elégedetlen morgással feltápászkodott a helyéről és beljebb huzódott a sürüségbe.

Ragyogó tollzatu, dallamos hangu madarak röpködtek egyik fától a másikig. Kis fecsegő és játszadozó maki-majmok ugráltak a libegő ágakon keresztül a fekete harcosok feje fölött.

A feketék biztonságban érezték magukat.

De vajjon valóban biztonságban voltak-e?... A fejük fölött, egy lombos fa ágán megtámaszkodva, egy szürkeszemü ifju figyelte élénk érdeklődéssel minden mozdulatukat. A fiu tekintetében lobogott a visszafojtott gyülölség tüze, amelyet láthatólag elnyomott az a vágy, hogy rájöjjön a fekete emberek munkájának céljára. Az, aki megölte Kalát, olyan volt, mint ezek. És ezért az egész fajtával szemben nem tudott egyebet érezni csak gyülöletet. Azért mégis figyelte őket, mert ösztönszerü mohósággal igyekezett ellesni az emberek szokásait.

Látta, ahogy a gödör egyre mélyebb lesz. Végül is már hatalmas üreg tátongott az ut teljes szélességében — akkorra üreg. hogy az a hat ember, aki ásta, már ki sem látszott belőle.

Tarzan el sem tudta képzelni, mi lehet ennek a fáradságos munkának célja. Csodálkozása csak növekedett, amikor látta, hogy most hosszu egyik végükön hegyesre faragott karókat vesznek elő és azokat sorban, szabályos közökben beágyazzák a gödör fenekére. Még kevésbbé értette a dolgot, amikor látta, hogy végül is könnyü gallyakat helyeznek a tetejére, ugy hogy végül is az a munka, amelyet a fekete emberek végeztek, teljességgel láthatatlanná vált.

Mikor elvégezték a dolgukat, látható megelégedéssel szemlélgették müvüket. És valóban még Tarzan gyakorlott szeme is csak alig vehette észre, hogy az állatok ősi vizivő-utján valami változás történt.

A majomember annyira elmerült a töprengésbe, hogy a négerek bántatlanul térhettek vissza falujuk felé anélkül, hogy részük lett volna valami gonosz tréfában, amely egyébként félelmetessé tette előttük a majomembert és amely viszont állandó és kimerithetetlen gyö-

nyörüséget szerzett Tarzan bosszura vágyó szívének.

De bármennyire törte is a fejét, nem tudta megfejteni az eltakart verem rejtélyét, mert a fekete emberek módszerei még mindig idegenek voltak Tarzan számára. Rövid idővel ezelőtt hatoltak be ezek a teremtmények az ő dzsungeljébe — az elsők voltak azok közül, akik bemerészkedtek a vadak ősi területére. Numa, az oroszlán, Tantor, az elefánt, a nagy és kismajmok és a vadon ezernyi más lakója számára még ujdonság volt ez emberfajta. Még sok mindent kellett megtanulniok ezekről a fekete csupasztestü teremtményekről, amelyek hátsó lábakon felegyenesedve jártak — lassan tanultak és rendszerint a maguk kárára...

Röviddel azután, hogy a négerek eltávoztak, Tarzan könnyed szökkenéssel lent termett az uton. Gyanakodva, szaglászva kerülgette a verem szélét. Aztán lekuporodva félrekapart egy kis földet, ugy hogy a keresztbefektetett gallyak egyike láthatóvá vált. Ezt is megszagolta, megérintette, majd fejét féloldalt hajtva, néhány percen keresztül komoly elmerültséggel bámulta. Aztán ismét gondosan betemette földdel, époly ügyesen, mint ahogy a feketék csinálták. Mikor elkészült vele, visszakapaszkodott a fák koronái közé, majd megindult, hogy megkeresse szőrös testvéreit, Kercsak törzsének hatalmas majmait.

Utjában keresztezte Numa, az oroszlán ösvényét és egy percre meg is állt, hogy egy puha gyümölcsöt vágjon régi ellensége pofájába. Szerette gunyolni és ingerelni. Elnevezte dögevőnek és Dango, a hiéna testvérének. Numa, rászegezve sárgazöld fényben izző, gyülölködő tekintetét, haragosan rámordult a fölötte táncoló emberi alakra és dühében farka ide-oda kigyózott. De aztán régi tapasztalatok alapján ráemlékezett, hogy ugyis hiába volna minden támadás a biztos magasságban meghuzódó majomemberrel szemben, tehát hirtelen megfordult és becsörtetett az összevissza fonódott növényzet közé, amely elrejtette

alakját kinzójának szeme elől. Tarzan gunyos kiáltással és majomszerü vigyorgással folytatta útját.

Ujabb mérföldet tett meg és ekkor a könnyü szellő szárnyán valahonnan a közelből ismerős szag csapta meg érzékeny orrát. Egy perccel később már közvetlen alatta dübörgött egy hatalmas, szürkésfekete test, a dzsungel ősi ösvényén. Tarzan megragadott egy kis gallyat és letörte. A reccsenés váratlan zajára a hatalmas állat megállt odalenn. Óriási fülek szegeződtek előre és egy hatalmas hajlékony ormány nyult fel a levegőbe, ide-oda hajladozva, hogy megkeresse a zaj okozójának illatát, mialatt két gyönge kis szem gyanakodva és fürkészve furódott a levegőbe.

Tarzan hangosan felnevetett és közelebb ereszkedett a fán a vastagbőrü feje fölé.

— Tantor! Tantor! — kiáltotta. — Bara, az őz nem oly félénk, mint te vagy... Te, Tantor, az elefánt, a dzsungel óriása, akinek nagyobb ereje van, mint annyi Numának, ahány ujj van a kezemen és lábamon együttvéve! Tantor, aki tövestől tud kicsavarni nagy fákat, megreszket a félelemtől, amikor egy ág reccsenését hallja!...

Tantor mindössze egy dörmögő morgással felelt, ami épugy lehetett a megvetés, mint a megkönnyebbülés jele, aztán leengedte felemelt ormányát és fülei is lelapultak. Szeme azonban változatlanul kereste Tarzant. Nem sokáig kellett vizsgálódnia a majomember holléte iránt, mert egy perccel később a fiu könnyed ugrással rátelepedett régi barátja széles fejére. Aztán végignyujtózva, meztelen lábával verdesni kezdte a vastag bőrt s mialatt ujjaival kaparászta a hatalmas fülek alatti puhább helyeket, elmondta Tantornak a dzsungel legujabb eseményeit, mintha csak hatalmas állat minden szót megértett volna abból, amit mond.

Tarzan sok mindent meg tudott értetni Tantorral és noha fecsegése meghaladta a dzsungel komoly óriásának értelmét, az elefánt csak állt, hunyorgó szemmel és lassan himbálózó törzzsel,

mintha minden egyes szót magába akarna szivni. Tulajdonképpen a kellemes, barátságos hangot élvezte, meg a füle mögött kaparászó, becéző kezet és általában a közelségét ennek a lénynek, akit oly sokszor hordott már a hátán azóta, hogy Tarzan még mint kisgyerek egyszer félelem nélkül közeledett hozzá, miután a vastagbőrü részéről feltételezte ugyanazt a barátságos érzést, mint amelyet ő maga is érzett.

Hosszu barátságuk alatt Tarzan rájött, hogy valami megmagyarázhatatlan módon kormányozni és irányitani képes hatalmas barátját. Hivására Tantor sokszor igen nagy távolságról is megjelent — oly messziről, ahonnan csak éles füleivel meg tudta hallani a majomfiu süvitő hivását — és amikor Tarzan felkuporodott a fejére, Tantor bármily irányban hajlandó volt nekivágni az őserdőnek, amerre csak a fiu akarta. Az emberi ész diadala volt ez az állaté felett és ez a hatás erősnek bizonyult, bár eredetét egyikük sem sejtette.

Tarzan vagy félórahosszat hevert elnyujtózva Tantor hátán. Az időnek egyikük számára sem volt jelentősége. Az élet — ahogy ők látták — főleg abban állott, hogy gyomrukat megtöltsék. Tarzannak ez kevésbbé fáradságos müvelet volt, mint Tantornak, egyrészt mert kettőjük közül Tarzan gyomra volt a kisebb, másrészt, miután vegyesétü volt, könnyebben is tudta megszerezni az élelmet. Kevésbbé volt kényes az ételei megválasztásában, mint Tantor, aki bizonyos fáknak csak a kérgét, másoknak csak a törzsét, a harmadiknak csak a leveleit ette és esetleg még ezeket is csak az évnek bizonyos szakában.

Tantor életének legnagyobb részét az foglalta el, hogy megtöltse hatalmas gyomrát annyi eledellel, amennyi elegendő volt hatalmas izmai táplálására. Ez a helyzet azonban Tarzant csak igen kevéssé, Tantort pedig egyáltalán nem érdekelte. Az előbbi csak annyit tudott, hogy igen jól érezte magát az elefánt társaságában. Ennek persze nem tudta volna magyarázatát adni. Nem tudta, hogy miután ő maga normális, egészséges embe-

lény — tehát vágyódik valami élőlény után, akire érzelmeit pazarolhatja. Gyermekkori játszótársai, Kercsak törzsének majmai, már mind nagy, komor állatokká nőttek. Azok nem éreztek szeretetet, és nem is vágyódtak szeretet után. Tarzan alkalomadtán még eljátszadozott a fiatalabb majmokkal. A maga ösztönös módján még szerette is őket, de ezek az apróságok nem voltak megfelelőek arra a célra, hogy társaságát alkossák. Tantor viszont valóságos megtestesülése volt a nyugalomnak, a biztonságnak és a megbízhatóságnak. Kitünő érzés volt elnyulni durva hátán és belesuttogni gondolatait a hatalmas fülekbe, amelyek ide-oda hímbálóztak, mintha értenék a beléjük lehelt szavakat. A dzsungel valamennyi lakója közül Tantor ébresztette Tarzanban a legnagyobb szeretetet azóta, hogy Kalától meg volt fosztva. Tarzan néha eltöprengett rajta, hogy vajjon Tantor is viszonozza-e ezeket az érzelmeket. De természetesen az ilyesmit nem lehetett tudni.

Végül is gyomrának korgása — a dzsungel legerősebb és legellenállhatatlanabb hajtóereje — figyelmeztette Tarzant, hogy ideje lesz visszatérni a fák közé és valami élelmet szerezni. Tantor pedig folytatta megszakitott utját az ellenkező irányban.

A majomember vagy egy órahosszat cserkészett. Egy magasban lévő fészekben friss, meleg huseledelt talált, aztán gyümölcsök, bogyók és ízes növények kinálkoztak, amelyekkel máskor ugyancsak szívesen élt volna, most azonban lemondott róluk. Hus, hus, hus! Tarzan, a majomember valójában mindig csak hus után vágyódott...

Mialatt kóborolt a dzsungelben, agyát a vadászaton kivül más gondolatok is foglalkoztatták. Szokása volt visszaidézni magába az elmult napok, vagy órák eseményeinek emlékét. Most ismét átélte Tantorral való találkozását, majd elgondolkozott azokon a feketebőrüeken, akiket az imént ásni látott és azon a furcsa eltakart vermen, amelyet ott hagytak az ut közepén. Ujra,

meg ujra foglalkoztatta az agyát az a kérdés, hogy vajjon mi céljuk lehetett vele.

És ahogy eltöprengett azon az elfedett vermen, képzeletében hirtelen megjelent a hatalmas, szürkés-fekete törzsü állat, amely méltóságteljesen csörtet végig a dzsungel vadjainak vizivó-utján...

Tarzan hirtelen érezte, hogy szörnyü ijedség nyilal át rajta. Az elhatározás és a tett gyakran egyszerre ment végbe a majomember életében — és most is mint a nyil suhant át a fák lombos koronáin, mielőtt még a verem célja tökéletesen megvilágosodott volna agyában.

Egyik lengő ágról a másikra ugorva át, rohant előre a szoros közelségben álló fákon. Aztán leugrott a földre és futott, némán és gyorsan szedve lábát a rothadó levélszőnyegen, majd ahol az ágas-bogas növényzet utját állotta, ismét a fák koronái közé lendült, hogy utját zavartalanul folytathassa.

Aggodalmában még arról is megfeledkezett, hogy a szél irányára gondoljon. A vadak ösztönös óvatossága háttérbe szorult az emberi elhatározás mögött és igy történt, hogy egy nagy tisztásra érkezett, anélkül, hogy még csak gondolt volna is rá, vajjon ezen keresztül zavartalanul átjuthat-e?

Már féluton volt, amikor néhány lépéssel előtte a magas fü közül vagy féltucat csiripelő madár röppent fel. Tarzan azonnal féloldalt fordult, mert jól tudta, hogy ezek a madarak milyen állat közelségét szokták hirül adni. Ugyanabban a pillanatban azonban Buto, a rinoceros már talpra ugrott és dühösen neki támadt.

Buto, a rinocerosz vaktában szokta megrohanni ellenfelét. Gyönge szemével még kis távolságra is alig lát és nem lehet tudni, vajjon tétova támadása nem félelemből és menekülésvágyból ered-e inkább, mintsem fékezhetetlen természetéből. Ami egyébként mindegy is annak számára, akit Buto megtámad, mert ha szarva elé kerül, akkor az a valószinüség, hogy az efajta kérdé-

sek soha többé nem fogják érdekelni.

És ezuttal ugy hozta a véletlen, hogy Buto egyenesen nekitámadt Tarzannak még pedig mindössze néhány méternyiről, a térdig érő füvön keresztül. A balvégzet ugy akarta, hogy éppen szembe akadjon a majomemberrel és amikor apró szemével felfedezte az ellenséget, morogva, nyflegyenese vonalban rontott feléje. A kis ősmadarak ott csapongtak és keringtek hatalmas barátjuk körül. Közben, a tisztás fáin, egy tucat apró majom fecsegett és gunyolódott, majd ijedten rebbent szét a felső ágak felé, amikor a dühös vadállatt megsemmisítő rohamra készült. Egyedül Tarzan őrizte meg nyugalmát.

Éppen a támadás vonalában állott. Már nem volt ideje, hogy menedéket keressen a fák között, a tisztáson tul — és Tarzan különben sem volt hajlandó félbeszakitania utját Buto miatt. Már a multban is összetalálkozott néhányszor ezzel az ostoba állattal és azóta változatlan megvetést táplált irányában.

Buto azonban, leszegezett fővel már egészen a közelébe ért és hosszu, hegyes szarva fenyegetően meredt előre. Amikor azonban szarvával felfelé bökött, fegyvere csak a levegőt találta — a majomember ugyanis macskaszerü ügyességgel elugrott előle és egy ujabb lendülettel az orrszarvu széles hátán termett. A következő pillanatban már le is szökkent a vadállat háta mögött a földre és mint a szarvas, iramodott a fák felé.

Buto dühbe jött és nem értette, hogy prédája miképpen tünhetett el előle. Megfordult és nekivágott az ellenkező iránynak — ez azonban szerencsére nem az az irány volt, amelyben Tarzan menekült és igy a majomember sértetlenül érte el a fákat és zavartalanul folytathatta sietős utját a vadonon keresztül.

Nem messze előtte Tantor haladt méltóságteljesen az elefántok sokat taposott ösvényén és Tantor előtt, az ut közepén, egy kuporgó fekete harcos várakozott figyelve. S nemsokára meg is hallotta azt a hangot amelyre várt — a dübörgő

csörtetést, amely az elefánt közeledtét jelezte.

Jobbra és balra, behuzódva az őserdőbe, várakoztak a többi harcosok. Aztán egyiktől a másikig halk füttyentés jelezte, hogy a préda közeledik. Erre valamennyien az ösvény felé siettek, elfoglalva helyüket a szélmentes irányban álló fák mögött, nehogy Tantor megszimatolhassa őket. Némán várakoztak — és várakozásuk jutalmául hirtelen felbukkant a hatalmas ormányos, akkora agyarakkal, hogy látásukra megremegett az elefántcsontra vágyakozó feketebőrüek szive.

Alig, hogy az állat elhaladt mellettük, a harcosok előbujtak rejtekhelyeikből. És most már nem maradtak többé csendben — sőt, ellenkezőleg, tapsolni és kiáltozni kezdtek. Tantor, az elefánt, fölemelt ormánnyal és felkunkorodó farokkal megállt, hegyezte hatalmas füleit, majd gyorsabb iramban megindult előre az uton — egyenesen a levelekkel és gallyakkal fedett verem felé, amelynek mélyén hegyesvégü karók meredtek ki a földből.

Mögötte zajongva közeledtek a harcosok, gyorsabb futásra hajszolva őt, nehogy ideje legyen figyelnie a lába alá kerülő terepre. Tantor, az elefánt, — amely ha megfordul egyetlen nekirugaszkodással eltaposhatja ellenfeleit, — mint egy rémült őz, pánikszerüen futott — egyenesen a szörnyü és kinos halál felé.

És valamennyiök mögött közeledett Tarzan, a majomember, ugy rohanva át a dzsungel fái között, mint a mókus. Már hallotta a harcosok orditozásását és rájött ennek az értelmére is. Hirtelen ő maga is éles, figyelmeztető kiáltást hallatott, amely messzire visszhangzott a dzsungelben — de Tantor eszeveszett ijedtségében vagy nem hallotta meg, vagy ha meg is hallotta, nem mert megállni...

A hatalmas vastagbőrü már csak néhány méternyire volt az utjában leskelődő haláltól és mögötte a feketék már üvöltöztek és táncoltak örömükben, mert biztosak voltak a sikerben. Dárdáikat rázva ünnepelték a nagyszerü zsákmányt

— a tömérdek elefántcsontot és a rengeteg husi — amely nemsokára birtokukba kerül.

Annyira belefeledkeztek az ujjongásba, hogy észre sem vették a fejük fölött nesztelenül elsuhanó majomembert — aminthogy Tantor sem látta és hallotta meg, pedig Tarzan ugyancsak kiáltozott feléje, hogy megállásra birja.

Még néhány lépés és Tantor a kihegyezett karók közé zuhan!

Tarzan valósággal röpült a fák koronái közt, mig végre sikerült elérnie, sőt megelőznie a menekülő állatot. Éppen a verem szélén a majomember leszökkent a földre és megállt az ut közepén. Tantor csaknem eltaposta, de gyönge szemével is felismerte benne régi barátját.

— Megállj! — kiáltott Tarzan, felemelve kezét. És a hatalmas állat megtorpant.

Tarzan megfordult és félrerugdosta annak a növényzetnek egy részét, amely a vermet eltakarta. Tantor odapillantott és abban a percben ő is megértette a dolgot.

— Taposd agyon őket! — uszitotta Tarzan. — Itt jönnek a hátad mögött!....

Tantor, az elefánt azonban még mindig nem tudott magához térni a rémülettől.

Előtte ásitott a félelmetes verem — jobbra és balra azonban az ősi, biztonságos dsungel terpeszkedett, amelyet még ember lába nem érintett. A hatalmas állat hirtelen trombitálással jobbra kanyarodott és csörtetve átgázolt az össze-vissza nőtt növényzeten, amely rajta kivül minden más teremtményt feltartóztatott volna.

Tarzan, aki ott maradt a verem szélén, mosolygott, amikor elnézte Tantor dicstelen megfutamodását. A feketebőrüek már közeledtek és igy Tarzan, a majomember is legtanácsosabbnak látta, ha minél sürgősebben elpárolog a színtérről. Meg is indult a verem széle mellől, de ahogy járás közben testsulyával ballábára nehezedett, a föld megindult lába alatt. Tarzan iszonyu erőfeszitéssel megpróbált előre lendülni — de már késő volt. Háttal lezuhant a verembe, a

hegyesvégű karók közé.

Amikor egy perccel később a bennszülöttek odaérkeztek, már messziről látták, hogy Tantor keresztülhuzta számításukat, mert a verem fölött keletkezett lyuk sokkal kisebb méretü volt, semhogy azon egy elefánt hatalmas teste keresztül zuhanhatott volna. Először arra gondoltak, hogy áldozatuk talán csak rá próbálta tenni egyik oszlopszerü lábát a verem tetejére, de aztán még idejében visszahuzta — amikor azonban odaértek a gödör peremèhez és lenéztek, szemük tágranyilt a csodálkozástól. A verem alján ugyanis egy fehér óriás mozdulatlan és meztelen teste feküdt.

Néhányan közülök már ezelőtt is látták ezt az erdei istenséget és ezek most remegve huzódtak vissza, mert azt tartották, hogy ez a csodálatos lény a démonok titokzatos hatalmával rendelkezik. A többiek azonban csak az ellenség kézrekeritésére gondoltak — ezek leugrottak a verem mélyére és kiemelték az ájult Tarzant.

Teste sebzetlen maradt. A hegyesvégü karók nem furták keresztül — csak a tarkóján lévő duzzadás mutatta ájultsága okát. Ahogy fejjel hátrafelé lebukott, beleverte koponyáját az egyik karó oldalába és ebben a pillanatban elvesztette eszméletét. A feketebőrüek is gyorsan felismerték a helyzetet és époly gyorsan össze is kötözték foglyuk kezét-lábát, mielőtt az még visszanyerte volna öntudatát, mert jól tudták, hogy ez a furcsa ember-állat, aki a fákon lakó szőrös majomnépséggel barátkozik, ugyancsak veszedelmes ellenség.

Alig haladtak vele rövid távolságra a falujuk felé, amikor a majomember felnyitotta a szemét. Egy pillanatig csodálkozva nézett maga körül, majd — miután eszméletét visszanyerte — egyszeriben tudatára ébredt helyzete sulyosságának. Születésétől kezdve hozzászokott, hogy csak a maga erejére támaszkodjék és éppen ezért most sem gondolt külső segitségre, hanem csak azon törte a fejét, hogy milyen módot tudna kieszelni

a menekülésre.

Nem merte megvizsgálni, hogy milyen erősek a kötelékei, mert attól félt, hogy a feketebőrűek, akik cipelik, észrevennék és még jobban megerősitenék őket. Azok már ugyis észrevették hogy visszanyerte eszméletét és minthogy nem volt kedvük az őserdei hőségben tovább cipelni egy sulyos férfit, ráállitották a lábára és kényszeritették, hogy köztük haladjon. Ebből a célból időnként meg is bökdösték dárdáikkal, de azért babonás félelemmel lehetőleg elhuzódtak a közvetlen közeléből.

Félelmük még csak növekedett, amikor felfedezték, hogy a lándsa-szurások a szenvedés semmi külső jelét nem váltják ki a fogolyból. S aztán fel is hagytak a bökdöséssel abban a hiszemben, hogy ez a furcsa fehér óriás valami természetfölötti lény, aki a fájdalommal szemben amugy is érzéketlen.

Falujukat elérve, diadal-kiáltásokban törtek ki, ugy, hogy mire a kapuhoz jutottak, már hatalmas, táncoló és dárdáját rázó tömeg — férfiak, nők és gyermekek vegyesen — gyült összesze üdvözlésükre és kalandjaik meghallgatására.

Amikor a falu lakói megpillantották a foglyot, valósággal megvadultak és a csodálkozástól és elképedéstől szájtátva bámultak rá. Hónapok óta örökös rettegésben éltek emiatt a félelmes fehér démon miatt, akit csak kevesen közülök láthatták anélkül, hogy az egyuttal halálukat ne jelentette volna. Sok harcosuk tünt el a falu kellős közepéből és társaik csoportjaiból oly titokzatos módon, mintha a föld nvelte volna el őket és aztán később, éjszakának idején, ezeknek az eltünt harcosoknak a holtteste egyszerre csak odahullott a falu uccájára, mintha az égből esett volna le.

Ez a félelmetes teremtmény sokszor jelent meg éjnek idején a falu kunyhóiban csak azért, hogy megöljön valakit, aztán nyomtalanul eltünjön — most azonban a hatalmukban volt! Többé már nem fogja rémiteni őket. Lassanként deren-

geni kezdett bennük ez a diadalmas, megnyugtató tudat. Egy asszony visitva odaugrott a majomemberhez és az arcába csapott. Erre egy másik, majd egy harmadik követte példáját, ugy hogy végül Tarzant, a majomembert, fenyegető, üvöltő és vérszomjas bennszülött tömeg vette körül.

Ekkor jelent meg Mbonga, a főnök. Lándsájával szétszórva a tömeget, elzavarta őket áldozatuk mellől.

— Estig ne essék bántódása! — mondta.

Távol a dsungelben, Tantor, az elefánt — miután első rémülete lecsillapodott — fülét hegyezve és himbálózó orrmánnyal állott a sürüségben. Vajjon milyen gondolatok kavarogtak zavaros agyában? Talán Tarzant kereste? Talán eszébe jutott az a szolgálat, amelyet a majomfiu tett neki?.... Ez valószinü. De vajjon érzett-e hálát irányában? Vajjon hajlandó lett volna-e feláldozni életét, hogy megmentse Tarzant, ha tudta volna, hogy barátját milyen veszedelem fenyegeti?....

A falu lakóinak vad orditozása csak elmosódva érkezett hozzá s ekkor azonnal megfordult, mintha megint rémülten menekülésre készülődne. De aztán megint megállott, visszafordult, felemelte orrmányát és hangosat trombitált.

Majd ismét figyelve várakozott tovább.

A távoli faluban — ahol Mbonga visszaállitotta a rendet és a nyugalmat — a feketebőrüek aligha hallhatták Tantor trombitálását. Tarzan, a majomember éles füleivel azonban felfogta az üzenetet.

A bennszülöttek most egy kunyhóba vezették, ahol elzárták és őrizet alatt tartották, hogy épségben maradjon az éjszakai szerartásig, amikor is szörnyü kinhalállal végeznek vele. Utközben meghallotta Tantor trombitálását és fejét felemelve, félelmetes, éles vészkiáltást hallatott, amelytől a hideg futott végig a babonás feketék hátán és őrei elugrottak mellőle, noha semmi kárt nem tehetett bennük, mert hiszen kezei hátra voltak kötözve.

A következő percben — amikor még mindig mozdulatlanul állt és figyelni látszott valamire — már fölemelt lándzsákkal vették körül. Most a távolból egy második, szinte feleletnek tetsző trombitálás hallatszott és ekkor Tarzan, a majomember, megnyugodva fordult meg és egykedvüen folytatta utját a börtönéül szolgáló kunyhó felé.

A délután egyhanguan telt el. A majomember hallotta, ahogy a falu környező házaiban javában készülődnek az ünnepségre. A kunyhó ajtaján keresztül megfigyelte, hogy az asszonyok felszitják a parazsat tüzhelyükön és edényekben vizet hordanak, de mindezeken tul, figyelme főleg a dzsungel felé fordult, ahonnan mohó reménykedéssel várta Tantor felbukkanását.

Maga Tarzan is csak félig hitt benne, hogy az elefánt csakugyan eljön. Jobban ismerte Tantort, mint önmagát. Tudta, hogy a hatalmas testben milyen félénk szív lakozik. Tisztában volt vele, hogy az óriási állat alapjában véve pánikszerüen fél a Gomanganik szagától és mikor aztán lassan beesteledett, a reménység is egyre halványodni kezdett a lelkében s hozzákészült, hogy ha arra kerül a sor, elszántan tudjon majd szembenézni a reá várakozó végzettel.

Egész délután azon fáradozott, hogy meglazitsa a kötelékeket a csuklója körül. A kötelek azonban csak nehezen engedtek. Ha ki tudná szabaditani a kezét, mielőtt még érte jönnek, hogy lemészárolják!.... Tarzan erre a gondolatra megnyalta az ajkát és baljósan elvigyorodott. Szinte elképzelte, hogyan mélyednének ujjai ellenfeleinek lágy husába és hogyan marcangolná fehér fogaival a torkukat. Mindenesetre kielégitené bosszuját, mielőtt azok végeznének vele.

Végül is megérkeztek a kifestettarcu, tolldiszes harcosok, akik ebben a pompában még félelmetesebbek voltak, mint amilyenre a természet formálta őket. Bejöttek érte és kitaszigálták a szabadba, ahol a falu összegyült népe vad örömrivalgással üdvözölte megjelenését.

Odavezették a kinzócölöphöz. És miközben

durván lökdösték előre s neki készülődtek, hogy hozzákötözzék az oszlophoz, hogy azután megkezdhessék haláltáncukat — Tarzan megfeszitette hatalmas izmait és egyetlen erőteljes mozdulattal széjjelpattintotta a csuklóját körülfonó meglazult köteléket. A következő pillanatban villámgyorsan előreugrott és rávetette magát a hozzá legközelebb álló harcosokra. Az egyiket egyetlen sulyos ökölcsapással földre sujtotta, aztán morogva és vicsorogva nekiugrott egy másiknak. Fogát belemélyesztette ellenfele nyakizmába, ekkor azonban vagy félszáz feketebőrü vetette rá magát és leráncigálta a földre.

A majomember csapkodva, rugva és harapva küzdött életéért — mint egy sarokba szoritott vadállat. Erejével, fürgeségével, bátorságával és okosságával könnyen el tudott volna bánni akár féltucat feketebőrüvel — de félszáz ember még Tarzan, a majomember számára is tulsoknak bizonyult.

Lassanként legyürték ellenállását, noha már sokan csunya sebekből véreztek, ketten pedig élettelenül és mozdulatlanul feküdtek a küzdők lába alatt.

De ha sikerült is legyürniök, azt már nem tudták elérni, hogy meg is kötözzék, noha vagy félóra hosszat küzködtek körülötte. Végül is Mbonga odaszólitotta egyik emberét, hogy vessen véget a dolognak és döfje le lándzsájával a vadul küzdő férfit. S a harcoló, tülekedő emberek csoportján keresztül lassan, lépésről-lépésre tört utat magának a lándzsás harcos, egyre közelebb nyomulva kiszemelt áldozatához.

Fegyverét felemelve, döfésre készen állott, csak éppen a kedvező pillanatot várta, amikor beleszurhat a majomemberbe anélkül, hogy valamelyik feketebőrü társa életét veszélyeztetné. Egyre közelebb és közelebb huzódott a küzdőkhöz és közben a majomember üvöltésétől hideg lutott végig a hátán. Tanácsosnak tartotta, hogy egyetlen döféssel teritse le, mert tudta, hogy ha eltéveszti, a megsebzett ember elsősorban ellene

fordul és akkor ugyancsak nehéz lesz védekezni a könyörtelen fogak és kemény izmu karok ellen.

Most végül kedvezőnek látszott az alkalom. Meglendítette lándzsáját és megfeszítette izmait — ebben a pillanatban azonban a dzsungel felől, a keritésen tulról mennydörgésszerü robaj hallatszott. A ládzsát tartó kéz megállt a levegőben. A feketebőrü gyors pillantást vetett a zaj irányába és azok a harcosok, akiket nem foglalt le a harc, ösztönszerüleg szintén arrafelé fordultak.

A rőzsetüzek fényénél megpillantottak egy hatalmas testet, amint éppen áttört a palánkon, amely recsegve roppant össze a szörnyü suly alatt mintha csak gyönge szalmaszálakból lett volna fonva. És egy perccel később Tantor, az elefánt dühödten nekik rohant.

A feketék rémült jajveszékeléssel menekülni kezdtek. A legtöbben még idejében szedték irhájukat, de vagy féltucat harcos annyira belemerült a küzdelembe, hogy se nem hallotta, se nem látta a szörnyü agyaras közeledését.

Tantor félelmetes trombitálással most ezekre támadt. Megállott az embergomolyag fölött, szétcsapott közöttük orrmányával, mig végül — a boly alján — megtalálta a vérző, de még mindig küzdő Tarzant

Az egyik harcos felemelte a tekintetét és ekker pillantotta a fölötte tornyosuló rettenetes hustömeget. A kis szemek, amelyekben visszatükröződött a környező rőzsütések fénye, gonosz, félelmetes és vérfagyasztó tekintettel meredtek feléje. A harcos rémületében elorditotta magát — de akkor már elkapta egy hatalmas orrmány, fölemelte a földről a magasba mint valami elő parittyát, hozzávágta a menekülő tömeghez.

Tantor egyiket a másik után szedte le a majomemberről, jobbra-balra hajigálva őket. Valamennyien széles ivben zuhantak le és elterültek a földön, nyögve, vagy csendesen — aszerint, amint a halál azonnal, vagy csak lassabban érte utól őket.

Mbonga csekély távolságra összegyüjtötte

harcosait. Mohó tekintettel nézte az elefánt hatalmas agyarait. És miután a rémület első pánikja elmult, támadásra hajszolta embereit, akik közben nehéz, elefántvadászatra alkalmas lándzsákkal szerelték fel magukat. Mire azonban odaértek volna, Tantor orrmányával széles fejére ültette Tarzant, majd megfordulva, visszdübörgött a dzsungelbe, azon a hatalmas résen keresztül, amelyet a falut körülvevő palánkon tört.

Lehet, hogy igazuk van azoknak az elefántvadászoknak, akik azt állitják, hogy ez az állat még sohasem tett ilyen szolgálatot embernek. Tantor számára azonban Tarzan nem *ember* volt — hanem egyik állattársa a dzsungelből.

És igy fizette vissza tartozását Tantor, az elefánt Tarzannak, a majomembernek, amivel még szorosabbra kovácsolta azt a barátságot, amely azóta állott fel közöttük, amióta Tarzan — mint apró barnabőrü fiucska — először lovagolt Tantor hatalmas hátán a holdfényes őserdőn keresztül, az egyenlitői csillagok alatt.

III. FEJEZET

Harc a baluért.

Teeka anya lett. Tarzan, a majomember élénk érdeklődéssel fogadta ezt a tényt — s tulajdonképpen sokkal izgatottabb volt, mint Taug, az apa. Tarzan rendkivül kedvelte Teekát, akiben még a közeledő anyaság gondjai sem tudták teljességgel kiölni azt a jókedvü gyerekességet, amely annyira megkülönböztette őt Kercsak törzsének többi nőstényeitől. Még most is gyerekes örömét találta a fogócskában, a bujósdiban, vagy más játékban, amelyet Tarzan termékeny emberi agya gondolt ki szórakoztatásukra.

Fogócskát játszani a fák koronái között izgalmas és érdekes játék, amelyet Tarzan különösképpen élvezett, ámbár egykori játszótársai már rég óta valamennyien abbahagyták az efajta mulatságot. Teeka egészen a kicsinye megszületéséig mindig szivesen részt vett dologban — amikor

azonban a balu megszületett. Teeka egyszerre megváltozott.

Ez a változás módfelett meglepte és elbusitotta Tarzant. Egy napon megpillantotta Teekát, amint egy alacsony ágon kuporog és valamit szőrös kebléhez szorit — valami rugdalodzó és nyivákoló apróságot. Tarzan közelebb lépett, azzal a kiváncsisággal, amely sajátossága minden értelmes teremtménynek, amely már tuljutott a mikroszkópikus fejlődési fokon.

Teeka haragosan nézett feléje és még erősebben magához szoritotta a nyivákoló apróságot. Tarzan közelebb jött. Teeka elhuzódott tőle és rávicsoritotta a fogait

Tarzan egészen odáig volt a megdöbbenéstől. Amióta csak emlékezni tudott, sohasem fordult elő, hogy Teeka — ha csak játékból nem — rávicsoritsa a fogát. Most azonban a nőstény nem olyannak látszott, mintha tréfás kedvben volna. Tarzan belefurta barna ujjait sürü fekete hajába, féloldalt hajtotta a fejét és meghökkenve bámult. Aztán még egy kicsit közelebb lépett, előrenyujtva a nyakát, hogy jobban láthassa azt a furcsa jószágot, amit Teeka babusgat.

Teeka figyelmeztető vicsorgással ujra felhuzta a felső ajkát. Tarzan óvatosan előrenyult, hogy hozzáérjen ahhoz a valamihez, amelyet Teeka szorongatott — a nőstény azonban félelmes morgással most hirtelen ellene fordult. Fogát belemélyesztette az előrenyuló kar husába, mielőtt még a majomember visszakaphatta volna előle, aztán kis távolságra maga előtt kergette a meghökkent férfit a fák között.

Tarzan biztos távolban végre megállott és titkolatlan meglepetéssel nézegette egykori játszótársát. Mi történhetett, hogy a valamikor oly szelid Teeka ennyire megváltozott? Azt a titokzatos valamit annyira elrejtette karjában, hogy Tarzan nem tudta megállapitani, mi lehet. Most azonban, amikor megfordult és visszanézett, felismerte. S ekkor Tarzan fájdalma és méltatlankodása ellenére elmosolyodott — mert már ezelőtt is látott

fiatal majomanyákat és tudta, hogy néhány nap mulva majd lecsillapodik a gyanakvása. Tarzan azonban mégis sértve érezte magát — nem volt szép dolog Teekától, hogy ennyire féltette tőle a kicsinyét. Hiszen ő a világért sem akart kárt tenni benne, vagy a *balu*-ban — ahogy a majmok a kisgyereket nevezik.

Most azonban — fájó karja és sértett büszkesége ellenére — hirtelen még erősebb vágyat érzett, hogy közelebb menjen és megnézze Taug ujszülött fiát. Talán csodálatosnak tünik, hogy Tarzan, a majomember, hatalmas harcos létére megfutamodjék egy nőstény dühös támadása elől, vagy hogy azon töprengjen, vajjon visszatérhet-e a közelébe — de azért a dolog tulajdonképpen nem csodálatos. Mert hiszen elbánhatott volna vele, de egy him csak a legvadabb haragjában fordul egy nőstény ellen, mintha csak méltányolná kisebb alkatát és gyöngeségét.

Tarzan ismét megindult a fiatal anya elé — lassan s ügyelve arra, hogy a visszavonulás utját biztositja magának. Teeka azonban ujra fenyegetően morogni kezdett. S ekkor Tarzanból kitört a méltatlankodás.

— Tarzan, a majomember nem akarja bántani Teeka baluját, — mondta. — Csak engedd, hogy megnézzem!

— Eredj el innen! — förmedt rá Teeka. — Eredj el innen, vagy megöllek!

— Engedd megnéznem! — kérlelte Tarzan.

— Tágulj, ha mondom! — válaszolta a nősténymajom. — Itt jön Taug. Majd az elkerget. Sőt meg is öl. Mert ez itt Taug baluja.

A háta mögött felhangzó vad morgás figyelmeztette Tarzant Taug közellétére és arra a tényre, hogy a him meghallotta párja figyelmeztetését és fenyegetéseit és most segitségére sietett.

Taug is — épugy, mint Teeka valamikor együtt játszadozott Tarzannal, amikor még elég fiatal volt hozzá, hogy kedvét találja a játékban. Tarzan egyszer meg is mentette Taug életét. A

majmok emlékezőtehetsége azonban nem tulságosan nagy és a hála érzése különben sem emelkedik náluk az apai ösztön fölé. Tarzan és Taug egyszer már összemérték erejüket s ebből a merkőzésből Tarzan került ki győztesen. Ez volt az egyetlen, amire Taug esetleg még visszaemlékezett — de még ebben az esetben is egészen bizonyos volt, hogy másodszor is hajlandó volna kockára tenni az életét, ha arról van szó, hogy elsőszülöttjét megvédelmezze.

— Eredj el innen! — förmedt rá Teeka. — Gonosz morgása arra mutatott, hogy csakugyan hajlandó erre a küzdelemre. Ami Tarzant illeti — nem félt Taugtól és a dzsungel iratlan törvénye azt diktálta volna, hogy ne térjen ki egy másik himmel való küzdelem elől, ha nincsen valami különös oka rá. Tarzan azonban kedvelte Taugot. És nem is haragudott rá, mert emberi agyával megértette azt, amit egy majom agya sohasem foghat fel — hogy Taug viselkedését nem valódi gyülölség diktálja, hanem csak az az ösztönös érzés, hogy hogy him létére megvédelmezze párját és gyermekét.

Tarzannak nem volt kedve harcolni Tauggal, viszont angol őseinek vérével összeegyeztethetetlen lett volna, hogy megfutamodjék — mégis, amikor a him nekitámadt, Tarzan ügyenesen félreugrott előle, amin felháborodva Taug megfordult és ismét vadul nekitámadt. Talán az is sarkalta őt, hogy visszaemlékezett arra a vereségre, amelyet Tarzantól elszenvedett. Talán az a tény, hogy Teeka figyelte, fokozta a vágyát, hogy a párja szeme láttára legyőzze a majomembert, mert az őserdő minden himjében ott bujkál a hiuság és lehetőleg fitogtatni kivánja képességeit a gyöngébb nem csodálatának kiváltására.

A majomember oldalán ott lógott hosszu fűből font kötele — amely tegnap még játékszer volt, ma már komoly fegyver — és ahogy Taug másodszor is nekitámadt, Tarzan megforgatta a lasszót feje fölött és miközben félreugrott a dühös állat elől, feléje vette a hurkot. Akkor aztán,

mielőtt a majomnak még ideje lett volna megfordulni. Tarzan már fölmenekült előle a felső fakoronák közé.

Taug, aki teljesen magánkivül volt dühében, utána vetette magát. Teeka fölnézett rájuk. Nem lehet biztosan tudni, vajjon érdekelte-e a dolog. Taug nem tudott oly gyorsan mászni, mint Tarzan, ugy hogy az utóbbi már elérte a fák koronáját, ahová a nehéz testü majom nem merte követni. Ott megállt és lenézett üldözőjére; grimaszokat vágott feléje és olyan csufnevet zuditott rá, amilyeneket termékeny emberi agyával csak ki tudott találni. Amikor aztán Taug már valósággal tajtékzott dühében, Tarzan keze kinyult, egy ügyesen vetett hurok süvitett a levegőbe, hirtelen Taug köré fonódott és átfogta az állat térdét, olyan szoritással, hogy a majom moccani sem volt képes.

Taug a maga lassu eszével későn vette észre ellenfele szándékát. Igyekezett kibujni a hurokból, a majomember azonban ugyanebben a pillanatban erősenn megrántotta a kötelet, ugy hogy Taug lefordult az ágról és egy perccel később már fejjel lefelé lógott harminc láb magasságból a földszine fölött.

Tarzan a kötél végét odakötötte egy vastagabb ághoz, majd lemászott egészen Taug közelébe.

— Taug, — mondta neki, — oly ostoba vagy, mint Buto, a rinoceros. Most aztán itt fogsz lógni mind addig, amig észre nem térsz. Itt fogsz lógni és innen nézheted, ahogy lemegyek és beszélek Teekával.

Taug orditott és fenyegetődzött. Tarzan azonban csak mosolygott rajta, miközben könynyedén lefelé ereszkedett az ágakon. A földre érve ismét közeledett Teekához, de ujra csak vigyorgó fogak és fenyegető morgások fogadták. Próbálta lecsillapitani és hangoztatta barátságos érzelmeit, majd nyujtogatta nyakát hogy jobban szemügyre vehesse Teeka baluját — a nőstény majom azonban változatlanul meg volt győződve

róla, hogy valami gonoszat forral ellene és kicsinye ellen. Anyasága még tulságosan friss volt és igy az ösztön erősebben dolgozott benne, mint az értelem.

Miután Teeka rájött, hogy hiába próbálja megfogni vagy elkergetni a közelből Tarzant, maga oldott kereket. Futni kezdett afelé a tisztás felé, ahol a törzs tagjai szoktak pihenni, vagy eleség után kutatni. Ugyanakkor Tarzan is felhagyott a kisérletezéssel, mert belátta, hogy nem tudja rávenni a nőstényt arra, hogy engedje közelebbről megtekinteni baluját. Pedig a majomember ugyancsak szerette volna magához ölelni az apróságot. Már maga a puszta látása is valami furcsa vágyódást ébresztett keblében. A csöppség Teeka baluja volt — és Tarzan valamikor gyöngéd érzelmekkel viseltetett Teeka iránt.

Figyelmét azonban Taug orditása vonta magára. A majom felhagyott a fenyegetőzéssel és könyörgésre fogta a dolgot. Az egyre jobban szoruló hurok már elállitotta vérkeringését a lábában és igy fájdalmakat kezdett érezni. Néhány majom köréje sereglett és érdeklődve bámulta. Nem éppen hizelgő megjegyzésekkel illették, mert már nem egy közülök érezte Taug hatalmas kezének sulyát és szörnyü álkapcsainak erejét. S igy most valamennyien kiélvezhették bosszujukat.

Teeka — látva, hogy Tarzan visszafordult a fák felé — megállapodott a tisztás közepén, ahol is, magához szoritva baluját és gyanakvó pillantásokat vetve minden irányban leült. A balu megszületése óta olybá tünt, mintha Teeka eddigi nyugalmas világát mindenfelől számtalan ellenség fenyegetné. Ilyen engesztelhetetlen ellenséget látott például Tarzanban, aki pedig valamikor a legjobb pajtása volt. Még a szegény öreg Mumgát — ezt a félvak és fogatlan nősténymajmot, aki türelmesen keresgélte a hernyókat egy kidőlt fatörzs alatt — is valami gonosz szellemnek tekintette, aki az ő szegény kis baluja vérére szomjazik.

És mialatt Teeka gyanakodva figyelt olyan

veszélyekre, amelyek a valóságban nem is fenyegeték — nem vette észre azt a baljós, sárgászöld szempárt, amely a tisztás tulsó oldalán álló bokrok egyikéből mereven rászegeződött.

Sheeta, a párduc éhségtől gyötörve, mohón szemlélgette a közelében kinálkozó pompás falatot — de mégsem merte megkockáztatni a támadást a tisztáson tartózkodó hatalmas himek miatt.

Hiszen ha a nősténymajom a balujával csak egy kicsit közelebb jönne!... Egyetlen gyors ugrással rájuk vethetné magát és már messze is vihetné zsákmányát, mielőtt a himek közbevetnék magukat!...

Figyélő farka-hegye idegesen rezgett, szája mohón kitágult és előtünt belőle vörös nyelve és sárgás fogazata. Mindezt azonban nem vette észre sem Teeka, sem a körülötte pihenő és rágcsáló majmok, de még maga Tarzan sem, aki most éppen megint a fák felé tartott.

A majomember megelégelve a tehetelen Taugra zuditott szidalmakat gyorsan felkuszott az ágak közé. Az egyik majom éppen azon volt, hogy elkapja a himbálózó kötelet és valami régi sérelemért kitöltse bosszuját a magával tehetetlen Taugon. Tarzan észrevette a dolgot és egyszerre haragra gerjedt. Ő a becsületes küzdelem hive volt és igy felháboritotta a majom alattomos szándéka. A szőrös kéz már éppen csaknem elérte Taugot, amikor Tarzan haragos morgással ráugrott az ágra és egyetlen hatalmas lökéssel lesodorta onnan az alatomosan támadni készülő majmot.

A him a váratlan lökéstől meglepve és haragra gerjedve, vadul kapkodott esés közben, hogy valami támasztékot találjon és sikerült is néhány méternyivel alább, egy másik ágban megkapaszkodnia. Itt gyorsan felegyenesedett és azonnal visszafelé kezdett mászni, hogy bosszut álljon Tarzanon, aki azonban pillanatnyilag mással volt elfoglalva — nevezetesen azzal, hogy kifejtse Taugnak, milyen mélységesen ostoba és tudat-

lan, valamint hogy meggyőzze róla: mennyivel különb és hatalmasabb Tarzan a majomember, mint Taug, vagy mint bármely más majom.

Az volt ugyanis a széndéka, hogy csak akkor bocsátja szabadjára Taugot, amikor már tökéletesen megértette vele alacsonyabbrendűségét. Ekkor bukkant fel azonban az alulról felfelé kuszó, megdühödött him — és Tarzan abban a pillanatban jóindulatu, kedélyes ifjuból vicsorgó, vad bestiává változott. Nyakszirtjénél a haja égnek meredt. Felsőkarját felhuzta és kivillantotta fehér fogait. Nem várta meg, amig a him eléri őt, hanem vadállati orditással egyenesen a támadó torkának ugrott.

A lendület ereje és a rávetődő test sulya megint hátrabillentette a támadó himet. És most mindketten egymásbakapaszkodva zuhantak le a fa lombos ágai közé. Vagy tizenöt lábnyit estek és közben Tarzan foga belemélyedt ellenfele nyakizmába — amikor egy ág megállitotta őket esésükben. A majom éppen tarkójával vágódott neki az ágnak, amelyen keresztülfordult és tovább zuhant a föld felé.

Tarzan az összeütközés pillanatában érezte, hogy ellenfelének szoritása meglazult teste körül és igy még idejében meg tudott fogózni, mialatt ellenfele az eséstől elkábitva magával tehetetlenül nyult el, a fa tövében.

Tarzan egy percre lenézett ellenfele mozdulatlan alakjára, azután egész hosszában kiegyenesedett, kifeszitette széles mellkasát és azt öklével verve, harsányan üvölteni kezdte a győzelmes majomhimek riadóját.

A félelmetes hang keresztülhasitott a dzsungelen és még a bokor tövében ugrásra készülődő Sheetát, a párducot is megrémitette.

— Én vagyok Tarzan, a majomember, — kiáltotta az ifju. — Hatalmas vadász, hatalmas harcos! Az egész dzsungelben senkisem oly hatalmas, mint Tarzan!

Azzal megfordult és visszatért Taughoz. Teeka élénk figyelemmel kisért mindent, ami a

fán történt. Még féltve őrzött balujáit is letette egy pillanatra a puha fübe, hogy közelebb jöhessen és jobban láthassa, ami az ágak között rejlik.

Sheeta, a párduc viszont azonnal észrevette, hogy a nősténymajom ottfelejtette kicsinyét a fű között. Farka hegye ismét megrezdült és amikor felocsudott abból a rémületből, amelybe a majomember győztes orditása ejtette, elérkezettnek látta az időt, hogy a vakmerő rablótámadást megkisérelje.

Tarzan közben odaért Taug mellé, majd följebb kapaszkodott egészen addig az ágig, amelyre a kötele végét erősitette. Most kioldozta a bogot és lassan lefelé engedte, egészen addig, mig Taug meg tudott kapaszkodni és egyik kinyuló ágban.

A majom azonnal felegyenesedett és letépte magáról a hurkot. Dühös haraggal telt szivében nyoma sem volt a hálának a majomemberrel szemben. Csak az kavargott az agyában, hogy ezt a fájdalmas megaláztatást Tarzannak köszönheti. Bosszura vágyott tehát — egyelőre azonban lába annyira béna és feje oly zavaros volt, hogy érezte, kénytelen lesz bosszuja kielégitését más alkalomra halasztani.

Tarzan — miközben folytatta Taug megleckéztetését — ujra összecsavarta lasszóját, Teeka pedig egészen közel kerülve, megállt a fa alatt és fölfelé bámult. Sheeta ezalatt hason csuszva lopakodott előre. Még egy pillanat, aztán eléri a tisztást, ahol gyorsan támadhat és ugyanolyan sebesen visszavonulhat — és ezzel vége is lesz Teeka baluja rövid életének.

Ebben a pillanatban Tarzan véletlenül a tisztás felé pillantott. Jókedvű és dicsekvő magatartása szempillantás alatt megváltozott. Némán és nyilsebesen ereszkedett le a föld felé. Teeka — amint közeledni látta — abban a hiszemben, hogy őt, vagy baluját akarja bántani, felborzolta szőrét és harcra készülődött. Tarzan azonban elsiklott mellette és ahogy a nősténymajom utána pillantott, egyszerre felfedezte, hogy mért eresz-

SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR

kedett le oly gyorsan a fáról és miért suhan most nyilsebesen a tisztáson keresztül. Ekkor ugyanis már jómaga is megpillantotta Sheetát a párducot, amint lassan lopakodott a rugkapálózó apróság felé, amely meglehetős távolságban tőlük, a fü között feküdt.

Teeka megdöbbenésében hangosan elsikoltotta magát és azonnal rohanni kezdett a majomember nyomában. Sheeta észrevette a közeledő Tarzant. Maga előtt látta feküdni a nősténymajom baluját és most azt következtette, hogy ez az ujonnanjött lény meg akarja fosztani őt zsákmányától. Haragos morgással tehát egyenesen ellene fordult.

Taug — akit Teeka sikoltása figyelmessé tett a veszedelemre — rögtön Tarzan segitségére sietett. Néhány más hörgő és ugató himmajom is összeverődött a tisztás köül, de ezek mind messzebb voltak a balutól és a párductól, mint Tarzan, a majomember. Sheeta és a majomember csaknem ugyanabban a pillanatban értek oda Teeka kicsinyéhez s most ott álltak fölötte, fogaikat vicsorgatva egymás felé.

Sheeta nem mert a balu után nyulni, mert attól félt, hogy ezzel alkalmat ad a majomembernek a támadásra — s ugyanez a meggondolás tartotta vissza Tarzant is attól, hogy a párduc kiszemelt prédáját elragadni próbálja. Jól tudta ugyanis, hogy az első mozdulatra a hatalmas bestia rögtön ráveti magát.

Igy áltak tehát szemben egymással miközben Teeka rohant feléjük a tisztáson keresztül. Amint azonban közelebb jött a párduchoz, meglassitotta lépteit, mert még az anyai szeretet ösztöne sem tudta egészen elfojtani benne fajának ősi ellenségével szemben érzett félelmet.

A nőstény mögött közeledett Taug, még lassabban és még nagyobb szüneteket tartva, aztán mögötte sorakoztak a többi himek, félelmes morgással és hátborzongató orditással. Sheeta sárgazöld szeme szörnyü tekintettel szegődött Tarzanra, majd Tarzan mögött Kercsak majmaira,

amelyek vésztjóslóan közeledtek feléje. Az észszerüség azt diktálta volna, hogy megforduljon és elmeneküljön — az éhség és a préda kisértő közelsége azonban maradásra birta. Végül is kinyujtotta mancsát Teeka baluja felé — s ugyanebben a pillanatban Tarzan, majomember vad orditással rávetette magát.

A párduc felágaskodott, hogy szembefordul-jon a támadó majomemberrel. Szörnyü mancsával feléje sutott és karmaival nyilván letépte volna Tarzan fél arcát — Tarzan azonban hirtelen leguggolva kitért a csapás elől és marokra fogta hosszu vadászkését — azt a kést, amely sohasem látott halott atyjáé volt.

Sheeta, a párduc ebben a pillanatban már tökéletesen megfeledkezett a baluról. Egyetlen gondolata az volt, hogy hatalmas mancsaival darabokra szaggassa ellenfele husát és hosszu, sárgás fogaival szétmarcangolja a majomembert. Tarzan azonban nem most először szállt harcba a dzsungel félelmetes karmu vadállatával. Sok küzdelem állt már a háta mögött és ezekből a küzdelmekből nem is mindig került ki ép bőrrel. Ismerte tehát a kockázatot, amelyet vállalt, de Tarzan, a majomember nem hátrált meg sem a fájdalom, sem a halál elől — mert nem félt egyiktől sem.

Abban a pillanatban, amint lebukva kikerülte Sheeta mancsát, már fel is szökkent a vadállat hátára, belemélyesztve a fogait Sheeta nyakába. Balkezének ujjai belemélyedtek az állat torkába, mig jobbjában megvillant a kés, amelyet egyenesen Sheeta oldalába döfött.

A párduc szörnyü üvöltéssel, csapkodva és harapva fetrengett a füvön, vad erőfeszitéssel igyekezvén megszabadulni ellenfelétől, vagy legalább is fogával, vagy karmaival megkaparintani testének valamelyik sebezhető részét.

Amikor Tarzan küzdelembe elegyedett a párduccal, Teeka felhasználva az alkalmat odaugrott és felkapta a baluját a földről. Most ott kuporgott egy magasan fekvő ágnyulványon, bizton-

ságban, keblére szoritva kicsinyét és csak tekintetével követte a küzdelmet, harsányan biztatva Taugot és a többi himeket, hogy avatkozzanak bele a harcba.

A felingerelt himek félelmetes morgást hallatva csakugyan közelebb is merészkedtek. Sheeta azonban annyira el volt foglalva a küzdelemmel, hogy nem is igen hallotta őket. Egyszer sikerült is neki félig levetni a hátáról a majomembert, ugy hogy Tarzan egy másodpercre ott feküdt a szörnyü mancsok előtt és mielőtt még ujra visszaszerezni előbbi pozicióját, a párduc egyetlen csapással derekától a térdéig véghasitotta a husát.

Talán a vér látása és a szaga ingerelte fel a körülálló himeket — közvetlenül azonban Taug idézte elő azt, ami ezután történt.

Taug néhány perccel azelőtt még vad haraggal gondolt Tarzanra, a majomemberre, most pedig ott állt a küzdő pár mellett, mereven bámulva őket véraláfutásos, gonosz tekintetü, apró szemével. Vajjon mire gondolt? Talán örült annak, hogy iménti kinzója most maga is ilyen veszedelmes helyzetbe került? Talán azt szerette volna látni, ahogy Sheeta hatalmas fogai belemélyednek a majomember puha torkába? Vagy talán arra az elszánt önzetlenségre gondolt, amellyel Tarzan életét kockáztatta, hogy megmentse Teeka baluját — illetőleg Taug kis baluját? Vajjon a hálát csak az emberek ismerik-e, vagy az embernél alacsonyabb rendü teremtmények is?

Tarzan vérét megpillantva, Taug egyszerre megfelelt ezekre a kérdésekre. Vészes morgást hallatva, hatalmas testének egész sulyával nekiesett Sheetának. Hosszu, éles fogai belemélyedtek a fehér szörzetü torokba és Taug példáját követve a többi himek is nekitámadtak Sheetának, egészen maguk alá temetve a ragadozót és az egész közeli őserdőt betöltve vészes csataorditásukkal.

Csodálatos és lélekzetállitó látvány volt ez,

amint a hatalmas majmok és a nagy, fehér majomember küzdöttek életre-halálra ősi ellenségükkel, Sheetával, a párducca!

Teeka kimondhatatlan izgalommal táncolt a sulya alatt ide-oda ringó ágon, uszitva ellenfelére törzsének himjeit és Thaka, Mumga és Kamma, meg Kercsak törzsének többi nőstényei fülhasitó kiáltozásukkal és ugatásukkal csak növelték a pokoli zür-zavart, amely a csatatérré változott tisztást betöltötte.

Sheeta osztogatva és kapva a harapásokat és csapásokat, kétségbeesetten küzdött életéért — de a győzelem reménye egyre halványabbá vált számára.

Még maga Numa, az oroszlán is meggondolta volna, mielőtt Kercsak törzse himjeinek egy ilyen hatalmas csoportjával összemérte volna erejét — s most, vagy félmérföddel idébb, ahogy meghallotta a szörnyü küzdelem zaját, ő, az állatok királya is nyugtalanul serkent fel déli álmából és beljebb huzódott a dzsungelba.

Sheeta megtépett és vérző testtel végül is feladta a küzdelmet. A hatalmas izmok görcsösen megmerevedtek, majd utolsókat rándulva, nem mozdultak többé. a himek azonban még tovább tépdesték a testét, ugy hogy végül is gyönyörü szőrbundáját cafatokká szaggatták. Csak akkor hagyták abba ezt a kegyetlen foglalatosságot, amikor már nem birták tovább erővel. S ekkor a véres testek tömkelegéből hirtelen egy szálfa termetü, vértől vöröslő óriás emelkedett ki.

Féllábával rálépett a párduc holttestére és vértől mocskos arcát az egyenlitői égboltozat felé forditva, harsányan üvöltötte a himmajmok félelmetes diadalorditását.

Kercsak törzsének többi himjei is egymásután követték példáját. A nőstények meg egyenként leszállingóztak a biztonságot jelentő lombkoronák közül és ütlegelve szidalmazták a halott Sheetát. A fiatal majmok pedig rögtön elkezdték utánozni a harci mozdulatokat, amelyeket az imént hatalmas szüleiktől láttak.

Teeka közvetlenül Tarzan közelében állott. A fiu feléje fordult és látta, ahogy a nőstény szőrös mellére szoritja a megmentett balut. Kinyujtotta kezét a kicsiny felé elkészülve rá, hogy Teeka megint vicsorogni fog, sőt rá is támad. Ehelyett azonban a nőstény odaadta a karjába a balut, majd közel lépve majomemberhez, nyalogatni kezdte rettentő sebeit.

Ugyanakkor Taug — aki mindössze néhány karcolással uszta meg a harcot, — odalépett és lekuporodva Tarzan mellé, figyelmesen nézte, amint az ő kis balujával játszadozott. Majd végül ő is odahajolt és segitett Teekának tisztogatni és ápolni a majomember sérüléseit.

IV. FEJEZET

Tarzan és az istenség

Azokban a könyvekben, amelyek halott apja után maradtak a földnyelven álló kis kunyhóban, Tarzan, a majomember sok olyan dolgot talált, ami gondolkodóba ejtette. Tömérdek fáradsággal és végtelen türelemmel végül is minden külső segitség nélkül rájött azokra a bolha-apróságu betüknek céljára, amelyek a nyomtatott oldalakon sorakoztak. Felfedezte, hogy bizonyos kombinációik szerint csoportositva ezek a betük beszélni tudnak valami néma nyelven, csodálatos dolgokról, amelyeket a kis majomfiu természetesen nem érhetett meg, amelyek azonban felébresztették érdeklődését, megsarkantyuzták képzeletét és a további tudás vágyát csöpögtették lelkébe.

A szótár a tudás csodálatos tárházának bizonyult, amikor évekig tartó fejtörés után végül is rájött céljára és alkalmazásának módjára. Egy egy szó értelmének kikutatása olyasvalami játéknak tünt, mintha valami vadat hajszolna a dzsungelen keresztül — és Tarzan, a majomember fáradhatatlan vadász volt.

Akadtak természetesen olyan szavak, amelyek jobban felköltötték a kiváncsiságát, mint a többiek — szavak, amelyek valami megmagyarázhatatlan okból serkentőleg hatottak képzele-

tére. Volt közöttük például egy, amelynek értelmét ugyancsak nehéz volt felfogni. Ez a szó: isten.

Tarzan először is azon akadt fenn, hogy ehhez a szóhoz rengeteg magyarázat volt füzve, ilyenek, mint: Legfelsőbb Istenség, Teremtő, A Világ-egyetem Alkotója és így tovább. Ebből azt következtette, hogy ennek valami igen fontos szónak kell lennie, amellyel érdemes külön foglalkoznia. Meg is próbált belemerülni az értelmébe, anélkül azonban, hogy a tulajdonképpeni jelentése hosszu hónapok fáradságos tanulmányozása és gondolkodása ellenére is megvilágosodott volna előtte.

Tarzan mégsem tekintette elvesztegetettnek azt az időt, amit ezekre a furcsa betüvadászatokra forditott, mert minden egyes szó és minden egyes meghatározás tovább vitte őt eddig ismeretlen területekre és uj világok felé, ahol azután egyre gyakrabban és gyakrabban kezdett már találkozni ismerős arcnak ható fogalmakkal.

Mind tovább és tovább jutott előre a tudásban, de az »isten« szó jelentését illetően még mindig homályban tapogatózott. Egyszer már ugy tünt, hogy sikerült rájönni az értelmére — isten bizonyára valami hatalmas főnök lehetett, az összes Manganik királya. De azért mégsem volt egész biztos a dologban, mert ha csakugyan ez volna a szó jelentése, akkor ez az isten hatalmasabb lény kell, hogy legyen, mint Tarzan — már pedig Tarzan, a majomember nem volt hajlandó beletörődni abba a gondolatba, hogy nálánál hatalmasabb valaki lehessen a dzsungelben.

A birtokában lévő összes könyveket átlapozta, de egyikben sem tudta megtalálni ennek az istennek a képét, pedig akkor már meglehetősen bizonyos volt afelől, hogy ez az isten valami nagy és rendkivüli hatalmu lény lehet. Látott képeket olyan helyekről, ahol az istent imádni szokták — de magának az istennek a képét sehol sem találta. Végül is kételyei kezdtek támadni isten külső megjelenési formáját illetőleg és ezért elhatározta, hogy meg fogja őt keresni.

A kérdezősködést Mumgánál kezdte, aki már nagyon öreg volt és bizonyára sok különös dolgot látott hosszu élete alatt. Mumga majomagyát azonban egészen más dolgok foglalkoztatták. Az az idő, amikor Gunto összetévesztett egy szurós rovart egy ehető bogárral, sokkal mélyebb emléket hagyott Mumgában, mint ísten nagyságának megszámlálhatatlan megnyilvánulása, amelyeknek tanuja volt, de amelyeket — természetesen — képtelen volt szükreszabott agyával felfogni.

Numgo eleinte figyelemre sem méltatta Tarzan kérdezősködését, mert tulságosan el volt foglalva a bolhavadászattal — csak később volt hajlandó kifejteni, hogy az az erő, amely a villámlást, az esőt és a menydörgést előidézi, Goro-tól, a holdtól származik. Ezt onnan tudja, magyarázta, mert a dum-dumot is mindig Goro világosságánál szokták táncolni. Ez az okoskodás — amely teljesen kielégitette Numgot és Mumgat — nem tudta egészen meggyőzni Tarzant. Mindenesetre azonban uj ösvényt nyitott kutatásai számára. Elhatározta, hogy közelebbi vizsgálat tárgyává fogja tenni a dolgot.

Ezen az éjszakán felkapaszkodott az őserdő egyik égbenyuló, hatalmas faóriásának legmagasabb csucsára. Éppen teli hold volt és a majomember — kiegyenesedve egy karcsu himbálózó ágnyulványon — az ezüstös kör felé forditotta bronzszinü arcát. Közben meglepődve fedezte fel, hogy noha az elképzelhető legmagasabb ponton állott, Goro époly távol esett tőle, mint amikor jómaga még odalenn állott a földön. Ebből azt következtette, hogy Goro meg akar szökni előle.

— Jer közelebb, Goro! — kiáltotta. — Tarzan, a majomember nem akar bántani téged!

A hold azonban változatlan messzeségben ragyogott.

— Mond meg nekem, — folytatta Tarzan, — ha te vagy az a nagy király, aki leküldte a földre Arat, a villámot, ki csinálja a szörnyü égzengést és a hatalmas szélviharokat és ki küldi le a vizeket a dzsungel népére, amikor a nappalok sötét-

tek és hídegek? Áruld el nekem, Goro, te vagy az isten?

Amikor aztán Goro nem válaszolt a kihívásra, Tarzan, a majomember méregbe gurult. Kidüllesztette hatalmas mellkasát, elővillantotta erős fogait és most már szidalmakat kezdett szórni az égbolt néma vándora felé.

— Te nem vagy isten! — kiáltotta. — Nem vagy királya a dzsungel népének! Nem vagy oly nagy, mint Tarzan, a hatalmas harcos, hatalmas vadász. Senkisem vetélkedhetik Tarzannal. Ha van valahol csakugyan egy isten, Tarzan meg fogja őt ölni. Gyere le, Goro, te gyáva és küzdj meg Tarzannal! Tarzan téged is meg fog ölni. Én vagyok Tarzan, a vérengző!

A hold azonban még mindig nem felelt a majomember dicsekvésére és amikor egy felhő vonult arra és eltakarta fénylő arcát. Tarzan meg volt győződve róla, hogy Goro csakugyan fél tőle és most elbujt előle. Igy aztán lemászott a fáról és felköltve Numgot, elmondta neki, hogy milyen hatalmas Tarzan —, hogy hogyan kergette el Gorot az égről és hogyan szalasztotta meg.... Numgora nem tett különösebb hatást a dolog és minthogy nagyon álmos volt, csak annyit mondott Tarzannak, hogy menjen és hagyjon békén másokat, akik aludni szeretnének.

— De hol találhatom meg istent? — makacskodott Tarzan. — Te már nagyon öreg vagy s ha csakugyan van ilyen isten, akkor kellett, hogy valaha láttad légyen Mondd. milyen? És hol szokott tartózkodni?

— Én vagyok az isten, — felelte Numgó, — csak hogy megszabaduljon tőle. — Most aztán eredj aludni és ne zavarj engem tovább.

Tarzan néhány percig mereven bámult Numgora, aztán hirtelen morgással nekiugrott, fogait belemélyesztette a szőrös vállba és hatalmas ujjaival átfogta a tömzsi nyakat. Kétszer jól megrázta az öreg himmajmot, aztán fenyegetően kérdezte:

— Te vagy az isten?

— Nem, — jajgatott Numgo. — Én csak egy gyámoltalan öreg majom vagyok! Hagyj engem békén! Eredj és kérdezd meg a Gomanganikat az isten felől. Azok éppen olyan csupaszok, mint te vagy és éppen olyan bölcsek is. Azok biztosan tudni fogják.

Tarzan elengedte Numgot és elfordulva tőle, magára hagyta. Az az ötlet, hogy megkérdezze a feketéket, tetszett neki. És noha Mbonga, a főnök népével hadilábon állott, nem árthatott, ha kikémleli gyülölt ellenfeleit és kikutatja, vajjon csakugyan összeköttetésben állnak-e az istennel?

Igy aztán Tarzan elindult az erdőn keresztül a feketebőrüek faluja felé, izgatottan remélve, hogy most végre kinyomozza ezt a Legfelsőbb Lényt, az összes dolgok Teremtőjét. Utközben számbavette vadászkését, nyilait, vadonatuj ijját és Mbonga törzsének egyik harcosától zsákmányolt harci lándzsát — amelyek mind hasznos eszközöknek bizonyulhatnak, ha szemtől-szembe kerül ezzel az istennel. Az ember sohasem tudhatja, vajjon az ilyen ismeretlen ellenféllel szemben a fűből font lasszó, a harci lándzsa, vagy a mérgezett hegyü nyil fog-e leghatásosabb fegyvernek bizonyulni. Tarzan, a majomember mindenesetre magabiztosan vágott neki a vállalkozásnak — ha harcra kerülne a sor köztük, akkor ennek a harcnak a kimenetele aligha lesz kétséges. Remélte azonban, hogy ez az isten nem fog tulságosan harciasnak mutatkozni, mert több dolog volt, amit szeretett volna megtudakolni a Világegyetem Teremtőjéről.

Már sötét este volt, amikor Tarzan elérte Mbonga faluját. Oly hangtalanul, mint az éjszaka néma árnyai, megkereste szokott helyét annak a hatalmas fának az ágai között, melynek nyulványai áthajoltak a keritésen. Mélyen a lába alatt, a falu uccáján, férfiakat és nőket látott. A férfiak félelmetesen ki voltak festve — még félelmetesebben, mint egyébként. És közöttük valami furcsa ijesztő alak mozgott — egy jól megtermett lény, amelynek két emberi lába, viszont

bivalyfeje volt. A hátamögött egészen a sarkáig hoszu faroknyulvány csüngött le, félkezében egy zebrafarkat, a másikban pedig egy kis nyilcsomót szorongatott.

Tarzant felvillanyozta a látvány. Ki tudja, talán éppen szerencsés pillanatban érkezett és máris megláthatta az istent? Mert ez a lény nem volt sem állat, sem ember, ennélfogva mi lehetett más, mint a Világegyetem Teremtője?!.... A majomember mohó tekintettel figyelte a furcsa teremtmény minden mozdulatát. Látta, hogy a feketebőrü férfiak és nők megilletődve félrehuzódnak közeledtére, mintha csak félnének a belőle áradó titokzatos erőtől.

Rögtön ezután azt a felfedezést tette, hogy ez az istenség beszél és hogy valamennyien néma csöndben figyelik szavait. Tarzan biztosra vette, hogy csak az isten képes ekkora félelmet önteni a Gomanganikba és csak ő tudja erőszakos eszközök alkalmazása nélkül betapasztani a szájukat. Tarzan éppen fecsegésük miatt vetette meg mindig a bennszülötteket. A kis makimajmok szokása az, hogy folytonosan karattyolnak, de aztán a legelső ellenség elől megfutamodnak. Kercsak hatalmas öreg himjei szükszavuak voltak, de viszont rögtön készen álltak a harcra. Numa, az oroszlán sem volt éppen bőbeszédü és mégis az egész dzsungelben kevés olyan lény akadt, aki hozzá hasonlóan tudott volna küzdeni.

Tarzan ezen az éjszakán különös dolgokat tapasztalt, amelyből édes keveset értett — de éppen különösségük folytán hozta őket összeköttetésbe az isten személyével, akit ugyancsak képtelen volt ésszel felfogni.

Végignézte, amint három ifjunak félelmetes szertartás keretében átnyujtották első dárdájukat. Mohó érdeklődéssel figyelte, amint a három barnabőrü karból vért eresztettek és ezt a vértestvériség megpecsételésének jeléül kicserélték Mbonga, a főnök vérével. Aztán látta, hogy a fővarázsló belemártja a zebrafarkat egy vizes edénybe, amely fölött előzőleg varázslatos moz-

dulatokat végzett, aztán körültáncolja és körülugrálja a három felavatandót, akiket meghint a megvarázsolt folyadékkal. Ha a majomember tudta volna, hogy ez a ceremónia arra való, hogy a felavatottakat sebezhetetlenné tegye minden ellenséggel és veszedelemmel szemben, valószínüleg odaugrott volna a falu uccájának kellős közepébe és elrabolta volna a zebrafarkot a hozzátartozó varázsos vizesedénnyel egyetemben.

Neki azonban minderről sejtelme sem volt és csak csodálattal bámulta a szeme előtt lejátszódó jelenetet, amely rá is körülbelül ugyanolyan érthetetlen, furcsa és lenyügöző hatást tett, mint a szájtátva és reszketve báméskodó, megfélemlitett feketebőrüekre

Minél tovább figyelt Tarzan, annál inkább megerősödött abban a hitében, hogy végre megtalálta a keresett istent. Ezzel egyidejüleg megérlelődött benne az elhatározás, hogy annyi hiábavaló keresés után végre szót váltson vele. Már pedig Tarzan, a majomember számára az elhatározás egyuttal a tettet is jelentette.

Mbonga népén a fővarázsló hátborzongató hókusz-pókuszai nyomán hisztérikus izgalom vett erőt

A deszkapalánkon kivül hirtelen közvetlen közelből felharsant egy oroszlán dörgő orditása. A feketebőrüek idegesen megremegtek és mélységes csöndben várták az ismerős és rettegett hang megismétlődését. Még a fővarázsló is megállt ugrálása közben és egy percre valósággal szoborrá merevedett, közben azonban azon járt a feje, hogy vajjon hogyan használhatná ki legjobban hivei lelkiállapotát és a hirtelen felbukkant zavaró körülményt.

Ez az éjszaka egyébként máris elég hasznos volt számára. Három kecske járt neki azért, mert harcossá avatta a három ifjut s ezenfelül gabonában, gyümölcsben, valamint egy fölöttébb értékes rézdrót formájában máris számos ajándékot kapott a törzs babonás és megfélemlitett tagjaitól.

Numa orditása még ott reszketett a felcsigázott idegekben, amikor egy asszony váratlan éles és velőkig ható kacagása hasitott bele a csendbe. Ezt a pillanatot választotta ki Tarzan, hogy könnyed lendülettel leugorjék a fáról egyenesen a falu uccájának közepére. Félelem nélkül állott ott halálos ellenségei között. Teljes fejjel volt magasabb, mint Mbonga bármelyik harcosa; egyenes, mint a legegyenesebb nyilvessző és izmos, mint Numa az oroszlán.

Tarzan egy percig farkasszemet nézett a fővarázslóval. Minden tekintet ösztönösen feléje fordult, de senkisem mert megmoccanni — a rémület lenyügözte őket. A következő percben azonban a majomember, fejét büszkén hátravetve, odalépett a bivalyfejet viselő, félelmes alak elé.

Ez azonban már tulsok volt a feketék idegzetének. A dsungelnek ez a különös, fehér démona hosszu hónapok óta üldözte őket. A falu kellős közepéből ellopkodta nyilvesszőiket, a dsungel utvesztőiben észrevétlenül leteritette legjobb harcosaikat s holttestüket azután éjszakának idején a falu uccájára dobta, mintha egyenesen az égből estek volna le.

Voltak köztük néhányan, akik már szemtőlszembe látták ezt a szörnyeteget és az ő leirásukból most az egész falu ráismert Tarzanra, tömérdek nyomoruságuk okozójára. Más körülmények között és a napvilágnál a harcosok kétségtelenül azonnal nekitámadtak volna — ezen az éjszakán azonban, amikor már amugy is kihozta őket a sodrukból a fővarázsló mesterkedése és minden tagjukat lenyügözte a félelem — a rémülettől tehetetlenül, lecövekelve álltak egy percig a helyükön, majd amint Tarzan közelebb lépet, valamennyien egyszerre, mint egy ember, sarkon fordultak és menekülni kezdtek kunyhóik felé.

Egyetlen-egy ember állta rendületlenül a sarat — a fővarázsló.

A sok hókusz-pókusz annyira a fejébe ment,

hogy szinte már maga is hitt benne, hogy szembeszállhat ezzel az ujfajta démonnal, aki végromlással fenyegette ősrégi hagyományon alapuló és szépen jövedelmező mesterségét.

— Te vagy az isten? — förmedt rá Tarzan.

A fővarázsló, aki egy árva szót sem értett a majomember beszédéből, furcsa táncba kezdett; néhányszor magasan felugrott a levegőbe, ugrásközben megfordult saját tengelye körül, majd szétvett lábakkal és előreszegezett fejjel megállt a majomemberrel szemben. Igy maradt egy pillanatig, majd hangosan elkiáltotta magát:

—Buuuu!....

Nyilván az volt a célja, hogy Tarzant halálra rémitse. Ez a próbálkozása azonban csütörtököt mondott

Tarzan egyre közelebb nyomult hozzá. Feltett szándéka volt, hogy közelebbről megvizsgálja a rejtélyes istenséget és ettől a szándékától most a világ valamennyi varázslata sem térithette el. A fővarázsló látva, hogy eddigi mesterkedéseivel semmi hatást sem ért el, uj varázslathoz folyamodott. Ráköpött a markában szorongatott zebra-farokra, rejtélyes köröket irt le fölötte a másik kezében tartott nyilakkal — közben azonban óvatosan hátrált Tarzan elől, félelmetes varázsszavakat mormolva a zebrafark bozontos végébe.

Ugylátszott azonban, hogy ez a varázslat sem valami tulságosan hatásos, mert a furcsa lény — istenség, vagy démon — egyre közelebb és közelebb jött hozzá. A fővarázsló ekkor a végső eszközhöz folyamodott: meglóbálta a zebrafarkát és egy képzeletbeli vonalat huzott vele Tarzan és önmaga között.

— Ezen a vonalon nem léphetsz át, mert az én varázslatom erős varázslat! — kiáltotta. — Állj meg azonnal, mert amint lábaddal érinted ezt a helyet, azonnal holtan fogsz összerogyni. Anyám varázsló volt, apám pedig egy nagy kigyó; jómagam oroszlánok szivével és párducok belével táplálkozom! Reggelire ujszülött csecse-

mőket eszem és a dsungel démonai valamennyien az én szolgáim! Én vagyok a leghatalmasabb varázsló a világon. Nem félek semmitől, mert nem halhatok meg! Én....

Tovább már nem mondhatta. Ebben a pillanatban ugyanis Tarzan, a majomember átlépte a varázslatos, halálthozó vonalat — és még mindig élt.

A fővarázsló viszont futásnak eredt és erre Tarzan kijött a sodrából. Az istentől alkotott elképzelésével sehogy sem vágott össze az efajta viselkedés.

— Gyere vissza! — kiáltott utána. — Gyere vissza, isten, nem akarlak bántani!....

A varázsló azonban pánikszerüen menekült, nagyokat ugorva a levegőbe, valahányszor egy-egy főzőedény, vagy valamelyik kunyhó előtt égő rőzsecsomó akadt az utjába. Egyenesen a kunyhója felé menekült a rémitő jelenség elől — de minden igyekezete hiábavalónak bizonyult: a majomember Bara, az őz sebességével vetette magát utána.

Éppen a kunyhó bejárata előtt csipte el a fővarázslót. Kemény markolással megkapta a vállát és ráncigálni kezdte visszafelé. A bivalybőr takaró levált a varázsló fejéről és Tarzan a következő pillanatban azt látta, hogy egy meztelen fekete férfi siklik ki ujjai közül és suhan be a kunyhó sötét belsejébe.

Hát ezt gondolta ő istennek! Tarzan megvetően és haragosan elbiggyesztette ajkát, majd beugrott a kunyhóba a halálra rémült fővarázsló után. A kunyhó tulsó oldalán meg is találta a reszketve kuporgó négert és kiráncigálta a holdfénytől megvilágitott szabad térségre.

A fővarázsló harapott és rugkapálózott, hogy kiszabaditsa magát — néhány erőteljes fejbeverés azonban megérttette vele, hogy minden ellenállás hiábavaló. A holdfényben azután Tarzan maga elé állitotta a vacogó embert.

— Szóval te vagy az isten! — förmedt rá. — Ha te vagy az isten, akkor Tarzan nagyobb.

mint az isten!

Szavait szó szerint így is gondolta.

— Én vagyok Tarzan! — harsogta a megrettent feketebőrű fülébe. — Az egész dsungelben, vagy a dsungel fölött, vagy a rohanó vizekben, vagy az álló vizekben, a nagy vizekben és a kis vizben nincsen még oly hatalmas valaki, mint Tarzan! Tarzan nagyobb, mint a Manganik, nagyobb, mint a Gomanganik! Saját kezével ölte meg Numat, az oroszlánt és Sheetát, a párducot! Nincs még egy olyan hatalmas lény, mint Tarzan! Tarzan nagyobb és hatalmasabb, mint az isten! Érted? — kiáltotta, majd hirtelen megcsavarta a boldogtalan fekete nyakát, úgy hogy az felüvöltött kínjában és ájultan vágódott végig a földön.

Lábát az elterült fővarázsló nyakára téve, a majomember arccal a hold felé fordult és elharsogta a győztes himmajom csatakiáltását. Majd lehajolt, kicsavarta a zebrafarkat az öntudatlan ember ernyedt ujjai közül és anélkül, hogy hátrafordult volna, tovább lépkedett a falun keresztül.

A környező kunyhók ajtajai mögül rémült pillantások kísérték.Mbonga, a főnök egyike volt azoknak, akik pontosan látták, mi történt a fővarázsló kunyhója előtt. Mbongat közelről érintette a dolog. Öreg, tapasztalt ember létére nem igen hitt varázslókban, mint főnök azonban a kormányzás egy hasznos segédeszközének tekintette a fővarázslót és gyakran megtörtént, hogy Mbonga éppen az orvosságos ember segítségével használta ki népe babonás félelmét a saját céljai elérésére.

Mbonga és a fővarázsló egymás kezére jártak és meg is osztoztak a zsákmányon, most azonban az a veszély fenyegetett, hogy a fővarázsló elveszti »arcát« ha bárki is meglátta azt, amit Mbonga látott. S ami még rosszabb, a jövőben senkisem fog hinni semmiféle varázslóban!

Mbonga érezte, hogy haladéktalanul tennie kell valamit, amivel ellensúlyozhatja az őserdő démonának a fővarázsló fölötti győzelmét. Fel

kapta nehéz dárdáját és nesztelenül kilopózva a kunyhóból, a távolodó majomember után osont. Tarzan egyenesen haladt végig a falu uccáján, oly gondtalanul és nyugodtan, mintha állig felfegyverzett ellenségek helyett Kercsak békés majmai között volna.

Tarzan közönye azonban csak látszólagos volt, mert azért közben minden érzékszervével és minden idegszálával élesen figyelt. Mbonga tökéletes csönben követte, annyira, hogy még Bara, az őz a maga éles hallásával sem fedezte volna fel, hogy valaki nyomon követi. A feketebőrü azonban ezuttal nem Bara, hanem egy még annál is inkább élesebb hallásu ember nyomába szegődött.

Egyre közelebb és közelebb lopakodott a lassan haladó majomemberhez. Kezét dobásra lenditve, magasra emelte harci dárdáját. Mbonga, a főnök egyszer és mindenkorra meg fogja szabaditani önmagát és népét ettől a félelmetes ellenségtől! Gondosan kiszámitotta a dobást és roppant erővel lendült neki, hogy örökre végezhessen ezzel a démonnal....

Mbonga azonban — bármily biztos volt is a dolgában — ezuttal gazda nélkül csinálta a számadást. Ugy gondolta ugyanis, hogy egy embert üldöz — és arra nem gondolt, hogy ez az ember a vadállatok éles szimatjával rendelkezik. Tarzan, amikor hátat forditott ellenségeinek, figyelembe vette azt, amiről Mbonga az embervadászatban megfeledkezett — a szelet. A szél ugyanabba az irányba fujt, amelyben Tarzan haladt és pontosan továbbitott hozzá minden illatot, ugy hogy Tarzan már jóval a készülő támadás előtt tudta, hogy valaki követi.

Amikor tehát Mbonga éppen elhajitani készült dárdáját, hirtelen hátrafordult, még pedig oly váratlanul, hogy a fegyver a másodperc egy töredékével előbb röppent ki Mbonga kezéből, mint ahogy a főnök eredetileg akarta. Egy kissé magasabbra is sikerült a dobás s Tarzan még le is bukott, hogy biztosabban elsüvithessen a feje

fölött — aztán máris nekiugrott a főnöknek.

Mbonga azonban nem várta be a támadást. Megfordult és menekülni kezdett a legközelebbi kunyhó sötét ajtaja felé, futás közben eszeveszetten kiabálva harcosainak, hogy támadjanak az idegenre és végezzenek vele.

Mbonganak minden oka meg volt az orditozásra, mert a fiatalabb és gyorsabb lábu Tarzan egy támadó oroszlán sebességével, hatalmas ugrásokat téve, egyre közelebb ért hozzá. És olyasféleképpen morgott, mint maga Numa. Ettől a morgástól megfagyott a vér Mbonga ereiben. A hideg futkározott végig a hátán és érezte, hogy minden hajszála az égnek mered, mintha csak maga a Halál vette volna üldözőbe.

A sötét kunyhóban meghuzódó, félelmesen kifestett és egyébként bátor harcosok szájtátva bámulták a borzasztó látványt. Numa, az oroszlán ellen gondolkodás nélkül harcba szállitak volna, amint hogy náluknál sokszorosan erősebb fekete csapat ellen is felvették volna a küzdelmet ha főnökük megmentéséről lett volna szó — az őserdőnek ez a rejtelmes démona azonban rémülettel töltötte el sziveiket. Az állati morgás, amelyet hallottak, azok a vicsorgó fogak, amelyek időnként elővillantak és azok a macskaszerü ugrások mind valami emberfölötti, vadállati lényre mutatták. Mbonga harcosait rémület fogta el — olyan reszkető rémület, hogy ki sem mertek mozdulni kunyhóikból, csak meredten nézték, ahogy ez az emberállat egyenesen öreg főnökük nyakába ugrik.

Mbonga rémült kiáltással roskadt le. Az ijedtség ugy megbénitotta, hogy még csak meg sem kisérelte a védekezést. Csak tehetetlenül végigvágódott a földön és torka szakadtából üvöltözött segitségért. Tarzan rátérdelt a hátára, megforditotta Mbongát és az arcába meredve, megkereste a férfi torkát, majd kihuzta hosszu kését — azt a kést, amelyet sok-sok esztendővel ezelőtt John Clayton, Greystoke lordja, hozott Angliából. A penge megvillant Mbonga nyaka fö-

lött. Az öreg néger nyöszörgött a félelemtől s közében kegyelemért könyörgött olyan nyelven, amelyből Tarzan egy szót sem értett.

A majomember ezuttal látta életében először a főnököt közelről. Egy öreg embert látott, nagyon öreg embert, akinek ráncos a nyaka és barázdás az arca — valami száraz, pergamentszerü volt ez az arc, olyasféle, mint azoké a kis makimajmoké, amelyeket Tarzan jól ismert. És észrevette az öreg szeméből sugárzó félelmet — Tarzan még soha életében nem látott ilyen félelmet semmiféle állat szemében, sem pedig az életért való reszketésnek ezt a kifejezését semmiféle teremtmény arcán..

Valami egy pillanatra megállitotta a majomember kezét. Maga sem értette, miért habozik, hogy lecsapjon ellenfelére — ő, aki soha életében nem habozott még a kegyelemdöféssel. Az öreg ember valósággal összezsugorodott a tekintete alatt s olyan gyöngének, gyámoltalannak és halálra rémültnek látszott, hogy a majomember mélységes megvetést érzett irányában. Ugyanakkor azonban egy másik érzés is felbukkant benne — valami ujszerü érzés, amit Tarzan a majomember ellenséggel szemben még sohasem érzett. Szánalom — szánalom a szegény, ijedt, öreg ember iránt.

Tarzan felkelt és hátat forditva, otthagyta Mbongát, a főnököt, anélkül, hogy akárcsak a hajaszálát is meggörbitette volna. Felszegzett fővel keresztül vágott a falun, majd fellenditette magát annak a fának az ágai közé, amely átnyult a keritésen s azzal eltünt a falubeliek szeme elől.

Egész uton visszafelé, a majmok tábora irányában, Tarzan magában azon tanakodott, hogy mi lehet a magyarázata annak a furcsa erőnek, amely megakasztotta a kezét és nem engedte, hogy Mbongát megölje. Olybá tünt, mintha valami nálánál erősebb hatalom parancsolta volna meg neki, hogy kimélje az öreg ember életét. Tarzan nem értette a dolgot, mert nem tudott el-

képzelni olyasvalamit, vagy olyasvalakit, aki neki parancsolhatott volna ugy, hogy ezek a parancsok nála meghallgatásra is találjanak.

Mi volt hát akkor az az ösztön, ami benne müködött? Ugylátszik, mégis volt valaki, aki időnként irányította tetteit?

— Mindenható, — jutott a Tarzan eszébe. — A kis betübogarak azt mondják, hogy isten mindenható. Ugylátszik isten az, aki cselekedeteimet irányitia, mert annyi bizonyos, hogy *ezt* nem a magam akaratából tettem. Ugylátszik, isten az, aki megparancsolta Teekának, hogy támadja meg Histaht, a kigyót, amikor az el akarta rabolni kicsinyét. Teeka sem közelitett volna soha a saját akaratából Histah-hoz. És éppen igy isten lehetett az, aki visszatartott attól, hogy késemet beledöfjem az öreg Gomangani torkába. Isten különös dolgokat müvel, mert ő »Mindenható«. Nem látom őt, de tudom, hogy kell lenni egy istennek, aki ezeket a dolgokat intézi. Mert erre sem Mangani, sem Gomangani, sőt még egy Tarmangani sem képes....

És a virágok — ki növeszti azokat? Oh, most értette az egészet: a virágokat, a fákat, a holdat, a napot, őt magát és vele együtt a dzsungel minden élőlényét isten alkotta a semmiből.

Ki volt ez az isten? És milyen az isten? — minderről nem volt elképzelése, csak kétségtelennek tartotta, hogy minden, ami jó, istentől származik. A saját jócselekedete, amikor visszariadt attól, hogy megölje a szegény védtelen öreg Gomanganit, Teeka önfeláldozó szeretete amely gyermeke élete védelmében a halál torkába hajtotta, a maga önfeláldozása, amikor minden látható külső ok nélkül életét kockáztatta Teeka és gyermeke megmentéséért — mindez együttvéve volt az isten! A virágok és a fák jók és szépek. Isten alkotta őket. Ő teremtette a többi élő lényeket is, hogy mindegyiknek meglegyen az élelme, amivel táplálkozhassék. Ő teremtette Sheetát, a párducot, ő

ajándékozta neki ragyogó szőrbundáját, ő adta Numának, az oroszlánnak a büszke tartású fejet és a lobogó sörényt, ő alkotta kedvesre és kecsesre Barát, az őzet....

Tarzan megtalálta az istent!....

V. FEJEZET

Tarzan és a fekete fiu

Tarzan, a majomember egy nagy fa tövében ülve dolgozott uj lasszóján. Mellette hevertek a földön a régi kötél darabjai, amelyet Sheeta a párduc fogai és körmei téptek foszlánnyá. Ennek a régi kötélnek csak a fele maradt meg — a másik felét a dühös macska magával vitte, ahogy a nyakában lógó hurokkal visszamenekült a dsungelbe.

Tarzan mosolygott, amikor visszaemlékezett Sheeta füstölgő haragjára, kétségbeesett kapálózására, hogy kiszabaditsa magát a köréje bogozódó kötélből és félelmetes orditására, amelybe gyülölet, harag és rémület vegyült. Mosolygott, amikor eszébe jutott ellenfelének tehetetlen vergődése s a várható legközelebbi találkozásra való tekintettel még egy fonállal megtoldotta az uj kötele.

Ugy látszott, hogy ez lesz a legerősebb, legsulyosabb kötél, ami valaha a keze közül kikerült. A majomember elképzelte, ahogy Numa, az oroszlán hasztalanul küzködik majd, hogy kiszabaditsa magát belőle.... Elégültség töltötte el, mert volt ami a kezét és az agyát foglalkoztatta. És éppen olyan elégülten kószáltak körülötte Kercsak törzsének többi tagjai, élnivalót keresve a tisztáson és a környező fákon.

A jövőt illetőleg semmiféle zavaró gondolat nem nyugtalanitotta agyukat és a multból is csak időnként felbukkanó, halvány és elmosódó emlékeik voltak. Egészen igénybe vette őket az a törekvésük, hogy hasukat megtöltsék, aztán majd aludjanak — ennyiből állt az életük és ezt ugyanugy élvezték, mint ahogy mi élvezzük a magunk

életét, vagy ahogy Tarzan élvezte a magáét. De az is lehet, hogy ők teljesebben kiélték a maguk életét, mint ahogy mi éljük a miénket. mert ki tudja, vajjon a dsungel teremtményei nem töltik-e be jobban azt a hivatásukat, amelyért teremtődtek, mint az ember, aki sokszor különös területekre téved és elkanyarodik a természet törvényeitől? Már pedig mi adhat nagyobb megelégedést és nagyobb boldogságot, mint az az érzés, hogy betöltöttük végzetszabta hivatásunkat?...

Miközben Tarzan dolgozott, Gazan — Teeka kis baluja — ott játszadozott körülötte, mig Teeka maga ennivalót keresett a tisztás tulsó oldalán. Sem Teeka, az anya, sem Taug, a morcos családfő nem nézte többé gyanakvással Tarzan érdeklődését elsőszülöttük irányában. Hiszen ő volt az, aki szembenézett a halállal, csak azért, hogy kimentse az ő Gazanjukat Sheeta fogai és karmai közül! Ő volt az, aki csaknem ugyanolyan gyöngéden és becézve ragaszkodott a porontyhoz, mint akár maga Teeka! Félelmük egészen megszünt vele szemben és Tarzanra most már gyakran hárult a dajka szerepe a kis balu mellett — az a szerep, amelyet annál kevésbé érzett terhesnek, mert Gazan a meglepetések és szórakozások kiapadhatatlan forrásának bizonyult számára.

A kis majomkölyökben éppen most kezdtek kifejlődni azok a tulajdonságok, amelyeknek későbbi életében majd oly nagy hasznát fogja venni — amikor a fák tetejére való kapaszkodás esetleg sokkal fontosabb lehet, mint a még oly jól fejlett izom, vagy a még oly hegyes fog. Tizenöt-husz lépést hátrálva annak a fának a törzsétől, amelynek koronája alatt Tarzan fonogatta lasszóját, Gazan hirtelen nekiiramodott és ösztönös, ügyes ugrással felvetette magát az alacsonyabban fekvő ágnyulványok valamelyikére. Itt egy-két percig csimpaszkodott — végtelen büszkén a teljesitményére — aztán leereszkedett a földre és elölről kezdte az egészet. Néha — sőt, miután majom volt, elég gyakran — figyelmét más dolgok vonták magukra, mint bogarak, pillangók és kis mező-

egerek. Ilyenkor üldözésükre indult — a pillangókat mindig elkapta, néha a bogarakat is, de a mezei egeret soha.

Most felfedezte a lógó végét annak a kötélnek, amelyen Tarzan dolgozott. Kis mancsába kapta, elszaladt vele — mint egy élő gummilabda — és rohanva vitte a tisztáson keresztül. Tarzan felugrott és egy pillanattal később üldözésére indult, de persze sem arcán nem tükröződött harag, sem a hangjában, ahogy utána kiáltott a csintalan kis balunak, hogy hagyja békén a kötelet.

Gazan egyenesen anyja felé szaladt és mögötte futott Tarzan. Teeka felpillantott elmerült foglalatosságából és az első percben csak annyit látott, hogy Gazan menekül és valaki üldözi — tehát elvicsorodott és felborzolta a szőrét. Amikor azonban meglátta, hogy Tarzan az üldöző, visszatért foglalatosságához, amely pillanatnyilag teljesen lekötötte figyelmét. A majomember közvetlenül a közelében érte utól a balut és noha a kölyök visitott és makrancoskodott, miközben Tarzan elkapta, Teeka csak szórakozottan pislogott időnként feléjük. Már nem féltette többé elsőszülöttjét a majomembertől, aki két izben is megmentette az életét.

Tarzan, miután visszaszerezte kötelét, visszaballagott a fához és ujra nekilátott a munkának. Ettől kezdve azonban gondosan szemmel tartotta a pajzán balut, aki viszont ettől kezdve mindannyiszor megpróbálkozott a lopással, valahányszor azt hitte, hogy hatalmas, simabőrü játszótársa nem figyel rá.

Ennek a zavaró körülménynek ellenére is Tarzan végül befejezte a kötél fonását. Erős, alkalmas fegyver lett belőle — erősebb mint bármelyik, amelyet eddig készitett. Az előző lasszó maradványait odaajándékozta Gazánnak, hogy játszék vele, mert az volt a szándéka, hogy Teeka balujáť egyszer majd ő fogja nevelni, ha már a poronty elég értelmes és erős lesz ahhoz, hogy a tanitást fel tudja fogni. Egyelőre a kis csemete veleszületett majmolási tehetsége elegendő volt

ahhoz, hogy megbarátkozzék Tarzan harci módszereivel és fegyvereivel és igy a majomember, vadonatuj lasszóját vállára vetve, befelé indult a dsungelbe, mialatt a kis Gazán gyerekes örömmel ugrált a tisztáson, maga után vonszolva a régi, elnyütt kötelet.

Tarzan utközben — mialatt várta, hogy oly nemes préda bukkanjon fel előtte, amelyen érdemes lesz kipróbálni uj fegyverét — gyakran gondolt vissza Gazanra. A majomember már kezdettől fogva mély vonzódást érzett Teeka baluja iránt, részben azért, mert a balu Teekáé, első szerelméé volt, részben pedig magáért a majomkölyökért — mert Tarzanban állandó emberi vágyódás élt valami érző lény iránt, hogy arra pazarolhassa érzelmeit. Tarzan irigyelte Teekát. Mert igaz ugyan, hogy Gazan láthatólag viszonozta Tarzan érzését és olybá tünt, mintha jobban szeretné még morcos apjánál is — de mégis csak Teeka volt az, akihez a kölyök mindig fordult, valahányszor fájt valamije, vagy megijedt, vagy fáradt volt, vagy éhes. És ilyenkor Tarzan egészen magányosnak érezte magát a világban és kétségbeesetten vágyakozott valaki után, aki elsősorban nála keresne menedéket és védelmet.

Taugnak ott volt Teekája. Teekának ott volt Gazanja és Kercsak törzse csaknem valamennyi himjének és nőstényének volt egy, vagy több valakije, akit szeretett és aki őt szerette. Tarzan természetesen nem tudta ilyen pontosan megfogalmazni a gondolatait — ő csak annyit tudott, hogy vágyódott valami után, ami meg volt tagadva tőle; valami olyan érzés után, amilyen Teeka és a baluja között állott fenn. Igy aztán irigyelte Teekát és vágyódott egy kis balu után, aki egyedül csak az övé lenne.

Megfigyelte Sheetát és életepárját három tagból álló kis családjával és beljebb, a sziklás dombok között, az ágas-bogas sürüség mélységes árnyékában, egy kinyuló szikla hüvös tövében felfedezte Numa, az oroszlán és Sabor, a nőstény-oroszlán barlangját. Megfigyelte őket is, amint

kis baluikkal — ezekkel a bohókás, leopárdszerüen foltos apróságokkal — játszadoztak. És látta Barat, az őzet kis gidájával és Butot, a rinocerost, esetlen kölykével. A dsungel valamennyi teremtményének volt valakije — csak Tarzannak nem. A majomember szomorunak és elhagyottnak érezte magát, amikor erre gondolt — hirtelen azonban egy elejthető vad szaga minden egyéb meggondolást kiüzött agyából. Macskaszerüen kuszva elhelyezkedett egy hatalmas ágon, amely kinyult e vad világ ősrégi vizivó-utja fölé.

Hányszor hajolt már meg ez a hatalmas, öreg ág valamelyik vérszomjas ragadozó testének sulya alatt! Tarzan, a majomember, Sheeta a párduc és Histah a kigyó otthonosan érezték magukat rajta és valósággal simára koptatták már kérgének érdes felületét.

Ez alkalommal Horta, a vadkan közeledett a fán leskelődő felé, — Horta, a vadkan, amelynek félelmetes agyarai és ördögi vadsága távoltartott mindenkit tőle és amelyet a legnagyobb ragadozók közül is csak a legvadabbak és legkiéhezettebbek mertek megtámadni.

Tarzan számára azonban a vadhus vadhus volt — az éhes Tarzan egyetlen ehető, vagy izes husu állatot sem hagyott elsiklani bántatlanul maga mellett. És ha éhes volt, vagy harcra került a sor, akkor a majomember vadságban felülmulta akár a dsungel legrettegettebb teremtményeit is. Nem ismert sem félelmet, sem könyörületet, kivéve egészen ritka alkalmakat, amikor valami különös, megmagyarázhatatlan erő állitotta meg lecsapni készülő kezét — olyan erő, ami talán azért volt megmagyarázhatatlan számára, mert teljes tudatlanságban leledzett származása felől épugy, mint a humanitás és a civilizáció ama erői felől, amelyek e származás folytán természetes örökségei voltak.

Igy aztán — ahelyett, hogy megvárta volna míg valami kevésbé veszedelmes préda vetődik eléje — Tarzan Horta, a vadkan nyaka köré hajitotta ujonnan font lasszóját. Erős próba volt ez a kötél számára! A dühös vadkan erre-arra ug-

rált, az uj kötélhurok azonban keményen fogta annál is inkább, mert Tarzan hozzábogozta a kötél végét annak a fának a törzséhez, amelynek ágán kuporgott.

Mialatt Horta hörögve döfködött a levegőbe és hatalmas agyaraival dühösen csapkodta az őserdő vén fáját, ugy hogy a felsebezett kéreg szilánkjai szétröpködtek a szélrózsa minden irányába — Tarzan könnyedén leugrott mögötte a földre. A majomember hosszu éles kését szorongatta a kezében, amely hüséges társa volt attól a naptól kezdve, amióta a penge Bolgani, a gorilla testébe furódott és megmentette a sebesült, vérző gyermekifjut a biztosnak hitt haláltól.

Tarzan most megindult Horta felé, amely szembefordult ellenfelével. És bármilyen hatalmas és izmos volt is ez a fiatal óriás — esztelenségnek tünt puszta késsel a kezében szembeszállnia olyan félelmetes teremtménnyel, mint Horta, a vadkan.

— Iszapturó! — gunyolta a majomember. — Szemétben vájkáló! Ámbár még a husod is rosszillatu, de azért mégis izes és erőt ad Tarzannak. Ma megeszem a szivedet, ó Hatalmas Agyarak Ura és ettől az én szivem is megtelik majd erővel és vadsággal!

Horta egy szót sem értett ugyan Tarzan beszédéből, de a szavak mégis iszonyu dühbe hozták. Csak annyit látott, hogy egy meztelen, szőrtelen és gyengének látszó, aprófogu és puhaizmu emberszerü lény áll az ő hatalmas erejével szemben. És a következő pillanatban nekitámadt.

Tarzan, a majomember megvárta, amig a fölfelé vágódó gonosz agyarak csaknem elérték az ágyékát, aztán elugrott — csak kissé féloldalra de oly gyorsan, hogy ahhoz képest a villám csigalassuságunak tünt volna és miközben elugrott, mélyen lehajolt és jobbkarjának egész lendületével beledöfte atyja vadászkésének hosszu pengéjét Horta, a vadkan szivébe. Ujabb gyors ugrással kijutott a vadállat halált hozó agyarának kö-

zeléből és egy perccel később már markában szorongatta Horta még meleg és vértől csepegő szivét.

Miután éhségét kielégitette, nem keresett alvóhelyet, ami egyébként néha szokása volt sikerült vadászat után, hanem folytatta utját a dsungelen keresztül nem is annyira élelmet, mint inkább kalandot keresve, mert aznap valami furcsa nyugtalanság motoszkált benne. Igy történt azután, hogy lépteit Mbonga, a fekete főnök faluja felé irányitotta, akinek népét könyörületet nem ismerve kinozta attól a naptól kezdve, amikor Kulonga, a főnök fia megölte Kalát.

Közvetlenül a fekete emberek faluja mellett egy folyó kanyarog. Tarzan egy kicsit lejjebb érte el a partot, mint ahol a négerek alacsony, szalmafödeles kunyhói álltak egy tisztáson. A folyó élete mindig is érdekelte a majomembert. Szórakoztatta, amikor elnézte Durot, a vizilovat és nagy mulatságát találta a napon sütkérező Gimla, a nehézmozgásu krokodilus bosszantásában. Aztán mindig akadtak Gomangani-nők és gyerekek, akiket ijesztgetni lehetett, amikor ott kuporogtak a folyóparton — az asszonyok mosásukkal, a baluk pedig primitiv játékszereikkel elfoglalva.

Ezen a napon a szokottnál lejjebb bukkant rá egy asszonyra és a gyerekére. Az előbbi valami halat próbált kikotorni a folyó szélén terjengő iszapból. Fiatal, körülbelül harmincéves fekete nő volt. Foga hegyesre volt köszörülve, mert a törzs, amelyhez tartozott, emberhussal is élt. Alsó ajka át volt furva és ezen keresztül dugva valami rézdrót fityegett, amelyet már oly sok éve hordhatott, hogy ajka egészen megnyult tőle és ezáltal láthatókká váltak alsó állkapcsából kimeredő fogai és az inye. Az orrcimpája is át volt furva és ebben viszont valami fadiszt viselt. Fülében is függők lógtak, álla és orrnyerge pedig tetoválva volt, valamikor élénk szinekkel, amelyeket azonban már elhalványitott az idő. Az ágyékát átfogó fűkötényt leszámitva teljesen

mezitelen volt. Egészben véve nyilván szépnek tartotta magát, sőt a Mbogna törzséhez tartozó férfiak is szépnek tekintették, annak ellenére, hogy idegen törzshöz tartozott: lánykorában rabolta el hadizsákmányként Mbonga egyik harcosa.

Baluja egy körülbelül tizéves, karcsu, egyenes növésü, feketebőrü, csinos kis fiucska volt. Tarzan az egyik közeli bokor levélfüggönye mögül figyelte őket. Az volt a szándéka, hogy rémitő kiáltással eléjük ugrik, hogy aztán élvezhesse rémületüket és eszeveszett megfutamodásukat — de hirtelen uj ötlete támadt. Itt előtte egy balu, aki tulajdonképpen ugyanugy volt megalkotva, mint jómaga. Igaz, hogy ennek a bőre feketén csillogott, dehát mit számit ez? Tarzan még sohasem látott fehér embert. Tudomása szerint ennek a különös fajtának ő volt az egyetlen élő képviselője a földön. Ez a fekete fiucska kitünő balu lenne Tarzan számára! Gondosan nevelhetné, jól táplálhatná és megvédhetné ugy, ahogy csak Tarzan, a majomember tudja megvédeni a magáét; megtanithatná a dsungel félig emberi, félig vadállati életmódjára....

Tarzan leakasztotta a lasszóját és kifeszitette a hurkot. A két ember — anélkül, hogy sejtelme lett volna a reá leselkedő veszedelemről — elmerülten folytatta foglalatosságát, rövid botokkal turkálva a halat az iszapban.

Tarzan kilépett a dsungelből. A hurokkötél mellette feküdt a földön, aztán jobbkarjának egy gyors mozdulatára kecsesen a levegőbe emelkedett, egy másodpercig megállt a semmit sem sejtő gyermek feje fölött, majd teste köré csavarodott és ugyanakkor Tarzan egy gyors rántással összehuzta a hurkot. A kölyök rémült kiáltásba tört ki; anyja a hangtól megrémülve gyorsan feléje fordult. De már csak annyit látott, hogy kisfiát valami hatalmas fehér óriás huzza magához, aki alig néhány lépésre tőle egy közeli fa árnyékában áll.

Iszonyodó és haragos, vad kiáltással az asz-

szony félelem nélkül a majomember felé ugrott. Szeméből elszántság és vakmerőség sugárzott és valami kemény akarat, amely még a haláltól sem riad vissza. Egyébként is félelmetes és csunya volt, hát még most, amikor arcát a düh és kétségbeesés torzitotta el!.... Még a majomember is ösztönszerüen hátrált egy lépést előle, persze inkább az undor, mint a félelem folytán — mert a félelem érzését nem ismert.

A fekete asszony baluja rugkapált és harapott, miközben Tarzan hóna alá kapta és eltünt vele az alacsonyabban fekvő ágak között éppen akkor, amikor a feldühödött anya már odarohant, hogy megragadja és megküzdjön érte. S miközben Tarzan befelé távolodt a dsungelbe, azon gondolkozott, hogy milyen hatalmasak lennének a Gomanganik, ha a férfiak is olyan elszántak volnának, mint az asszonyok.

Amikor már olyan messzire jutott a megrabolt anyától, hogy nem hallotta többé sikoltozását és eszeveszett fenyegetőzéseit Tarzan megpihent, hogy szemügyre vegye zsákmányát, amely maga is annyira megrémült, hogy abbahagyta a küzködést és a kiáltozást.

A halálosan megijedt gyermek rámeredt arra a félelmetes lényre, amely őt foglyul ejtette és annyira meresztette a szemét, hogy a fehérje csaknem kifordult.

— Én vagyok Tarzan. — mondta a majomember, a nagy emberszabásu majmok nyelvén. — Nem akarlak bántani téged. Te leszel Tarzan baluja. Tarzan meg fog védeni mindentől. Táplálni is fog téged. Tarzan baluja fogja kapni a legjobb falatokat a dsungelben, mert Tarzan hatalmas vadász. Senkitől sem kell félned, még Numától, az oroszlántól sem, mert Tarzan hatalmas harcos is. Senkisem oly erős, mint Tarzan, Kala fia. Tehát ne félj!

A gyermek azonban csak nyöszörgött és remegett, mert egyrészt nem értette meg a nagy majmok nyelvét, másrészt Tarzan hangja olyan volt fülének, mint valami vadállat morgása.

Meg aztán már ő is hallotta a rémtörténteket erről a gonosz, fehér erdei démonról. Ő volt az, aki megölte Kulongat és Mboganak, a főnöknek sok más harcosát. Ő volt az, aki titokzatos módon — bizonyosan varázslat segítségével — az éj sötétjében belopakodott a faluba, hogy ellopkodja a nyilvesszőket a hozzájuk tartozó méreggel együtt és halálra rémítse a nőket, gyermekeket, sőt még a felnőtt harcosokat is. Az ilyen gonosz démon bizonyára kis gyermekek husával táplálkozik. Hányszor ijesztette őt anyja is, mikor rosszalkodott, hogy oda fogja adni őt a dsungel fehér démonának, ha nem viselkedik jól!.... A kis fekete Tibo reszketett, mintha a hideg rázná.

— Fázol talán, balu? — kérdezte Tarzan. — Hiszen a nap melegen süt! Hát miért remegsz?

Tibo megint csak nem értette. Kiáltozni kezdett anyja után és kérte a nagy fehér démont, hogy engedje utjára. Megigérte, hogy ha kérését teljesiti, ezentul mindig jó kisfiu lesz. Tarzan megrázta a fejét. Ő sem értett egy szót sem a beszédből. Érezte, hogy igy nem mennek semmire egymással. Meg kell tanitani a balut valamiféle értelmes beszédre — meg volt ugyanis győződve róla, hogy amit a balu összezagyvál, az egyáltalán nem is emberi beszéd, tekintettel arra, hogy inkább ugy hangzott, mint az ostoba madarak értelmetlen fecsegése. Legjobb lesz, gondolta a majomember, ha gyorsan elviszem őt Kercsak törzséhez, ahol majd hallhatja a Manganik társalgását és ott majd megtanulhatja a beszéd értelmes formáját.

Tarzan felegyenesedett az ingadozó ágon, amelyen magasan a talaj fölött pihenőt tartott, aztán intett a gyereknek, hogy kövesse. Tibo azonban görcsösen megkapaszkodott a fa törzsébe és sirni kezdett. Kisfiu és afrikai bennszülött létére természetesen már ezelőtt is sokszor mászott fára, az a mód azonban, ahogy elrablója száguldott az ágakon keresztül, miközben elrabolta őt anyjától, gyermeki szivét remegéssel töltötte el.

Tarzan felsóhajtott. Ujonnan szerzett balujának valóban még sok mindent kell megtanulnia. Szánalmas dolog, hogy egy ekkora termetü, kifejlett balu ennyire gyámoltalan legyen! Igyekezett rávenni Tibo-t, hogy kövesse, a gyermek azonban mozdulni sem mert, ugy hogy végül is Tarzan felkapta és a hátán vitte tovább. Tibo már nem kapálózott és nem harapott. A menekülés ugy is lehetetlennek látszott. Hiszen jól tudta, hogy lenn a földön is képtelen volna most már megtalálni a Mbonga főnök falujába visszavezető utat. De még ha rábukkanna is az ösvényre, ott vannak az oroszlánok, a leopárdok és a hiénák, amelyek mindegyike — mint azt Tibo bölcsen tudta — különösen szereti a kis fekete fiuk husát!

A dsungel félelmetes fehér démona egyelőre nem bántotta. A szörnyü, zöldszemü ragadozóktól ennyi kiméletet sem várhtatott, igy hát a két rossz közül még mindig az látszott a kisebbik rossznak, ha ez a fehér démon hurcolja őt magával.

Mialatt Tarzan sebesen suhant előre a fák koronái között, a kis Tibo rémülten behunyta a szemét, hogy ne kelljen látnia a lábuk alatt meredező mélységet. Tibo még soha életében nem félt ennyire; ahogy azonban a fehér óriás tovább haladt vele a sürüségen keresztül, valami furcsa biztonságérzés töltötte el, amikor látta, hogy milyen ügyesen ugrik át a majomember egyik ágról a másikra, milyen biztosan kapaszkodik meg a lengő gallyakban és azzal vigasztalta magát, hogy végeredményben itt, az őserdő lombkoronái közt nem fenyegeti veszedelem a kószáló vadállatok részéről.

Tarzan végül elérkezett a tisztáshoz, ahol a törzs tartózkodott és leugrott közéjük a fáról, vállán a görcsösen beléje csimpaszkodó uj baluval. Már régen ott járt közöttük, amikor Tibo még mindig nem vette észre a hatalmas, szőrös állatokat és a majmok sem eszméltek rá, hogy Tarzan nincs egyedül. Amikor aztán felfedezték

a hátán kuporgó kis Gomanganit, néhányan kíváncsian, de vicsorogva és morogva közeledtek feléjük.

A kis Tibo egy órával ezelőtt azt hitte, hogy átélte élete legnagyobb félelmét — most azonban, amikor meglátta a köréje csoportosuló félelmes állatokat, rájött, hogy ami eddig történt, az semmi sem volt ehhez képest. De miért áll olyan nyugodtan ez a nagy, fehér óriás közöttük? Miért nem menekül ezek elől a szörnyű, szőrös, erdei lények elől, akik bizonyára rögtön nekiesnek és mindkettőjüket darabokra szaggatják?

Tibo ekkor hirtelen visszaemlékezett valamire. Eszébe jutott az a történet, amelyet Mbonga népe körében szájról-szájra járt: hogy a dsungelnek ez a nagy fehér démona tulajdonképpen maga sem más, mint egy szőrtelen majom, aminek bizonyítéka az is, hogy mindig a majmok társaságában látták.

Tibo kitágult szemmel, borzadva figyelte a közeledő majmokat. Látta bozontos szemöldöküket, hatalmas fogaikat és gonosz pillantású szemüket. Látta, ahogy szőrös bundájuk alatt fenyegetően feszülnek az izmok. Minden mozdulatuk veszedelmesnek tünt. S Tarzan is észrevette a veszélyt. Maga mellé huzta Tibot.

— Ez itt Tarzan baluja, — mondta. — Ne merjetek hozzányulni, mert Tarzan megöl benneteket!

Azzal maga is rávicsordult a legközelebb álló majomra.

— Ez egy Gomangani, — felelte a majom. — Engedd, hogy megöljük. Ez egy Gomangani. A Gomanganik a mi ellenségeink. Engedd, hogy megöljük!

— Eredj innen! — morogta Tarzan. — Mondom neked, Gunto, ez Tarzan baluja. Tágulj innen, vagy Tarzan megöl!

A majomember egy lépést tett a közeledő majom felé.

Az büszkén kitért előle, mint a kutya, amely összeakad a másikkal, de tul gyengének tartja

ahhoz, hogy megverekedjen vele — vagy tul félelmetesnek ahhoz, hogy megforduljon és elmeneküljön előle.

Azután Teekát hajtotta oda a kiváncsiság. Az oldalánál a kis Gazan ugrált. Őket is, mint a többieket, csodálat töltötte el — Teeka azonban nem vicsorgott az uj jelenség láttára. Tarzan észrevette és intett a nősténymajomnak, hogy jöjjön közelebb.

— Tarzannak is van most már baluja, — mondta. — Ez, meg Teeka baluja ezentul együtt játszhatnak.

— Ez itt egy Gomangani, — válaszolta Teeka. — Ez meg fogja ölni az én balumat. Vidd el innen, Tarzan!

Tarzan felnevetett.

— Ez nem tudná bántani még Pambat, a patkányt sem, — mondta. — Ez csak egy kis balu és most nagyon meg van ijedve. Engedd, hogy Gazan játszhasson vele.

Teeka még mindig aggódott. — minden vadságuk mellett ugyanis a nagy emberszabásu majmok alapjában véve félénkek — de végül is Tarzan iránt érzett bizalma felülkerekedett benne és Gazant előre tólta a kis fekete fiucska felé. A majomkölyök, ösztönétől vezérelve visszahuzódott anyjához, apró fogait vicsoritva és bizonytalan morgással, amelybe félelem és harag vegyült.

Tibo sem mutatta semmi jelét annak, mintha szorosabb barátságot óhajtana kötni Gazannal és igy Tarzan egyelőre kénytelen volt felhagyni a kisérletezéssel.

Az elkövetkező héten Tarzannak tömérdek elfoglaltsága volt. Baluja nagyobb felelősséget jelentett, mint amilyenre számitott. Mindenekelőtt egy percre sem hagyhatta magára, mert az egész törzsből Teeka volt az egyedüli, akiben meg lehetett bizni, hogy nem fogja megölni a tehetetlen kis fekete kölyköt abban a pillanatban, amint Tarzan őrizetlenül hagyja. Amikor tehát a majomember vadászatra indult, a fekete balut is

mindig magával kellett vinnie. Ez egyrészt kényelmetlen volt, másrészt Tarzan tulságosan félénknek és ostobának találta a fekete apróságot. Még a dsungel kisebb teremtményeivel szemben is egész gyámoltalannak mutatkozott. Tarzan gyakran csodálkozott magában, hogy egy ilyen magával tehetetlen lény hogyan tudhatott egyáltalán életben maradni. Igyekezett mindenfélére tanitani és reménykedve látta, hogy a balu már elsajátitott néhány szót a majmok beszédéből és hogy most már meg mer kapaszkodni a magasabb ágakban is, anélkül, hogy az egész dsungelt felverné rémült jajgatásával — de volt valami a gyermekben, ami gondolkodóba ejtette Tarzant.

Többizben megfigyelte a feketék életét a falvaikban. Látta a gyerekeket, ahogy játszanak, de azt is megfigyelte, hogy ilyenkor tömérdeket nevetnek — az ő kis baluja azonban sohasem nevetett. Igaz, hogy Tarzan maga is alig ismerte a nevetést. Voltak alkalmak, amikor mosolygott, de maga a nevetés idegen volt számára. Ennek a kis fekete emberkének azonban nevetnie kellene, okoskodott magában a majomember. A Gomanganiknak általában szokásuk a nevetés....

Meg aztán gyakran azt is tapasztalta, hogy a kisfiu visszautasitja az ennivalót annak ellenére, hogy napról-napra soványabb lesz. Néha meg azon kapta rajta a gyereket, hogy halkan sirdogál magában. Tarzan igyekezett megvigasztalni épugy, mint ahogy a vad Kala igyekezett megvigasztalni Tarzant, amikor a majomember maga is csak balu volt — de mindez nem használt. A fekete balu nem félt többé Tarzantól. De ez volt ugyszólván minden eredmény. Ezzel szemben félt a dsungel valamennyi élőjétől. Félt nappal, amikor hosszu kirándulásokat tettek szédítő magasságban haladva a fák tetején és félt éjszaka, amikor ingadozó, veszélyes ághajlatokban pihentek meg, magasan a föld fölött és a hatalmas ragadozók morogva és vonitva nyargaltak a lábuk alatt.

Tarzan nem tudta, mitévő legyen Az erei-

ben csörgedező angol vér lehetetlenné tette, hogy akárcsak megfontolás tárgyává tegye tervének feladását, bár önmagában egyre inkább kénytelen volt bevallani, hogy baluja egyáltalán nem váltja be a hozzá fűzött reményeket. És noha szilárdul kitartott feltett szándékánál, s ő ugy érezte, hogy meg is kedvelte az ő kis fekete baluját, mégsem tudta eltitkolni önmaga előtt, hogy ragaszkodásból hiányzik az az izzó szenvedélyesség, amelyet Teeka érez Gazan iránt, vagy amelyet a fekete anya tanusitott gyermekével szemben.

A fekete kisfiu, aki eleinte csak hideglelős rémületet érzett Tarzannal szemben, most lassanként bizni kezdett benne, sőt még csodálta is. Jómaga eddig csak szeretetet kapott ettől a nagy, fehér ördögistentől, de megfigyelte, hogy a vele szemben szelid lény milyen vadul tud elbánni másokkal. Látta, amint ráugrott egy himmajomra, amely a védelme alatt álló kis fekete balut fenyegette. Látta, ahogy a majomember erős fehér fogai belemélyedtek ellenfele nyakába és izmai megfeszültek a harcban, hallotta a küzdők vad bestiális morgását és orditását és borzongva tapasztalta, hogy alig van valami különbség az ő fehér démona és a másik szőrös majom között

És mialatt Tarzan meghányta-vetette magában azt a problémát, hogy mi történjék az ő kis balujával, a sors kivette az egész dolgot a kezéből. Momaya, Tibo anyja, akit egészen lesujtott fiacskája elvesztése, megtanácskozta a teendőket a törzs varázslójával — de eredménytelenül. A varázsszer ugylátszik nem volt valami kitünő varázsszer, mert noha Momaya két kecskét fizetett érte, nem hozta vissza Tibot, sőt még csak azt sem mutatta meg, hogy merre kutasson utána. Momaya türelmetlenné vált és miután más törzsből származott, nem sokra becsülte az ura törzséhez tartozó varázslót. Amikor azután ez utóbbi azt ajánlotta, hogy ujabb két kövér kecske ellenében hajlandó volna valami erősebb varázsszert kotyvasztani, az asszony megeresztette a nyelvét, ugy hogy a varázsló végül is örülhe-

tett amikor zebrafarkával és orvosságos fazekával egyetemben sértetlenül elvihette az irháját.

Mikor aztán a varázsló eltávozott és Momayaban is lassanként lecsillapult a harag, az asszony gondolkodóba esett — mi gyakran megtörtént vele, amióta Tiboja elveszett.

A feketék tudták, hogy Tarzan nem eszi az ember húsát, mert bár nem egyet megölt közülök, a husukhoz sohasem nyult. Meg aztán a holttesteket mindig sértetlenül találták meg és miután Tibo teste nem került elő, Momaya ugy okoskodott, hogy a kisfiu még valószinüleg életben van.

De hol?

Ekkor jutott eszébe Bukawai, a tisztátlan, aki észak felé, a dombok között, egy barlangban lakott és akiről mindenki tudta, hogy gonosz szellemeket rejteget barlangjában. Csak kevesen merték meglátogatni az öreg Bukawait. Elsősorban, mert mindenki félt varázstudományától és attól a két hiénától, amelyek vele együtt laktak és amelyekről mindenki tudta, hogy valójában csak elváltozott alaku szellemek és másodsorban amiatt az utálatos betegség miatt, amely lassanként megette Bukawai arcát és amely miatt az öreg varázslót minden törzs kiközösitette magából.

Momaya most már nagy ravaszul azt okoskodta ki magában, hogy ha valaki felvilágositást tudhat adni Tiboja holléte felől, akkor az csak Bukawai lehet, aki barátságos lábon áll a jó és gonosz szellemekkel. De még az ő szerető anyai szive számára is nagy elhatározást jelentett, hogy utnak merészeljen indulni a sötét dzsungelen keresztül a távoli dombok felé, ahol Bukawai, a tisztátlan, meg a démonok lakoznak.

Az anyai szeretet azonban egyike azoknak az emberi érzéseknek, amelyeknek hajtóereje a végtelennel határos. Ez az érzés az, amely gyakran gyenge és törékeny testü asszonyokat is hősies tettekre képesit. Momaya nem volt sem gyenge, sem törékeny testü — viszont nő volt és

még hozzá tudatlan, babonás, afrikai félvad. Hitt az ördögben, a fekete mágiában és a varázslatokban. Momaya számára a dzsungelt még az oroszlánoknál és leopárdoknál is félelmetesebb lénynek népesitették be — borzalmas, névtelen szellemek, amelyek különböző alakokban a legiszonyubb bajokat idézhetik elő.

A falu egyik harcosától — aki egyszer véletlenül ráakadt Bukawai barlangjára — Tibo anyja megtudta, hogy hogyan találhat oda: ott van egy forrás közelében, amely két domb között, egy sziklás szakadékban ered. A két dombot is könnyen meg lehet ismerni, mert a kelet felé eső — amely magasabb, mint a másik, — egy hatalmas gránittömb emelkedik, mig a nyugati domb teteje teljesen kopár, csak a csucsa körül virágzik csodálatos módon egyetlen mimóza-fa....

A harcos azt is elmondta neki, hogy a két dombot már messziről pontosan lehet látni, de viszont figyelmeztette, hogy hagyjon fel esztelen és veszedelmes tervével, mert ha el is tudná kerülni Bukawai és a gonosz szellemek rontó hatását, legalább ekkorra veszély várakozik rá a dzsungelben, amelyet mind odafelé menet, mind visszafelé jövet kereszteznie kell.

A harcos nem elégedett meg a figyelmeztetéssel, hanem elmondta a dolgot Momaya férjének is, aki viszont — miután nem sok tekintélye volt élete párja előtt — Mbongához, a főnökhöz fordult. A főnök azután maga elé citálta Momayat és büntetéssel fenyegette meg arra az esetre, ha nem mond le azonnal erről a szentségtelen vállalkozásról. Az öreg főnök ugyanis szövetségben állott a saját törzse varázslójával, aki viszont féltékenyen őrizte uralmát a lelkek fölött és miután maga is sokat hallott Bukawai varázslatairól, attól tartott, hogy ha annak sikerülne visszaszereznie Momaya elveszett gyermekét, akkor a jövőben a törzs többi tagjai is hozzá fognak fordulni kéréseikkel és kegyes adományaikkal. Minthogy pedig Mbonga mint főnök maga is részt kapott a varázslója jövedelméből, Bukawai-

tól pedig semmit sem várhatott, természetesen szivvel lélekkel a maga emberének ügyét pártolta.

Momayat azonban — ha nem ijedt meg sem a dzsungel várható veszélyeitől, sem Bukawai félelmes barlangjától — nem tarthatta vissza most már Mbonga, az öreg főnök semmiféle fenyegetése sem. Ugy tett azonban, mint ha szivére venné a parancsot és szótlanul visszatért kunyhójába.

Jobban szeretett volna ugyan még napvilágnál utnak indulni, ez azonban lehetetlenné vált a tilalom folytán, mint ahogy élelmiszert és valami fegyvert is kellett magával vinnie — tehát olyan dolgokat, amelyeket fényes nappal nem vihetett volna ki a faluból anélkül, hogy feltünést ne keltett volna vele, ami viszont rögtön Mbonga füleihez jutott volna.

Momaya tehát türelmesen várakozott egészen estig és mielőtt a falu kapuit becsukták volna, kiosont a sötétbe, a dzsungel felé. Rettenetesen félt, de azért törhetetlen akarattal vágott neki az utnak észak felé. Gyakran megállapodott és lélekzetét visszafojtva várakozott, amikor valahol a közelben egy-egy nagy ragadozó suhanását hallotta — aztán haladt tovább, órákon át egészen addig, amig végül egy hirtelen a hátamögött felhangzó nesz meg nem állitotta.

Az asszony megdermedve torpant meg. Szive a torkában vert. Alig mert lélekzetet venni.

Éles hallásával egyszerre felismerte valami közeledő csörtetés neszét és ekkor elkapta a legközelebb eső lenyuló ágat, amelyre majomszerü mozdulattal felkapaszkodott. Alig volt odafenn, amikor valami hatalmas test lendült a levegőbe fenyegető orditással közvetlenül mögötte és átcikázott a lógó iszalagok között — de szerencsére néhány lábnyira alatta.

Momaya még magasabbra huzódott a leveles gallyak közé és hálát adott előrelátásának, hogy magával hozott egy száritott emberi fület, amelyet egy zsinóron a nyakában viselt. Mindig is tudta, hogy ez a száritott fül kitünő varázsszer.

Még lánykorában kapta, hazai törzsének varázslójától, akihez képest Mbonga varázslójának medicinái fabatkát sem értek!...

Momaya egész éjszaka fenn kuporgott az ághajlatban, mert — noha az oroszlán, amely utána vetette volt magát, rövid idő mulva ujabb préda keresésére indult, — már nem mert tovább haladni a sötétben. Amint azonban felvirradt, lemászott a fáról és ismét nekivágott az utnak...

Tarzan, a majomember, miután rájött, hogy kis baluja szüntelen félelmek közt él a törzs majmai közt és hogy az idősebb majmok veszedelmet jelentenek reá nézve, nem merte többé magára hagyni közöttük, hanem vadászataira is magával vitte a kis fekete gyereket, egyre távolabb és távolabb attól a területtől, amelyen a nagy emberszabásu majmok él[illegible]

A törzstől való távolléte lassanként mind jobban elhuzódott, mig végül oly messzi találta magát északi irányban, amennyire eddig még sohasem merészkedett. Minthogy azonban ezen a helyen bőségben talált vadat, ivóvizet és gyümölcsöt, egyelőre nem érzett különösebb sürgető vágyat arra, hogy a törzs körébe visszatérjen.

A kis fekete balu egyre jobban felvillanyozódott az uj környezetben és abban a mértékben, ahogy távolodtak Kercsak törzsétől, növekedett életkedve is. A földön járva hüségesen kullogott Tarzan nyomában és amikor arra került a sor, hogy a fák koronáin keresztül haladjanak, minden igyekezetével azon volt, hogy lépést tudjon tartani hatalmas mostohaapjával. A kisfiu azonban még mindig szomoru és elhagyatott volt. Amióta a majmok közé került, sovány kis teste még jobban összeaszott, mert noha fiatal kannibál létére nem volt tulságosan válogatós étel dolgában, nem mindig birta gyomorral azokat az ennivalókat, amelyeket a majom-inyencek valóságos csemegének tekintettek.

A szokatlan ételek hatását talán még növelte az állandó félelem érzete is, és ezek együttvéve teljesen lerontották testi kondicióját Tarzannak

már régen szemébe ötlött a változás és nem kis aggodalma okozott neki. Szerette volna erősnek és izmosnak látni az ő kis balujáť — és ennélfogva bizony keserves csalódást érzett.

A balu egyetlen szempontból mutatott haladást: igen könnyen sajátította el a majmok nyelvét Végül Tarzan, meg ő már elég kielégitően el tudtak beszélgetni, különösen, ha a csekély szókincsü majom-nyelvet még taglejtésekkel is kisérték — leggyakrabban azonban a balu hallgatásba mélyedt és csak akkor beszélt, ha Tarzan egyenes kérdést intézett hozzá. Bánata ugylátszik még tulságosan frisskeletü és tulságosan éles volt ahhoz, semhogy teljesen meg tudott volna feledkezni róla. Olthatalanul vágyódott Momaya után — aki talán undok és visszataszitó jelenségnek tünhetnék a civilizált ember szemében — aki azonban Tibo számára az anyát jelentette: a megtestesitését annak a nagy szeretetnek, amely nem ismer önzést és amely nem emészti fel önmagát saját tüzében.

Vadászat közben — mialatt a balu mindig ott kullogott a sarkában — Tarzan sok mindenfélét megfigyelt és sok mindenfélén eltöprengett. Egy izben rábukkantak Saborra, amint nyögve nyult el a magas fü között. Körülötte játszadozott és hancurozott két kis kölyke — a nőstény oroszlán azonban csak arra az egyre irányozta a tekintetét, amely mozdulatlanul feküdt ölelő mancsai között... arra az oroszlán kölyökre, amely soha többé nem is fog megmozdulni...

Tarzan látta, hogy a hatalmas állat szenved. Tulajdonképpen azért lopakodott a közelébe nesztelenül a fák között, hogy szokása szerint ingerelje és gunyneveket zuditson rá — most azonban, ahogy csaknem közvetlenül megállott, valami visszatartotta a majomembert, amint megpillantotta a halott kölykét gyászoló anyaoroszlánt. Amióta neki is volt baluja, valahogy tudatára ébredt a szülői gondoknak és felelősségérzetnek, anélkül, hogy a szülői érzés örömeiben része lett volna. Egyszerre szánalmat kezdett érezni Sa-

bor iránt. Ez az érzés még néhány héttel ezelőtt is ismeretlen volt számára. Most azonban, ahogy elnézte, hirtelen megjelent képzeletében Momaya alakja, az orrcimpáján keresztül furt ékességgel és a lógó függönytől előrenyult ajkával. Tarzan nem a csunyaságát látta most benne, hanem a pillantására emlékezett vissza, amely ugyanolyan fájdalmas volt, mint a gyászoló Saboré. Ez a képzeletkapcsolódásnak nevezett furcsa agyművelet után a majomember lelki szemei előtt most egyszeriben Teeka és Gazan jelentek meg. Mi lenne, ha valaki jönne és elrabolná Gazant Teekától?... Tarzan felmordult, mintha csak a saját gyermekéről volna szó. A kis balu gyanakodva nézett körül, mert az hitte, hogy Tarzan talán valami ellenséget fedezett fel. A hangra Sabor is felugrott, zöld szeme izzón sütött és a farka kígyózva mozgott, miközben fülét hegyezve és orrát előre dugva szimatolta a levegőben az esetleges veszedelmet. Két kölyke, amely eddig békésen játszadozott körülötte, gyorsan odaszaladt hozzá és hasa alá bujva, mellső lábai közül kandikált ki fölálló fülekkel és ide-oda mozgatva kis fejüket.

Tarzan megrázta sötét üstökét, aztán megfordult és más irányba elindulva folytatta a vadászkirándulást. De emlékezetében egész nap Sabor, Momaya és Teeka kergetőztek — egy nőstényoroszlán, egy kannibál nő és egy nősténymajom, akiket azonban a majomember anyaságuk folytán azonosaknak érzett.

*

Harmadnap délben érkezett meg Momaya az elé a barlang elé, amelyben Bukawai, a tisztátlan lakott. Az öreg varázsló gallyakból valami ajtószerű szerkezetet készitett, amely elzárta barlangjának száját a kóborló vadállatok elől. Ez az ajtó most félre volt támasztva, ugy hogy mögötte titokzatosan és félelmet gerjesztően ásitott a barlang fekete torka. Momaya összeborzongott, mintha az esős évszak hideg szelét érezné. A barlang körül az életnek semmi jele sem látszott, Momayanak azonban az a borzongató érzése támadt, mintha láthatatlan szemek meredeznének

feléje mindenfelől baljóslatu pillantással. Ismét összerázkódott, aztán összeszedve magát, már éppen megindult a barlang felé, amikor annak mélyéről hirtelen valami szörnyü hang tört elő: nem emberi és nem állati hang, hanem valami, ami leginkább a keserü nevetéshez hasonlitott.

Momaya egy elfojtott sikollyal megfordult és visszamenekült a dsungelbe. Vagy száz lépésnyit szaladt, amig végre erőt vett rémületén és ismét hallgatózva megállott. Vajjon minden küzködése hiábavaló volt-e? Azért ment volna keresztül a félelmeken és veszélyeken, hogy most dolgavégzetlenül visszaforduljon?.... Igyekezett összeszedni bátorságát, hogy megint visszamenjen a barlanghoz, de végül is a félelem bizonyult erősebbnek....

Szomoruan, bátorságát vesztve, lassan megfordult és megindult a Mbogna falujába visszafelé vezető uton. Fiatal válla előregörnyedt, mint az öregasszonyoké, akik sok-sok esztendő terhét cipelik. Fáradtan és meg-megbicsakló léptekkel haladt előre, mintha csak ő is hirtelen megöregedett volna.

Megint vagy száz lépésnyire cipelte magát, amikor azután egyszerre csak felbukkant emlékezetében az ő kis gyermeke, akit emlőin táplált, majd a növekvő kisfiu, aki körülötte játszadozott és nevetgélt — az ő Tiboja!

Megint kihuzta magát. Megrázta a fejét. Megfordult és elszántan megindult a barlang szája felé, ahol Bukawai, a tisztátlan lakott — Bukawai a varázsló.

A barlang mélyéről megint az a szörnyü, nevetésszerü hang hallatszott. Ezuttal azonban Momaya felismerte, hogy mi az: a hiénák furcsa torokhangja!

Most már nem remegett többé, hanem erősen megmarkolta dárdáját s aztán kiáltozni kezdett Bukawai után, hogy jöjjön ki.

Bukwai helyett azonban egy hiéna visszataszitó feje jelent meg a barlang bejáratában. Momáya feléje bökött a dárdájával, mire a csuf go-

noszindulatu állat haragos morgással visszahuzódott. Momaya ismét elkiáltotta Bukawai nevét, amire válaszul azután egy dünnyögő hang felelt, amely azonban époly kevéssé tünt emberinek, mint a hiénáé.

— Ki merészkedett Bukawai barlangjához? — kérdezte a hang.

— Én vagyok, Momaya, — felelte az asszony. — Momaya, Mbonga főnök falujából.

— Mit kivánsz?

— Szükségem van egy erős varázsszerre, — válaszolta Momaya, — egy sokkal erősebb varázsszerre, mint amilyet Mbonga varázslója tud készitení. A nagy fehér őserdei szellem elrabolta Tibomat és ezért kell most egy varázsszer, hogy visszahozza a fiamat, vagy hogy megmutassa, hol rejtőzik, hogy aztán odamehessek és hazavihessem.

— Kicsoda Tibo? — érdeklődött Bukawai.

Momaya megmondta neki.

— Bukawai varázsszere rendkivül erős, — közölte most a hang. — Bukawai varázszere alig van megfizetve öt kecskével és egy vadonatuj alvó pokróccal.

— Két kecske tökéletesen elegendő érte, — felelte Momaya, aki, mint minden néger, szenvedélyesen szeretett alkudozni.

Az ár körüli huza-vona végre odacsalta Bukawait a barlang szájához. Momaya — amikor megpillantotta — sajnálta, hogy nem maradt odabenn. Vannak dolgok, amelyek sokkal borzalmasabbak, sokkal félelmetesebbek, sokkal viszszataszitóbbak, semhogy leirhatók lennének — és Bukawai arca ezek közé tartozott.

Mellette megjelent a két hiénája, amelyekről a szóbeszéd azt tartotta, hogy ezek alkotják állandó és kizárólagos társaságát. Mindenesetre ezek hárman összeillettek — a két legvisszataszitóbb állat, a legvisszataszitóbb emberi lénnyel...

— Öt kecske és egy vadonatuj alvó pokróc, — morogta Bukawai.

— Két kövér kecske és egy alvó pokróc, —

emelte fel Momaya eredeti ajánlatát. Bukawai azonban csökönyösen kitartott eredeti követelése mellett. Vagy félórán keresztül állhatatosan követelte az öt kecskét és az alsó pokrócot, mialatt hiénái szaglásztak a levegőben, morogtak és időnként félelmetesen kacagtak. Momaya kezdettől fogva el volt rá szánva, hogy szükség esetén bármit megad, amit Bukawai kérni fog, de alkudozás második természete lévén a fekete kalmároknak, végül is sikerült megállapodniok három kövér kecskében, egy vadonatúi alvó pokrócban és egy darab rézdrótban.

— Gyere vissza ma éjszaka, — mondta Bukaway, — amikor a hold már két órája fenn van az égen. Akkor meg fogom csinálni azt az erős varázsszert, amely majd vissza fogja vezetni neked Tibot. De hozd magaddal a három kövér kecskét, egy uj alvópokrócot és egy darab rézdrótot, amely legalább akkora hosszu legyen, mint egy megtermett ember karja.

— Nem hozhatom magammal ezeket a dolgokat, — felelte Momaya. — Neked kell majd eljönnöd értük. Ha majd visszaadtad nekem Tibot, akkor mindezt megkapod Mbonga falujában.

Bukawai megrázta a fejét.

— Addig nem csinálok varázsszert. — jelentette ki, — amig meg nem kapom a kecskéket, a pokrócot és a rézdrótot.

Momaya kért és fenyegetőzött — de hasztalan. Végül is sarkonfordult és elindult a dsungelen keresztül Mbonga faluja irányában. Nem tudta, hogyan fogja kicsempészni a három kecskét meg az alvó pokrócot a faluból és hogyan fogja elszállitani a dsungelen keresztül Bukawai barlangjáig, de abban bizonyos volt, hogy valamiképen véghez viszi — még ha az életébe kerül is. Tibot mindenáron vissza kell kapnia!

*

Tarzan, ahogy lassan haladt a dsungelen keresztül kis balujával egyetemben, megszimatolta Bara, az őz szagát. Tarzan imádta Bara husát. Ez volt a leginycsiklandozóbb falat számára

— arról azonban szó sem lehetett, hogy a kis baluval a hátamögött megközelithesse Barát, igy tehát elrejtette a gyermeket egy águhajlatban a sürü levelek között, jó maga pedig gyorsan és nesztelenül Bara nyomába eredt.

Tibo magára maradva még jobban félt, mint a majmok között. Az igazi és látható veszedelmek kevésbé félelmetesek, mint azok, amelyeket elképzel az ember és csak népének istenei tudták, hogy Tibo mi mindent képzelt el!...

Még alig volt egy rövid ideig buvóhelyén, amikor hallotta, hogy valami közeledik a dsungelen keresztül. Szorosabban hozzásimult az águhoz, amelyen állott és azon imádkozott, hogy Tarzan csak minél hamarább visszatérne. Pillantása kutatva mélyedt az őserdő fái közé, abban az irányban, ahonnan a közeledő élőlény mozgását hallotta.

Mi lesz, ha egy leopárd megszimatolta a jelenlétét! Egy pillanat alatt rátámad... Forró könnyek lepték el a kis Tibo szemét. Közvetlen a közelében meglibbent a dsungel ágas-bogas növényrengetege. Az a bizonyos lény már csak néhány lépésnyire lehetett attól a fától, amelyen a kisfiu rejtőzött! Szeme csaknem kiugrott fekete üregéből, ahogy a félelmetes lény közeledését figyelte, amely bizonyára hátborzongató morgással fog megjelenni az iszalagok és kuszónövények között.

Akkor szétváltak a lombok és teljes életnagyságban — egy asszony jelent meg előtte. Tibo fülhasitó kiáltással leugrott rejtekhelyéből és az asszony felé szaladt. Momaya hátrahőkölt és felemelte dárdáját. A következő pillanatban félredobta a fegyvert és erős karjai közé zárta a kisfia sovány testét.

Magához szoritva sirt és nevetett egyszerre és forró örömkönnyei Tibo könnyeivel összekeveredve peregtek végig arcán.

A közeli zajtól felriasztva a szomszédos bozótban Numa, az oroszlán felébredt álmából. Átpillantva az ágas-bogas növényzeten, meglátta a

fekete asszonyt és gyermekét. Megnyalta a szájaszélét és megmérte a távolságot köztük és jómaga között. Látta, hogy egy rövid nekifutamodás után egyetlen hosszu ugrással elérheti őket. Farka hegye megrezdült, aztán felmordulva ásitott egyet...

*

Egy kósza szellő hirtelen rossz irányba fordulva, odavitte Tarzan szagát Bara, az őz érzékeny orrcimpáihoz. Az állat izmai megfeszültek, füle felmeredt, aztán hirtelen nekiiramodással eltünt a rengetegben. Vele együtt eltünt Tarzan ebédje is! A majomember haragosan megrázta a fejét és visszafordult afelé a hely felé, ahol a kis fekete balut hagyta. Szokása szerint majdnem hangtalanul lépdelt. S mielőtt elérkezett volna arra a helyre, egyszerre csak furcsa hangok ütötték meg a fülét — mintha egy asszony nevetett és ugyanakkor egy asszony sirt volna, ez a két hang azonban valamiképpen ugyanabból a torokból származott, sőt időnként még egy gyermek görcsös zokogása is belekeveredett. Tarzan sietni kezdett — már pedig a siető Tarzannál csak a madarak, meg a szél voltak sebesebbek.

Ugyanakkor, amikor Tarzan a hangok irányába közeledett, egy másik hangot hallott — egy mély, morgó ásitást. Momaya nem hallotta, sem Tibo — Tarzannak azonban ugyanolyan éles volt a füle, mint akár Barának, az őznek. Meghallotta az ásitást és rögtön rá is ismert — azonnal a hátán lógó sulyos dárda után kapott, hogy a fegyver minden eshetőségre számitva kéznél legyen.

Numa, az oroszlán nem találta sietősnek a dolgát. Kényelmesen szemlélődött, mert hiszen ugy is látta, hogy kipécézett zsákmánya nem menekülhet előle. Hatalmas testével áttört a levélfüggönyön és most borzongató, izzó tekintetét rászegezve az emberpárra, egy másodpercig mozdulatlanul állott.

Ekkor vette észre Momaya és még szorosabban keblére ölelve Tibot, felsikoltott. Szörnyü

érzés volt, hogy ugyanabban a pillanatban, amikor megtalálta gyermekét, rögtön el is veszitse! Felemelte dárdáját és keze a fegyverrel széles ivben dobásra lendült. Numa felorditott és lassan előre lépett. Momaya feléje hajitotta a fegyverét. A dárda felszakitotta az aranyszőrü bőrt és sebet vágott a husba. A fájdalom egyszerre felébresztette a ragadozó minden félelmetes ösztönét.

Az oroszlán támadásba lendült.

Momaya be akarta hunyni a szemét, de nem tudta. Látta cikázó sebességgel közeledni az elkerülhetetlen halált — de ugyanakkor valami mást is megpillantott: egy hatalmas, meztelen fehér férfit, aki mintha az égből pottyant volna le és egyszerre csak ott állott a támadó oroszlán utjában. Látta, ahogy a hatalmas izmok meglendülnek a levelek között átszürődő egyenlitő nap vakitó fényében — aztán látta, amint egy sulyos vadászdárda elsüvit a levegőben és éppen ugrás közben éri a támadó oroszlánt.

Numa felegyenesedett hátsó lábaira és iszonyu üvöltéssel megrázta magát, hogy megszabaduljon a szügyéből kimeredő dárdától. Hatalmas mancsaival hajlitani és csavarni próbálta a fegyvert. Tarzan lekuporodva és vadászkését kezében szorongatva, támadásra készen keringett a dühöngő ragadozó körül. Momaya szemét tágranyitva, szinte a földbe gyökerezett lábakkal állott és meg sem tudott moccanni.

Numa hirtelen haragjában a majomemberre akarta vetni magát, ez az acélos izmu lény azonban könnyüszerrel kikerülte a támadást, egy szökéssel oldalt lépett, majd megfordulva egyenesen rátámadt ellenfelére. A vadászkés pengéje kétszer villant meg a levegőben és kétszer furódott bele Numa hátába. A második csapás egyenesen az állat hátgerincét vágta keresztül és Numa — miután hasztalan csapkodott támadója felé — néhány végső vonaglás után elnyult a földön és nem mozdult többé...

Bukawai, attól tartva, hogy a zsiros üzlet

kiszalad a keze közül, Momaya után eredt, azzal a szándékkal, hogy rábeszélje az asszonyt: hagyja nála zálogban réz- és vasékszereit, amig majd elhozza a varázsszer árát. Bukawai ugyanis maga volt a legjobban tisztában varázsszere értékével és igy jól tudta, hogy tanácsos lesz annak árát lehetőleg előre biztositani.

A varázsló akkor érkezett a helyszinre, amikor Tarzan éppen a támadó oroszlán elé ugrott. Látta az egész jelenetet és ugyanakkor elképedt — egyszersmind azonban azonnal azt is kitalálta, hogy ez a félelmetes fán lehet az a különös, fehér démon, akiről már azelőtt is hallott kósza hireket, mielőtt még Momaya felkereste volna.

Momaya — miután az oroszlán már nem volt veszélyes sem reá, sem gyermekére nézve — megujult rémülettel meredt Tarzanra. Hiszen ő volt az, aki elrabolta Tiboját! Kétségtelenül ismét el akarja majd venni tőle. Momaya magához szoritotta a kisfiát és elhatározta, hogy ezuttal inkább meghal, semminthogy elengedje venni magától Tibot.

Tarzan szótlanul nézte őket. Amikor látta, hogy a kisfiu zokogva csimpaszkodik anyja nyakába, az egyedüllétnek valami szomoru érzése vett rajta erőt. Nem volt senki, aki Tarzanhoz huzott volna — holott neki majd a szive kiszakadt azért, hogy valaki hozzátartozzék.

Végül Tibo felpillantott, mintha nyugtalanitotta volna a hirtelen beállott csend. És ekkor megpillantotta Tarzant.

— Tarzan — kiáltotta Kercsak törzse nagy majmainak nyelvén — ne végy el engem Momayától, az én anyámtól. Ne vigyél vissza engem a fán lakó szőrös emberek közé, mert én félek Taugtól és Guntotól és a többiektől. Engedd meg, hogy Momayával maradhassak, ó Tarzan, a dsungel ura! Engedd, hogy Momayánál, anyámnál, maradhassak és akkor amig csak élünk, áldani fogunk téged és ételt fogunk kitenni Mbonga falujának kapuja elé, hogy sohasem szenvedj éhséget...!

Tarzan felsóhajtott.

— Eredj — szólalt meg végül. — Menjetek vissza Mbonga falujába és Tarzan majd követni fog benneteket, hogy utközben semmi baj ne érhessen.

Tibo leforditotta a szavakat anyjának, aztán mindketten hátat forditottak a majomembernek és megindultak hazafelé. Momaya szivében végtelen félelmet és ugyanakkor végtelen örömet érzett, mert még sohasem találkozott szemtőlszembe egy istenséggel és még sohasem volt ilyen boldog. Magához szoritotta a kis Tibot és gyöngéden simogatta lesoványodott arcát. Tarzan észrevette a mozdulatot és megint felsóhajtott.

Teekának megvan a maga baluja, — dünnyögte magában — Sabornak is megvannak a balui és a Gomangani-asszonyoknak is, meg Barának, meg Manunak, sőt még Pambanak, a patkánynak is. Csak Tarzannak nincsen senkije — sem asszony, sem balu. Tarzan ember és az embernek ugylátszik egyedül kell maradnia...

Bukawai látta, ahogy eltávolodnak és haragosan dünnyögött maga elé, hatalmas esküvel fogadkozva, hogy most már csak azért is meg fogja kapni a három kövér kecskét, a vadonatuj alvó pokrócot és a rézdrótot.

VI. FEJEZET

A VARÁZSLÓ BOSSZUT ESKÜSZIK

Lord Greystoke vadászott — illetőleg pontosabban szólva, fácánokra lövöldözött Chamston-Hedingben. Lord Greystoke kifogástalanul és az alkalomhoz illően volt öltözve — vadászruhája a legapróbb részletekig divatos volt. Minthogy nem tartozott a legkitünőbb lövők közé, az első vadászsorban haladt a hajtók után — de amennyi hiányzott az ügyességből, azt pótolta a megjelenésével. Semmi kétség, a nap végeztével jó néhány madarat fog leteriteni — sokkal több madarat, mint amennyit meg tudna enni egy esztendő alatt, még akkor is, ha éhes

volna, ami pedig nem volt, tekintve, hogy csak az imént kelt fel a reggeliző asztal mellől.

A hajtók — számszerint huszonhárman, fehér parasztingben — egy tisztás felé hajszolták a madarakat és most megkerülve őket, éppen azon fáradoztak, hogy a megriadt sereget a puskák csöve elé tereljék. Lord Greystoke — amennyire már az egy főurhoz illik — izgatott volt. Tagadhatatlan, hogy sok izgalom van az efajta sportban. Furcsán bizsergett a vére, amikor látta, hogy a hajtók egyre közelebb és közelebb lopóznak a madarakhoz. Lord Greystoke a maga bizonytalan és öntudatlan módján azt érezte, mintha valamelyik történelemelőtti ősének vére csörgedezne ereiben — azé a szőrös, félmeztelen ősemberé, aki vadászattal szerezte meg az életéhez szükséges élelmet...

Ugyanakkor a liánokkal benőtt egyenlitői dzsungelben egy másik lord Greystoke — az igazi lord Greystoke — vadászott.. A maga fogalmai szerint ő is divatosan volt öltözve. Forró nap lévén, még a leopárd-bőrt is levetette magáról. És az igazi lord Greystokenek nem volt két vadászfegyvere, sőt még egy sem; továbbá nélkülözte a hátamögött álló töltögető embert is — rendelkezett ezzel szemben valamivel, ami sokkal hatásosabbnak bizonyult, mint vadászfegyverek, töltők, sőt még huszonhárom hajtó is együttvéve: az étvágyával, hihetetlen rátermettségével és ennek megfelelő izmokkal, amelyek olyanok voltak, mint az acélrugók.

Később, a nap folyamán, Angliában, az egyik lord Greystoke csipkedve evett olyan dolgokból, amelyeket nem ő teritett le és ivott italokat, amelyek különös pukkanó hangot adtak, amikor a dugót kihuzták az üvegből. Megnyomkodta ajkát hófehér vászonkendővel, hogy eltüntesse az étkezés leghalványabb nyomait is, nem is sejtve azt a tényt, hogy ő tulajdonképpen szélhámos és hogy főrangi ciménck törvényes birtokosa ugyanekkor fejezi be a maga ebédjét valahol a távol Afrikában. Ez az *igazi* Greystoke azonban nem

használt hófehér asztalkendőt. Ehelyett barna karját és kezefejét végighúzta a száján és véres ujjait beletörölte a csipőjébe. Aztán lassan megindult a dsungelen keresztül az ivóhely felé, ahol négykézlábra ereszkedve kortyolta a vizet ugyanugy, mint barátai: a dsungel többi vadjai.

Mialatt szomjuságát csillapitotta, a homályos erdő egy ujabb lakója közeledett a folyóhoz a hátamögött elhuzódó ösvény mentén. Numa volt, az oroszlán, az aranysárga bőrü, fekete sörényü, fékezhetetlen és félelmes állat. Tarzan, a majomember már jóval előbb meghallotta közelgését, mielőtt még felbukkant volna. De nyugodtan ivott tovább, amig csak be nem telt vizzel. Akkor aztán felegyenesedett, lassan, a vadon teremtményeinek könnyed kecsességével és azzal a nyugodt biztonsággal, amely ugyszólván születési előjoga volt.

Numa megtorpant, amikor megpillantotta az embert, aki éppen azon a ponton állott, ahol maga az állatok királya óhajtott inni. Kitátotta hatalmas állkapcsait és kegyetlen szeme szikrákat szórt. Aztán felmordult és lassan közelebb jött. Az ember is morogni kezdett és lassan félrehuzódott — közben pedig állandóan szemmel tartotta nem az oroszlán szemét, hanem a farkát. Ha ugyanis a farok hegye gyorsan, görcsös rángással ide-oda kezd mozogni, akkor jó lesz résen lennie és hogyha a farok hegye hirtelen megmerevedik, akkor harcolni, vagy menekülni kell — miután azonban mindebből semmisem következett be, Tarzan nyugodtan visszahuzódott, az oroszlán pedig lejött a partra és inni kezdett alig ötven lábnyira attól a helytől, ahol az ember állott.

Holnap talán majd életre-halálra megküzdenek egymással — ma azonban még valami különös fegyverszünet állott fenn közöttük, amilyen egyébként megmagyarázhatalan módon elég gyakran előfordul a dsungel vadállatai között. Numa még javában ivott, amikor Tarzan megint visszatért az őserdőbe és bekanyarodott Mbonga.

a fekete főnök falujának irányába.

Már legalább egy hónap mulott, hogy a majomember utoljára meglátogatta volt a Gomanginakat. Azóta sem járt arrafelé, amióta hirtelen szeszélyből visszaadta a kis Tibot a gyászbaborult anyjának. És ezzel a balu örökbefogadásának egész ügye lezárult Tarzan számára. Keresett valakit, akire rápazarolhatná érzelmeit, ugy, ahogy Teeka pazarolja a maga balujára — de a kis fekete fiuval szerzett rövid tapasztalatai megtanitották a majomembert arra, hogy ő ezeket az érzelmeket hiába keresi.

Az a körülmény, hogy rövid időn keresztül válságos balujaként kezelte a kis fekete fiucskát, semmilyen tekintetben nem változtatott azokon az érzelmeken, amelyekkel Kala gyilkosaival szemben viseltetett. A Gomanganik továbbra is megmaradtak halálos ellenségeinek és ugy érezte, hogy örökre azok is fognak maradni. Ma is azzal a szándékkal indult meg feléjük, hogy a lét egyhanguságát a feketék megkinzásával fogja kissé változatosabbá tenni.

Még be sem sötétedett egészen, amikor elérte a falut és elfoglalta szokott helyét azon a nagy fán, amelynek ágai átnyultak a palisadon. Odalentről, az egyik közeli kunyhó mélyéről hangos jajgatás hallatszott. Ez az éles és fürészelő hang kellemetlenül hasogatta Tarzan fülét. Egyáltalán nem volt inyére a dolog és ezért elhatározta, hogy egy időre elmegy innen — hátha közben a jajgatás megszünik. De aztán, mikor néhány óra mulva visszatért, bosszankodva tapasztalta, hogy a jajgatás még mindig nem maradt abba.

Tarzan lassan leereszkedett a fáról az alatta elterülő árnyékba, azzal a feltett szándékkal, hogy akár erőszkos uton is véget vet ennek a bosszantó hangnak. Lopakodva és a többi kunyhók árnyékában maradva elővigyázatosan kuszott arrafelé, ahonnan a jajgatás hallatszott. A kunyhó ajtaja előtt vidám tüz lobogott éppen ugy, mint a falu többi kunyhójának bejárata előtt.

A tűz körül néhány nő kuporgott és időnként ezek is gyászos hangokat hallattak, mintegy kiséretéül a belülről kihallatszó vezető szólamnak.

A majomember szélesen elvigyorodott, amikor arra gondolt, hogy milyen zürzavart fog kelteni, amikor hirtelen ugrással ott terem majd a tüz fényében, a kuporgó asszonyok előtt. Az izgalmat kihasználva beugrik a kunyhóba, beleforditja a hangot a jajgató lénybe, aztán már el is tünik dsungelbe, mielőtt még a feketebőrüek az ámulattól összeszednék magukat.

Tarzan nem egyszer vitt véghez már hasonló csinyeket Mbonga a főnök falujában. Rejtélyes és váratlan megjelenései mindannyiszor pánikszerü félelemmel töltötték el a szegény, babonás feketebőrüeket és ugylátszott, hogy sohasem fogják megszokni felbukkanását. De éppen ez a rémület volt az, ami különösen izessé tette ezeket a kalandokat a majomember számára. Ölni egymagában nem volt elegendő. Tarzant, aki hozzá volt szokva a halál látásához, nem elégitette ki többé. Már réges-rég megbosszulta Kala halálát, de még mindig izgalmat és gyönyörüséget talált a feketék kinzásában, amivel nem tudott betelni.

Abban a pillanatban, amikor harsány orditással éppen elő akart ugrani, — egy emberi alak jelent meg a kunyhó ajtajában: az a lény, akibe bele akarta fojtani a jajgatást. Fiatal aszszony volt, akinek egy fapálcika volt keresztüldugva az orrcimpáján és akinek alsó ajkát egészen lehuzták a beléje aggatott sulyos fémékitmények. Homlokát különös tetovált rajz diszitette; ugyanilyen rajzok voltak arcán és mellén is — haja pedig sár és drót segitségével egész csodálatosan volt fésülve.

Ugyanebben a pillanatban a tüz fénye rávetődött és ekkor Tarzan fölismerte benne Momayát, Tibo anyját. A lángnyelv azonban ugyanakkor megvilágitotta azt a helyet is, ahol Tarzan lappangott. Momaya megpillantotta és azonnal hangos kiáltással eléje ugrott és Tarzan is egy lé-

pést tett feléje. A többi asszonyok megfordultak és ekkor észrevették őt; ők azonban ahelyett, hogy közeledtek volna, egytől-egyig felugráltak és sikoltozva szerteszét szaladtak.

Momaya Tarzan lábai elé vetette magát és könyörögve emelte fel kezeit hozzá, miközben ajkairól csak ugy dőlt a szó. A majomember azonban az egész szóáradatból semmit sem értett. Egy pillanatra rábámult az asszony feléje forduló, megíélemlitett arcára. Tulajdonképpen ölni jött; ez a vizárként hömpölygő beszéd azonban megzavarta. Körülnézett, majd visszapillantott az asszonyra és ekkor valami furcsa érzés fogta el. Ugy találta, hogy képtelen volna megölni a kis Tibo anyját — de ahhoz sem érezte elég erősnek magát, hogy ezt a szóáradatot elviselje. Már látta, hogy az estére tervezett egész szórakozása füstbe ment. Türelmetlen mozdulattal legyintett, majd sarkonfordult és egy ugrással megint belevetette magát a sötétségbe. Egy perccel később már messze távolodott a fekete őserdei éjszakában — és hátamögött egyre halkabbá vált Momaya kiáltozása és jajgatása.

Valósággal megkönnyebbült, amikor oly messzire jutott, hogy már nem hallotta többé a hangokat. Kikeresve magának egy kényelmes ághajlatot, magasan a föld fölött, álomra hajtotta fejét, mialatt odalenn egy portyázó oroszlán morgott és a távoli Angliában a másik lord Greystoke — inasa segitségével — levetközött és lefeküdt a hófehér megvetett ágyba, bosszankodva azon, hogy valahol egy macska nyávog az ablaka alatt...

Másnap reggel, amikor Tarzan éppen felfedezte Horta, a vaddisznó friss nyomát, ugyanakkor hirtelen két Gomangani — egy nagy és egy kicsi — nyomára is bukkant. A majomember, aki hozzá volt szokva, hogy mindent alaposan megvizsgáljon ami a szeme elé kerül, megállott, hogy elolvassa azt a történetet, amely számára egészen világosan le volt irva a vadállatok útjának puha talajába. Tarzan a legcsekélyebb

bemélyedésből is pontosan meg tudta állapitani mindazt, ami történt — minden egyes nyom külön-külön történettel szolgált számára: Tantor, az elefánt három nappal ezelőtt járt ezen az uton, Numa az elmult éjszaka vadászott erre és Horta, a vadkan alig egy órája keresztezte lassan az utat. Tarzan figyelmét azonban ezuttal az a történet kötötte le, amelyről a Gomanganik nyoma tanuskodott. Ez pedig ugy szólt, hogy az előző napon egy öreg ember ment erre északi irányban egy kis fiuval együtt — és mellettük két hiéna haladt.

Tarzan nem tudta mire magyarázni a dolgot és hitetlenül vakarta meg a fejét. Pontosan kiolvasta a lábnyomokból, hogy a hiénák nem követték a két embert ellenséges szándékkal, hanem hol az egyikük volt elől, a másik meg hátul, hol mindketten elől, hol meg mindketten a két ember mögött. Különös és megmagyarázhatatlan volt ez az ügy, főleg mert a nyomok azt mutatták, hogy a hiénák az ut jórészén a két ember mellett, sőt közvetlenül a közelükben haladtak. Aztán Tarzan kiolvasta a nyomokból azt is, hogy a kisebb Gomangani mindig félve huzódott el a vadállatok mellől, valahányszor tulságosan közel kerültek hozzá, mig az öreg ember láthatólag egyáltalán nem félt tőlük.

Tarzan eleinte csak azzal volt elfoglalva, hogy valami kapcsolatot találjon Dango és a Gomanganik nyomai között. Most azonban éles tekintete felfedezett valamit a kisebb Gomangani nyoma körül és erre hirtelen felfigyelt. Mintha az ember egy levelet találna az uton és azon hirtelen felismerné, a barátja kezeirását.

— A fekete balu! — kiáltotta a majomember és ekkor emlékezetében hirtelen megjelent Momaya képe, ugy, ahogy utoljára látta őt az előző éjszakán, Mbonga falujában, térden állva könyörögve és könnyes arccal.

Abban a pillanatban mindent megértett — a jajgatást és a lamentálást, a fekete anya könyörgését és az asszonyok siránkozását a tüz

körül. A kis fekete balut megint elrabolta valaki — de ezuttal nem Tarzan. Az anya bizonyára azt hitte, hogy gyermeke ismét Tarzan a majomember hatalmába került és valószinüleg azért könyörgött, hogy adja vissza neki.

Igen, mindez egész világossá vált — de vajjon ki lehetett az, aki ezuttal elrabolta a fekete balut? Tarzan ezen töprengett magában és ugyanakkor megpróbálta megfejteni a hiénák rejtélyes jelenlétének okát is. Elhatározta, hogy a végére jár az ügynek. A nyom még csak egynapos volt és észak felé vezetett. Tarzan azonnal megindult és követte. Egyes helyeken más vadállatok nyomai keresztezték a jeleket, majd ahol a talaj sziklássá változott, még maga Tarzan, a majomember is tanácstalanul állott — de végül is mindig ujra rábukkant annak a halvány illatnak a segitségével, amely elmaradhatatlan kisérője az emberi lábnyomoknak és amelyet csak a Tarzanéhoz hasonló finom szimattal felruházott lény volt képes felfedezni....

Két rövid nap leforgása alatt sok minden váratlan dolog történt a kis Tibo körül. Először is megjelent Bukawai, a varázsló — Bukawai, a tisztátlan — a rothadástól elektelenitett szörnyü arcával. Egyedül jött és fényes nappal a folyónak ahhoz a részéhez, ahol Momaya naponta mosakodni szokott és ahol Tibot is fürdette. Momaya közelében lépett ki egy nagy bokor mögül és a kis Tibo annyira megrémült tőle, hogy visitva rohant anyja védelmező karjai közé.

Momaya azonban — noha maga is megrémült — egy nősténytigris elszánt vadságával fordult meg, hogy szembeszálljon fia bántalmazójával. Amikor meglátta, hogy kivel áll szemben, részben megnyugodva sóhajtott fel másrészt azonban továbbra is szorosan magához ölelte Tibot.

— Eljöttem, — mondta Bukawai minden bevezetés nélkül, — h három kövér kecskéért, a vadonatuj alvópokrócért és a rézdrótért, amelynek olyan hosszunak kell lennie, mint egy felnőtt

férfi karja.

— Nekem nincs kecském a te számodra, — nyelvelt vissza Momaya, — se alvópokrócom, sem bármiféle drótom. Te nem csináltad meg a varázsszeredet. A fehér dsungel-szellem adta vissza nekem az én Tibomat és ebben neked semmiféle érdemed nem volt.

— De igen is volt, — morogta Bukawai, hustalan állát mozgatva. — Én parancsoltam meg a fehér dsungel-szellemnek, hogy adja vissza neked Tibot.

Momaya a szemébe nevetett.

— Hazugságok hangoztatója! — kiáltotta. — Eredj vissza büzös barlangodba és a hiénáid közé. Eredj vissza és rejtsd el rothadó arcodat a hegyek gyomrában, nehogy a nap, ha meglátja kénytelen legyen eltakarni arcát egy fekete felhővel.

— Eljöttem, — ismételte Bukawai, — a három kövér kecskéért, az uj alvópokrócért, továbbá a rézdrótért, amelynek olyan hosszunak kell lennie, mint egy felnőtt férfi karja, amelyekkel mind tartozol nekem, amiért hozzásegitettelek, hogy visszakaphasd Tibodat.

— Csak arról volt szó, hogy olyan hosszu legyen, mint egy férfikar könyökhossza, — javitotta ki Momaya, — de semmit sem fogsz kapni, öreg tolvaj. Nem akartad elkésziteni a varázsszeredet, amig előre meg nem fizetek érte és amikor visszafelé indultam a falumba, a nagy fehér dsungel-szellem visszaadta nekem Tibot — még pedig egyenesen Numa torkából. Az *ő* varázsszere valódi varázsszer — a tiéd azonban csak olyan gyönge kotyvalék, aminőt a magadfajta öregember készíteni tud.

— Eljöttem, — ismételte meg Bukawai kitartóan, — a három kövér...

Momaya azonban nem várta be a többit, amit egyébként már ugyis szinte kivülről tudott. Magához szoritva Tibot, sietni kezdett Mbonga a főnök paliszáddal körülvett faluja felé.

— Másnap — amikor Momaya a törzs többi

asszonyaival együtt dolgozott az ültetvényeken, a kis Tibo pedig a dsungel szélén gyakorolta a dárdavetést, arra a napra gondolva, amikor majd ő is nagy harcos lesz — Bukawai ismét megjelent.

Tibo éppen akkor fedezett fel egy kis mókust, amely gondtalanul ugrándozott az egyik hatalmas fa törzsén. Gyermekes képzelete az állatkát egy ellenséges harcos fenyegető alakjává formálta át. A kis Tibo felemelte apró dárdáját, szive megtelt fajának ösztönös vérszomjával és már elképzelte az éjszakai ünnepséget, amikor körül fogja táncolni megölt ellenfelének holttestét, miközben törzsének asszonyai már készitik a finomabbnál finomabb eledeleket az elkövetkezendő lakomára...

Amikor azonban elhajitotta a dárdáját, eltévesztette a mókust is meg a fát is, sőt elvesztette magát a fegyvert is, amely beröpült a dsungel kusza növényzete közé. Ugy gondolta azonban, hogy legfeljebb néhány lépésnyire eshetett le valahol a tilos rengetegben. Az asszonyok valamennyien ott dolgoztak az ültetvény-földön, a közelben pedig mindenütt harcosok vigyáztak a biztonságra és igy a kis Tibo bátran nekivágott a sötét dsungelnek.

A folyondárok és az ágas-bogas növényzet takarófüggönye mögött három szörnyüséges alak várakozott — egy nagyon öreg férfi, aki fekete volt mint a korom és arcát félig lerágta a lepra, mellette pedig két hasonlóképpen undort keltő, hatalmas termetü hiéna — két dögevő, aki máris a még élő dög mellé csatlakozott....

Tibo csak akkor vette őket észre, amikor négykézláb mászva bekuszott az iszalagok közé, hogy kis dárdáját megkeresse — akkor azonban már késő volt. Amikor megpillantotta Bukawai arcát, az öreg varázsló már meg is ragadta és tenyerét szájára tapasztva, beléfojtotta a sikoltást.

Tibo hasztalan próbálta kiszabaditani magát; egy perccel később a félelmetes öreg már magával hurcolta a sötét és félelmetes dsungelen ke-

resztül. A két undorító hiéna pedig most közrefogva őket, állandóan körülöttük keringet, morogva, vicsorogva és — ez volt talán a legszörnyűbb — iszonyatosan kacagva.

A Tibo számára — aki rövid évei alatt máris több megpróbáltatáson ment keresztül, mint mások egész életükben — ez az észak felé vezető utazás olyan volt, mint valami lidércnyomásos rémálom. Most visszagondolt arra az időre, amelyet a nagy fehér dsungel-szellem mellett töltött és rémült kis lelkében azon imádkozott, hogy bárcsak mégegyszer visszakerülhetne a mellé a fehérbőrű óriás mellé, aki a szőrös erdei emberek szövetségese. Akkor is kinozta a félelem — de mi volt az ahhoz képest, amit most érzett!

Az öreg ember csak ritkán szólt Tibohoz, noha ugyszólván álló naphosszat morgott maga elé valamit. Tibo a morgásból csak annyit értett, hogy valami kövér kecskéket, alvó pokrócot és rézdrótot emleget. »Tiz kövér kecske, tiz kövér kecske«, ismételgette magában szakadatlanul az öreg néger. Végül is a kis Tibo ebből kitalálta, hogy váltságdija nyilván felemelkedett. Tiz kövér kecske? Honnan szerezne az ő anyja tiz kövér kecskét, vagy ami azt illeti, akár tiz soványat hogy visszavásárolja vele az ő szegény kis fiát? Mbonga bizonyára nem fogja rendelkezésére bocsátani, Tibo pedig tudta, hogy apjának egész életében sohasem volt többje egy időben három kecskénél. Tiz kövér kecske!... Tibo nyöszörögni kezdett. Ez az undorító öreg meg fogja ölni és fel fogja falni, mert ennyi kecskét lehetetlen szerezni. Bukawai aztán oda fogja dobni csontjait a hiénáknak... A kis fekete fiu megborzongott és annyira elgyöngült, hogy csaknem leroskadt a földre. Bukawai megráncigálta a fülét és oldalba lökve noszogatta előre.

Örökkévalóságnak tünő utazás után végre elérkeztek a két sziklás domb közé ékelt barlang szájához. Az alacsony és szük bejáratot néhány összekötözött fiatal ághajlás vágta el a kóborló vadállatok elől. Bukawai leakasztotta a primitiv

ajtót és belökte Tibot a nyiláson. A hiénák vicsorogva elrohantak mellette és eltüntek a szeme elől a barlang sötét mélyén. Bukawai most visszatette a helyére az ajtót, aztán durván karonragadva Tibot, magával vonszolta egy keskeny, sziklás folyósón keresztül. A barlang talaja elég simának tünt, mert a mindenfelé heverő piszkot már annyi láb taposta le, hogy csak itt-ott mutatkozott némi egyenetlenség.

A folyosó kanyargós, koromsötét volt, a falak érdesek — Tibo össze-vissza karcolta, meg ütötte magát, ahogy a sziklának ütközött. Bukawai oly gyorsan és biztonságosan mozgott a zeg-zugos folyosókon, mintha ragyogó napfényben valami ismerős uton járna. Ismert minden hajlatot és kanyarulatot, mint ahogy az anya ismeri gyermekének arcvonásait. És láthatólag sietős volt a dolga. A szegény kis Tibot még kiméletlenebbül hajszolta maga előtt, mint amennyire szükség lett volna; az öreg varázsló azonban — akit kitaszitottak az emberi társadalomból, akit betegség kinozott, akit mindenki elkerült, utált és gyülölt — minden egyébnek volt nevezhető, csak jószándéku léleknek nem. A természet általában csak keveset juttatott neki az ember nemesebb tulajdonságaiból és a sors még azt a keveset is tökéletesen kigyomlálta belőle. Bármilyen is volt ezelőtt — Bukawai, a varázsló most eszes, ravasz, kegyetlen és bosszuálló lénynyé változott.

Hátborzongató történetek forogtak közszájon arról, hogy milyen kegyetlenül szokta megkinozni a keze közé került áldozatokat. Az engedetlen gyermekeket az ő nevével ijesztgették. Tibot is gyakran megfenyegették vele és a kisfiu most remegve gondolt vissza azokra a rémmesékre, amelyekkel anyja traktálta. A sötétség, a szörnyü varázsló közelsége és a hiénáktól való félelem csaknem megbénitotta, ugy hogy bukdácsolni kezdett s igy Bukawai volt kénytelen tovább vonszolni maga után.

Tibo végre valami gyönge világosságot pil-

lantott meg, egy perccel később kiértek egy nagyjából köralaku szobába, ahol némi nappali világosság szürődött be a sziklamennyezet egy hasadékán keresztül. A hiénák már ott voltak, mintha csak az érkezőkre vártak volna. Amikor Bukawai Tiboval együtt belépett, a bestiák sárgás fogukat vicsoritva feléjük iramodtak. Láthatólag éhesek voltak. Egyenesen Tibo felé tartottak és az egyik a kisfiu meztelen lába után kapott. Bukawai felragadott a földről egy botot s keményen végigvágott vele az állaton, ugyanakkor pedig a szidalmak egész áradatát zuditotta rá. A hiéna kikerülte a csapást és elszaladt a szoba egyik oldalfalához, ahol morogva megállott. Bukawai a vadállat felé lépett, amelynek szőre felborzolódott a dühtől, ahogy a közeledőt megpillantotta. Gonosz szeméből félelem és gyülölség villogott — Bukawai szerencséjére azonban láthatólag a félelem bizonyult erősebbnek.

A gazda figyelmetlenségét kihasználva, a másik vadállat közvetlen közelről villámgyorsan nekiugrott Tibonak. A gyerek felsikoltott és a varázsló felé menekült. Bukawai most a másik hiéna felé fordult. Nehéz botjával ezt is elkergette és visszaszoritotta egészen a falig. A két dögevő most a fal mentén kezdett keringeni a szobában, mig uruk feldühödve ide-oda szaladgált, hogy elkapja őket, vadul csapkodva feléjük dorongjával és rájuk szórva az istenek és démonok minden átkát.

Hol az egyik, hol a másik bestia időnként megfordult, hogy szembeszálljon a varázslóval és ilyenkor Tibo még a lélegzetét is visszatartotta félelmében, mert soha életében nem látott még ilyen gyülöletes kifejezést sem ember, sem állat arcán. De a félelem mindannyiszor lenyügözte a kegyetlen vadállatok haragját, ugy hogy mogorván és fogukat vicsoritva tovább menekültek, rendszerint éppen abban a pillanatban, amikor Tibo már biztosra vette, hogy most egyenesen Bukowai torkának ugranak.

A varázsló végül is belefáradt a hiábavaló

hajszába. Egy mordulással — amely éppen olyan bestiális volt, mint a vadállatoké. — Tibo felé fordult:

— Elmegyek behajtani a tiz kövér kecskét, az uj alvópokrócot és a két darab rézdrótot, amely anyádtól jár nekem azért a varázsszerért, amelyet majd csinálni fogok, hogy visszaszerezhessen téged, — mondta. — Te addig itt maradsz. És itt hagyom, — tette hozzá, a szobába vezető folyosó felé mutatva, — a hiénákat is. Ha szökni próbálsz, menten felfalnak!

Eldobta a botot és hivogatni kezdte a két vadállatot, amelyek vicsorogva, huzódva, farkukat behuzva közeledtek. Bukawai behajtotta őket a folyosóba, majd egy durva léckeritéssel elzárta a nyilást, miután jómaga is elhagyta a szobát.

— Ez egyelőre megvéd tőlük, — mondta. — Ha azonban meg nem kapom a tiz kövér kecskét és a többi dolgokat, akkor nekik is fog jutni egy-két csont belőled, ha én már jóllaktam.

Azzal magára hagyta a fiut, hogy elgondolkozzék szavai könnyen felfogható értelme fölött.

Tibo — miután a varázsló eltávozott — leroskadt a földre és a félelemtől s a magányosság érzésétől könnyekre fakadt. Tudta, hogy anyja képtelen lesz tiz kövér kecskét kifizetni érte, már pedig akkor Bukawai visszatér, megöli és megeszi...! Maga sem tudta meddig feküdt a földön, hirtelen azonban felriadt a hiénák vészes morgására. A két bestia visszatért a folyosóra és most a léckeritésen keresztül vadul meredt feléje. A félhomályban is tisztán látta sárgás szemük villogását. Föltápaskodtak és megpróbáltak átjutni a léceken. Tibo megremegett és visszahuzódott a szoba tulsó oldalára. Látta, hogy a lécek meghajolnak a vadállatok támadása alatt és minden pillanatban el volt készülve rá, hogy a keritás betörik és akkor a vadállatok egyenesen rávetik magukat.

Lassan teltek ezek a rémületes órák. Leszállt az éjszaka és Tibo rövid időre el is szunnyadt —

olybá tünt azonban, hogy az éhes bestiák sohasem alszanak. Valahányszor feléjük pillantott, a léckerítésen keresztül mindig ott látta őket vészesen morogva, vagy hátborzongatóan kacagva. A sziklás mennyezet keskeny résén keresztül, magasan a feje fölött, Tibo megpillantott néha egy-egy csillagot és egyszer még a holdat is, amint arra vonult. Aztán végre megint felkelt a nap. Tibo szörnyen éhes és szomjas volt, mert az előző nap reggel óta nem evett és a hosszu ut alatt csak egyetlen-egyszer volt alkalma innia — de még az éhségnél és a szomjuságnál is szörnyübbnek érezte reménytelen és borzalmas helyzetét.

Ekkor — napfelkelte után — történt, hogy a gyermek felfedezett a földalatti szoba falában egy másik bejáratot is, amely csaknem pontosan szemben volt a lécekkel, amelyek mögül a hiénák meredtek éhesen feléje. Ez a nyilás tulajdonképpen mindössze egy keskeny rés volt a sziklás falban, amely vezethetett épugy csak néhány lábnyira, mint ahogy vezethetett akár a szabadulás felé is!... Tibo odasietett és benézett a résen. De semmit sem látott. Karját benyujtota a sötét nyiláson, de tovább nem merészkedett. Ugy okoskodott, hogy ha ezen az uton menekülni lehetne, akkor Bukawai nem hagyta volna szabadon a rést — nyilvánvaló tehát, hogy ez a nyilás csak valami zsákuccába, vagy valami még a jelenleginél is félelmesebb helyre vezet!

A fiu rettegését azokon a tényleges veszedelmeken — Bukawain és hiénáin — felül, amelyek valóban fenyegették, még megszorozta a babonás félelem, olyan dolgoktól, amelyeket nem is lehet pontosan megnevezni. A feketék képzeletét ugyanis szörnyü lények egész raja népesiti be, mintha az oroszlán, a leopárd, a kigyó, a hiéna és a számtalan mérges rovar nem volna elegendő, hogy a félelemmel töltse el ezeknek a szegény, egyszerü teremtményeknek a szivét, akiket sorsuk a föld legfélelmetesebb helyére vetett.

Igy aztán a kis Tibo talán még jobban félt a képzelt veszélyektől, mint a valódiaktól. Nem

mert nekivágni a szabaduláshoz vezető utnak, mert hátha Bukawai éppen ott állitotta lesbe az őserdő valamelyik rémületes szellemét!...

A valóságos veszedelem azonban csakhamar elfeledtette a fiucskával a képzeletbeli borzalmakat. Mert alig hogy feljött a nap, a kiéhezett hiénák ujult erőfeszitéssel próbálkoztak, hogy keresztültörjenek azon a gyönge koriáton, amely prédájuktól elválasztja őket. Hátsó lábukra emelkedve, megpróbálták leráncigálni és kitólni helyükből a léceket. Tibo tágrameredt szemmel nézte, ahogy a lécek hajladoznak és ropognak. Tudta, hogy a gyenge rudak nem állhatnak sokáig ellent a két erőteljes és céltudatos vadállat támadásának. Csakugyan, a léckerités egyik sarkán már engedni kezdett és az igy támadt résen keresztül egy szőrös mancs nyult be a szobába. Tibot kirázta a hideg, mert érezte, hogy a vég már közeledik...

Egészen a tulsó falig hátrálva, annyira elhuzódott a bestiáktól, amennyire csak lehetett. Aztán látta, hogy a keritės tovább enged. A résen most egy vad, vicsorgó fej jelent meg és széttátott álkapcsokkal meredt feléje. Még egy pillanat és az egész szánalmas alkotmány bedől, a két vadállat ráveti magát, leszaggatja a hust csontjairól, magukat a csontokat megrágva pedig majd összekapnak a belei fölött...

Bukawai a falut körülvevő deszkapalánkon kivül akadt rá Momayara. Az asszony, amikor megpillantotta, undorodva huzódott vissza — a következő percben azonban foggal és körömmel vetette magát. Bukawai csak a lándzsája segitségével tudta a támadást elháritani.

— Hol van a kisfiam? — sikoltozta az asszony. — Hol az én kis Tibom?

Bukawai jól szinlelt csodálkozással tágra meresztette a szemét.

— A fiad? — kiáltotta. — Nem tudok egyebet róla, mint azt, hogy megmentettem ő a dzsungel fehér szellemének karmai közül, de ezért még

nem kaptam meg a járandóságomat. Elijöttem te hát a kecskékért és az alvópokrócért, továbbá a rézdrótért, amelynek oly hosszunak kell lennie, mint egy felnőtt harcos karjának, a vállától az ujjai hegyéig...

— Hiéna-fattya! — förmedt rá Momaya. — Gyermekemet ellopták és te, te emberi roncs, loptad el őt!... Add vissza nekem, mert különben kitépem a szemeidet és szivedet odavetem a vaddisznók elé!...

Bukawai vállat vont.

— Mit tudom én, hol van a te fiad? — jegyezte meg közömbösen. — Én ugyan nem vittem el. Ha megint elrabolták is, mit tudhat Bukawai a dologról? Talán elsőizben is Bukawai rabolta el? Ugy-e nem, hanem a fehér erdei szellem! Már pedig ha egyszer ellopta, akkor bizonyára ő lopta el most másodszor is. De ehhez nekem semmi közöm. Az első alkalommal visszaszereztem neked, de nem kaptam meg érte a járandóságomat. Ha most megint eltünt és megint vissza akarod szerezni, Bukawai elintézi a dolgot — de csak tiz kövér kecskéért, egy vadonatuj alvópokrócért és két darab olyan hosszu rézdrótért, mint egy meglett ember karja a vállától az ujjai hegyéig... És akkor Bukawai nem fogja említeni többé azokat a kecskéket meg az alvópokrócot, meg a rézdrótot, amit az első varázsszer fejében kellett volna fizetned.

— Tiz kövér kecske! — sikoltotta Momaya. — Még tiz év alatt sem tudnék neked ennyi kecskét fizetni. Még hogy tiz kövér kecske!...

— Tiz kövér kecske, bizony, — ismételte megint Bukawai. — Tiz kövér kecske, egy vadonatuj alvópokróc és két darab olyan hosszu rézdrót, mint...

Momaya türelmetlen mozdulattal megállította a szóáradatot.

— Várj! — kiáltotta. — Nekem nincsenek kecskéim. Hiába rontod velem a tüdődet. Maradj itt, amig elmegyek a férjemért. Neki is mindössze három kecskéje van ugyan, de valahogy majd

elintézzük a dolgot. Vári!

Bukawai letelepedett egy fa alá, nagyon elégedetten, mert tudta, hogy most vagy megkapja a kért fizetséget, vagy szörnyü bosszut fog állni. Attól nem tartott, hogy ezek az idegen törzshöz tartozó emberek bántalmazni fogják, noha tisztában volt vele, hogy félnek tőle és gyülölik. De bélpoklossága miatt senkisem mert volna hozzányulni és mint ismert varázslónak, amugy sem kellett támadástól tartania. Éppen kitervelte magában, hogy mindenáron ráveszi őket a tiz kecske megfizetésére, sőt azt is kiköti, hogy az állatokat egészen a barlangja szájáig tereljék — amikor Momaya visszatért. Vele együtt három harcos is megjelent: Mbonga a főnök, Rabba Kega, a falu fővarázslója és Ibeto, Tibo atyja. Egyikük sem volt különösebben csinosnak mondható ember, még a rendes körülmények közt sem és most — haragtól eltorzult arcukkal — könnyen félelmet gerjeszthettek bárki szivében is; de Bukawai, ha félt is, mindenesetre nem árulta el ezt az érzését. Sőt ellenkezőleg: szemtelen tekintettel fogadta őket és egész magatartása megfélemlitésükre irányult, mialatt amazok félkörben letelepedtek vele szemben.

— Hol van Ibeto fia? — nyitotta meg a tárgyalást Mbonga.

— Honnan tudhatnám én ezt? — felelte Bukawai. — Valószinüleg a fehér ördögisten keritette hatalmába. Ha megfizetnek érte, készitek majd egy erős varázsszert és akkor megtudhatjuk, hogy hol van Ibeto fia, sőt vissza is szerezhetjük.... Legutóbb is az én varázsszerem szerezte vissza, amelyért azonban nem kaptam meg a járandóságomat.

— Ha varázsszerre van szükség, azt majd elkészíti az én saját varázslóm! — válaszolta Mbonga méltóságteljesen.

Bukawai elvigyorodott, aztán feltápászkodott a helyéről.

— Nagyon helyes, — mondta. — hát csak csináltasd meg vele a varázsszerét és majd meg-

látjuk, hogy azzal vissza-e tudja hozni Ibeto fiát!

Néhány lépésnyire eltávolodott tőlük, majd megfordulva haragosan rájukförmedt:

— Az ő varázsszere sohasem fogja visszahozni a gyereket, ezt biztosan tudom. És azt is tudom, hogy ha megtalálnátok is, akkor sincs olyan varázsszer, ami visszahozhatná, mert a fiu akkor már halott lesz. Erről éppen most szereztem tudomást: apám nővérének szelleme ugyanis ebben a pillantban jelent meg nekem és ő közölte ezt velem....

Ami Mbongat és Rabba Kegat illette, ők ugyan nem nagyon biztak a saját mágiájukban és ennélfogva hasonló kétkedéssel fogadták mások varázstudományát is — de mégsem volt kizárva az az eshetőség, hogy a dologban mégis van valami. Hiszen mindenki tudta, hogy az öreg Bukawai magukkal a szellemekkel szokott társalogni, sőt két démon lakik nála hiénák formájában! Nem szabad tehát elhamarkodni a dolgot. Másrészt azonban az árat is jól meg kellett fontolni. Mbonganak semmi kedve sem volt ahhoz, hogy könnyedén megváljon tiz kövér kecskétől egy kisfiu ellenében, akit bármikor elvihet a himlő....

— Várj csak, — mondta Mbonga. — Lássuk néhány varázsmutatványodat, hogy megállapithassuk, vajjon csakugyan jó varázsló vagy-e. Aztán majd tárgyalhatunk a fizetségről. Rabba Kega is be fog mutatni néhány varázslatot. Aztán majd meglátjuk, kié a jobb varázslat. Ülj le, Bukawai

— A fizettség tiz kecske, még pedig kövér kecskék, egy vadonatuj alvópokróc és két olyan hosszu rézdrót, mint egy meglett harcos karja a vállától az ujjai hegyéig! És mindezt előre kell fizetni és a kecskéket oda kell terelni egészen a barlangomig. Akkor megcsinálom a varázsszeremet és attól számitva a második napon a fiu már vissza is fog térni anyjához. Gyorsabban nem lehet megcsinálni a dolgot, mert idő kell hozzá, hogy ezt az erős varázsszert elkészithessem.

— Csinálj nekünk most valami varázslatot

— szólitotta fel Mbonga. — Lássuk, milyen erős varázslatra vagy képes.

— Hozzatok nekem tüzet, — felelte Bukawai, és majd mutatok nektek egy kis varázslatot!

— Momayat elküldték tüzért és mialatt ő távol volt, Mbonga elkezdett alkudozni Bukawaival az áron. Tiz kecske, mondta, elég magas fizetség volna egy egészséges harcosért is. Azután felhivta Bukawai figyelmét arra a tényre, hogy ő Mbonga, igen szegény és hogy a népe is igen szegény és hogy tiz kecske legalább nyolccal több, mint amennyit egy kisfiu megér, nem is szólva a vadonatuj alvópokrócról, meg a rézdrótról. Bukawai azonban rendületlenül kitartott a követelése mellett. Az ő varázsszere rendkivül drága és legalább őt kecskét át kell engednie a szellemeknek, akik segitenek majd neki a varázsszert elkésziteni.

Még mindig alkudoztak, amikor Momaya visszatért a tüzzel.

Bukawai néhány parazsat maga elé helyezett a földre, aztán az oldalán lógó tarisznyaféle holmiból egy csipetnyi port vett elő és azt rászórta a parazsakra. Hangos puffanás kiséretében nagy füstfelhő csavarodott föl a levegőben. Bukawai lehunyta a szemét és ide-oda ingatta magát. Aztán néhány mozdulatot tett a levegőben, majd hirtelen ájulást szinlelt. Mbonga és kiséről ugyancsak megilletődtek, Rabba Kega ideges lett. Ugy látta, hogy tekintélye forog veszélyben. Abban az edényben, amelyet Momaya magával hozott, még maradt néhány parázs. Megragadta tehát az edényt és mialatt senkisem figyelt rá, egy marék száraz levelet dobott bele s ugyanakkor félelmes orditásban tört ki, amely Bukawai nézőközönségének figyelmét egyszeriben feléje terelte. A kiáltás csodálatosképen Bukawait is felrázta ájultságából, amikor azonban az öreg varázsló felfedezte, hogy miről van szó, gyorsan visszazuhant »öntudatlanságába« mielőtt még ballépését bárki is felfedezhette volna.

Rabba Kega — látva, hogy Mbonga, Ibeto

és Momaya feszülten figyelnek rá — hirtelen belefujt az edénybe, aminek eredményeképpen a száraz levelek lángra kaptak és az edényből füst szállott fel. Rabba Kega vigyázott rá, hogy ugy tartsa az edényt, hogy senki sem vehesse benne észre a leveleket. A nézők szeme valóban tágra nyilt a falu varázslójának erre a csodálatos mutatványára. Ez utóbbi pedig hirtelen bátorságra kapva, kiáltozni kezdett, majd ide-oda ugrált és félelmes grimaszokat vágott, végül egész közel tartotta arcát a füstölgő edényhez, mintha csak a benne tartózkodó szellemekkel társalogna.

E foglalatossága közben Bukawai is felocsudott önkivületi állapotából, mert végül is nem tudta fékezni kiváncsiságát. Pillanatnyilag senki sem törődött vele. Haragosan hunyorgott a félszemével, majd ő is harsány kiáltást hallatott és amikor megbizonyosodott róla, hogy Mbonga feléje fordul, hirtelen egész testében megmerevedett és karjával meg lábával görcsös mozdulatokat végzett.

— Látom őt! — kiáltotta. — Messze van innen. A fehér ördögisten még nem keritette hatalmába. Egyedül van és nagy veszedelem fenyegeti, — tette hozzá, — de ha gyorsan megkapom a tiz kövér kecskét és a többi holmikat, akkor még talán idejében meg tudom menteni!

Rabba Kega megállt az ugrándozásban. Mbonga feléje pillantott. A főnök láthatólag zavarban volt és nem tudta eldönteni: most melyik varázsszer az igazi.

— Mit mond a te varázslatod? — kérdezte Rabba Kegától.

— Én is látom őt, — kiáltotta Rabba Kega, — de nem ott van, ahol Bukawai mondja. A kisfiu halott és a folyó fenekén fekszik.

Amire Momaya hangos jajgatással zokogni kezdett.

*

Tarzan egészen a két domb közé ékelt szükbarlang szájáig követte az öregember, a két hiéna, meg a kis fekete fiu nyomát.

Itt egy percre megállott a fiatal hajtásokból font ajtó előtt, amelyet Bukawai helyezett el a barlang szája elé. És ahogy figyelve hallgatózott a barlang mélyéről meghallatta a hiénák vicsorgását és morgását, amely elmosódva szűrődött feléje.

A vadállati hangokkal összekeverve azonban a majomember éles füle hirtelen felfedezte egy gyermek rémült jajkiáltását is. És Tarzan nem habozott tovább. Félre lökve a gyatra ajtót, besietett a sötét nyiláson. A folyosó, amelyre ért, vaksötét és keskeny volt, az ő szeme azonban már hozzá volt szokva a dsungel homályához és épugy látott a legsötétebb éjszakában is, mint azok a vadállatok, amelyek gyermekkora óta környezetét alkották.

Gyorsan, de mégis elővigyázatosan haladt előre, mert a hely sötét, barátságtalan és zegzugosan kanyargó volt. Miközben előre haladt, egyre tisztábban hallotta a két hiéna morgását és azt, hogy körmeikkel valami fát kaparásznak és tépdesnek. A gyermek sikongása is közelebbről hallattszott és Tarzan felismerte annak a kis fekete fiucskának a hangját, akit valamikor balujává akart fogadni.

A majomember nem vesztette el a fejét, A dsungelben sokkal kevesebb az értéke az emberi életnek, semmint hogy akár a hozzá legközelebbállónak halála is tulságosan kihozta volna a sodrából — inkább a várható küzdelem ösztökélte előre. Szivében ugyanis megmaradt vadnak és az egyetlen, ami érdekelte és izgatta, maga a harc volt.

A domb mélyén lévő földalatti sziklás szobában a kis Tibo már egészen a falhoz lapult hogy mennyire csak lehet, távol tartsa magát az éhségtől őrjöngő fenevadaktól. Látta, hogy a léckerités egyre jobban lazul a hiénák dühös csapkodása alatt. És tudta, hogy néhány perc mulva kis élete szörnyüséges véget ér ezeknek az undok teremtményeknek a karmai és sárgás fogai között.

A hatalmas testű állatok támadása következtében a kerítés valóban egyre veszedelmesebben hajladozott, majd végül nagy reccsenéssel be is tört — és a két ragadozó a fiu felé rohant. Tibo rémült pillantással nézte őket, majd lehunyta a szemét és zokogva eltakarta kis kariával az arcát.

A hiénák egy másodpercre megtorpantak. Velükszületett óvatosságuk és gyávaságuk még visszatartotta őket, hogy prédájukra vessék magukat. Rámeredtek a fiura, majd lassan, lopakodva és lelapulva kusztak feléje. Ekkor toppant közéjük Tarzan, aki gyorsan és nesztelenül ugrott be a szobába — de mégsem annyira nesztelenül, hogy az éles fülü bestiák azonnal meg ne hallották volna. Haragos morgással most a majomember felé fordultak aki fölényes vigyorgással az arcán, egyenesen feléjük tartott. Az egyik állat egy percre szembefordult vele — a majomember azonban méltóságán alulinak tartotta volna, hogy akárcsak a vadászkését is kihuzza a megvetett Dango ellen. Félkézzel megkapta nyakánál fogva az állatot, amint az éppen el akart osonni mellette, aztán a másik felé vágta, amely már menekülve iszkolt a folyosó felé.

Tarzan most felemelte Tibot a földről. A kisgyermek, amikor érezte, hogy a hiénák karmai helyett emberi kezek közé került, felnyitotta a szemét s csodálkozva és hitetlenül pillanott fel. Amikor aztán megismerte Tarzant, megkönnyebbült zokogásba tört ki és ugy kapaszkodott bele kis kezével a megmentőjébe, mintha a fehér ördögisten nem a dsungel legfélelmetesebb teremtménye lett volna.

Mire Tarzan ismét elérte a barlang száját, a hiénák már nyomtalanul eltünték. Miután megitatta Tibot a közeli forrásból, vállára kapta a fiut és sebes ügetéssel megindult a dsungelen keresztül, elhatározva magában, hogy amilyen gyorsan csak lehet, véget fog vetni Momaya kiálhatatlan jajgatásának, amelyről sejtete, hogy annak oda éppen a balu elvesztése lehetett....

— Nem igaz, hogy holtan fekszik a folyó fenekén! — kiáltotta Bukawai. — Mit ért ez az ember varázslatokhoz?!.... És egyáltalán, kicsoda ő, hogy azt merészeli mondani: Bukawai varázslata nem erős varázslat? Bukawai igenis látja Momaya fiát! Messzire van innen, egyedül és nagy veszedelemben. Jó lesz sietni a tiz kövér kecskével, meg a....

Tovább azonban nem jutott. Annak a nagy fának a tetejéről, amely alatt ültek, hirtelen gyanus zaj hallatszott. És ahogy az öt feketebőrü felpillantott, csaknem megdermedt a rémülettől. A nagy fehér ördögistent látták megjelenni a fejük felett!

Mielőtt azonban még menekülésre gondolhattak volna, egy másik arcot is felfedeztek: az elveszett kis Tibo nevető és boldogan vigyorgó arcát.

Tarzan — hátán a gyerekkel — minden félelem nélkül közibük ugrott és letette Tibot az anyja elé. Momaya, Ibeto, Rabba Kega és Mbonga egy perc alatt körülvette a gyereket és valamennyien kérdésekkel halmozták el. Momaya hirtelen haragosan megfordult, hogy rátámadjon Bukawaira, mert a kisfiu közben már elmondta, hogy milyen szenvedésekben volt része a kegyetlen öreg részéről — Bukawai azonban már nem volt jelen. Mindenféle varázslat nélkül is tisztában volt vele, hogy nem lesz tanácsos Momaya közelében maradnia, miután Tibo beszámolt élményeiről. Igy hát rohanva menekült a dsungelen keresztül oly gyorsan, ahogy csak öreg lába birta — a távoli barlang felé, amelyről tudta, hogy oda egyetlen fehérbőrü sem meri követni.

Tarzan is eltünt a maga rejtélyes módján, amivel mindig ámulatba szokta ejteni a négereket. S ekkor Momaya pillantása Rabba Kegára esett. A falu varázslója nem sok jót olvasott ki ebből a tekintetből és éppen ezért ösztönszerüen hátrálni kezdett.

— Szóval az én Tibom holtan fekszik a folyó fenekén? — visitotta az asszony. — És messze

van, egyedül és nagy veszedelemben, ugy-e?.... Ez hát az a hires varázslat!.... Nos. Momaya, majd mindjárt meg fogja mutatni neked, hogy mi az ő varázslata! — kiáltotta, azzal felkapott egy letört ágat és fejbe sujtotta vele Rabba Kegát. A férfi felorditott és futásnak eredt. Momaya utána vetette magát és ütötte, ahol érte, maga előtt hajszolva a kapun keresztül végig a falu uccáján, nagy gyönyörüségére azoknak a harcosoknak és gyermekeknek, akik elég szerencsések voltak ahhoz, hogy szemtanui legyenek a rettegett és gyülölt Rabba Kega megaláztatásának.

Tarzan, a majomember ilyenformán két ujabb veszedelmes ellenséget szerzett magának. Mind a két varázsló késő éjszakáig álmatlanul hánykolódott és bosszuterveket kovácsolt magában a fehér ördögisten ellen, aki nevetségessé tette őket. De mindkettőjük gonosz tervezgetésébe félelem is vegyült, amelytől nem tudtak szabadulni.

A fiatal lord Greystokenak fogalma sem volt ezekről a tervekről. De akkor sem törődött volna velük, ha tudott volna róluk. Époly nyugodtan aludt, mint egyébként és noha nem volt tető a feje fölött és ajtó sem védte a betolakodók ellen, sokkal jobban aludt, mint előkelő rokona Angliában, aki több rákot evett és több bort ivott a vacsoránál, mintsem éjszakai nyugalma szempontjából helyénvaló lett volna.

VII. FEJEZET

Bukawai bünhödése

Amikor Tarzan, a majomember még kisfiu volt, sok más dolog között megtanulta, hogyan kell alkalmas köteleket fonni a dsungel szálas füvéből. Tarzan, a kis Tarmangani, kötelei erősek és elszakithatatlanok voltak. Erről és még sok minden másról ezzel kapcsolatban Tublat, a mostohaapja tehetett volna tanuságot. Egy marék kövér hernyó ellenében talán arra is rá lehetett volna venni, hogy elmondjon néhány szemtelenséget, amelyet Tarzan követett el vele szemben

gyülöletes hurokkötele segitségével; Tublat azonban mindannyiszor szörnyü dühbe gurult, valahányszor csak rá is gondolt akár Tarzanra, akár a lasszójára, ugy hogy erről a témáról nem lett volna tanácsos érdeklődni nála.

Ez a kigyószerüen csavarodó kötélhurok annyiszor keringett a gyanutlan Tublat feje fölött, annyiszor kapta le méltatlan és nevetséges helyzetbe hozva őt a lábáról, amikor éppen a legkevésbbé számitott rá, hogy nem csoda, ha bárdolatlan szivében kevés szeretet maradt fehérbőrü mostohagyereke, a csinyek szerzője iránt. Még az is előfordult néha, hogy Tublat tehetetlenül lógott a levegőben, a hurok megszorult a nyaka körül és a halál vigyorgott az arcába, mialatt a kis Tarzan egy közeli ágon ugrándozott, gunyolódva és illetlen grimaszokat vágva feléje.

Volt azonban egy másik alkalom is, amikor a hurokkötél ismét nagy szerephez jutott — és ez volt a kötéllel kapcsolatos egyetlen olyan esemény, amelyre Tublat gyönyörüséggel emlékezett vissza.

Tarzan — akinek agya ugyanolyan mozgékony volt, mint a teste — állandóan ujabb és ujabb játékot eszelt ki. Éppen a játékoknak köszönhette, hogy gyermekkorában sok mindent megtanult. Ezen a nevezetes napon is megtanult valamit és hogy közben életét nem vesztette, az nagy meglepetés volt maga Tarzan számára s egyben az egyetlen csepp öröm Tublat boldogságának poharában.

A kisfiu — miközben a hurokkötelet a fán bujkáló egyik játszótársa felé dobta — eltévesztette a célpontot és a hurok a majomkölyök helyett az egyik kiálló ágnyulványra csavarodott. Megpróbálta leráncigálni, de a hurok csak annál szorosabbra huzódott. Ekkor Tarzan magán a kötélen kezdett felfelé mászni, hogy leszedje a hurkot az ágról. És mikor már jókora utat megtett, egyik játszópajtása megfogta a kötél lelógó végét és amilyen messze csak tudott, elfutott vele. Tarzan ráripakodott, hogy hagyja abba az

ostobáskodást. A majomkölyök el is engedte a kötelet, aminek eredményeképen Tarzan a kötélen hintázni kezdett. A fiu ekkor rájött, hogy ez a játéknak egy uj és igen kellemes formája. Most már ő maga szólitotta fel a majomkölyköt, lóbálja a kötelet és Tarzan végül ide-oda himbálózott, mennyire csak a kötél hossza engedte.

Amikor erre rájött, felkapaszkodott az ágra, amelyen a hurok megakadt és miután azt lefejtette onnan, még följebb huzta a kötelet, egészen egy hosszu és erősnek látszó ág széléhez. Itt ismét megerősitette a hurkot, majd a lelógó kötélen gyorsan leereszkedett az ágak között egészen a kötél alsó végéig; aztán meglenditette magát és kis teste — mint valami élő inga — hintázni kezdett jobbra és balra, harminc láb magasságban a föld fölött!

Ó, milyen élvezet volt ez! Valóban, nagyszerü uj játék!.... Tarzan egészen odáig volt a gyönyörüségtől. Nemsokára azt is felfedezte, hogy ha kellő időben és kellő módon feszíti meg testét, akkor tetszése szerint csökkentheti vagy gyorsithatja a lengés sebességét — és kisfiu létére természetesen az izgalmasabb gyorsaságot választotta. Igy azután egyre nagyobb és nagyobb ivben hintázott, mig alatta a tisztáson Kercsak törzsének majmai szájtátó bámulattal verődtek össze és néztek föl rá.

Más közönséges halandóval nem igen történhetett volna meg az, ami ezután bekövetkezett, mert senkisem birta volna ki olyan sokáig a kötélen lógva hogy ez lehetségessé váljon. Tarzan azonban még akkor sem érzett semmi fáradtságot, amikor más már halálosan kimerült lett volna.

És éppen ez lett a veszte.

A törzs többi tagjai között Tublat is ott állott a csoportban. Nem volt egyetlenegy sem a vadon összes teremtményei között, akit Tublat annyira, szivből gyülölt volna, mint ezt a számára szörnyüségesnek tünő, szőrtelen, fehérbőrü korcsmajmot. Tarzan ügyessége és Kala féltékenyen őrködő ösztönös anyai szeretete nélkül Tublat már

el is felejtette azokat a körülményeket, amelyek között a dsungelnek ez a kis árvája az ő családjába került. Ennek eredményeként már azt képzelte, hogy Tarzan a saját fia és ez csak még nagyobb haragra ingerelte.

Tarzan, a majomember egyre szélesebb ivben, egyre magasabbra lendült, mig végül — éppen abban a pillanatban, amikor a kötél által leirt iv legmagasabb pontjára ért — a hurok a fa törzsének folytonos erős dörzsölése következtében hirtelen kettépattant. A körülálló majmok csak annyit láttak, hogy a sima, barnabőrü test a lendület erejétől kivágódik a levegőbe, aztán — akárcsak egy otromba nehéz kő — hangos puffanással lezuhant Tublat örömében nagyot ugrott és olyasféle hangot hallatott, amely leginkább egy részeg kurjongatáshoz hasonlit. Most aztán vége Tarzannak és vele együtt vége Tublat boszszuságainak is!.... Mostantól kezdve végre békében és biztonságban élhet megint!....

Tarzan teljes nagyven lábnyit röpült a levegőben és végül is egy sürü bokorban a hátára zuhant. Kala volt az első, aki mellette termett — a vad, félelmetes, de szerető szivü Kala. Szemtanuja volt évekkel ezelőtt, amikor kis baluja ugyanilyen esés folytán zuzta halálra magát. És most ezt a mostoha gyermekét is ilyen módon veszitse el?.... Tarzan mozdulatlanul feküdt a bokorban, amikor rátalált. Kalának jó néhány percnyi erőlködésébe került, amig ki tudta szedni az ágbogak közül és akkor karjaiba kapva, rögtön megállapitotta, hogy nem halt meg. Sőt, még csak nem is sérült meg sulyosabban; a bokor ugyanis felfogta a zuhanás erejét. Mindössze a tarkóján vérző seb mutatta azt a helyet, ahol nekivágódott egy vastagabb hajtásnak és ez a seb magyarázta meg egyuttal eszméletlenségét is.

Néhány perc mulva azonban már magához tért és époly mozgékony volt, mint valaha. Tublat dühöngött. Haragjában találomra belevágta a fo-ait az éppen hozzá legközelebb álló majomba —

amiért azután ellenfele, egy vad és erejének teljében lévő harcias fiatal him, alaposan helybenhagyta.

Tarzan azonban megtanult valamit: rájött arra, hogy a huzamos dörgölés még a legerősebben font kötelet is tönkreteszi. Sok éven keresztül ez a tanulság csak arra szolgált számára, hogy nem hintázott tulsokáig egyfolytában, illetőleg tulmagasan a föld szine fölött.

Nemsokára azonban elérkezett az a nap, amikor ugyanaz a dolog, amely akkor csaknem vesztét okozta — az életét mentette meg.

Ekkor már nem volt többé gyermek, hanem egy hatalmas férfi a dsungelben. Most már senkj sem volt, aki féltő gonddal vigyázzon reá — de ilyesmire nem is volt többé szükség. Kala már nem élt és nem élt Tublat sem — s noha Kala személyében elköltözött az élők sorából az egyetlen lény, aki valaha is igazán szerette. Tublat halála után még sokan maradtak olyanok, kik gyülölték. Nem minthogyha kegyetlenebb, vagy vadabb lett volna ellenfeleinél, mert csak éppen olyan vad és kegyetlen volt, mint barátai, a vadállatok — viszont sokszor gyöngédnek is mutatkozott, ami amazokkal sohasem fordult elő. Azok, akik nem szivelték Tarzant, főleg egy tulajdonságát rótták fel bünéül, ami belőlük teljességgel hiányzott és amelyet meg sem tudtak érteni: az emberi humor képességét. Igaz, hogy ez Tarzannál néha vastagon, durva és kegyetlen tréfák formájában nyilvánult meg barátaival szemben és irgalmatlan kérlelhetetlenségben ellenségei iránt. De még sem ezeknek a tulajdonságainak köszönhette, hogy felkeltette a gyülöletét Bukawainak a varázslónak, aki Mbonga, a főnök falujától északi irányban, egy távoli domb-pár közé ékelt barlangban lakott.

Bukawai féltékeny volt Tarzanra. Hónapokon keresztül táplálta magában a gyülöltséget, noha csak igen halvány reménye lehetett a bosszuállásra, miután Tarzan, a majomember rendszerint a dsungel egy másik részén. Bukawai bar-

langjától sok mérföldnyire tartózkodott.

A fekete varázsló csak egyszer látta szemtől-szembe az ördögistent — ahogy a négerek általában nevezték — és ez alkalommal Tarzan nemcsak megfosztotta őt a várható dus kereseti, hanem még hazugságban is marasztalta és varázslatáról bebizonyitotta, hogy az bizony nagyon szánalmas varázslat. Mindezt Bukawai nem tudta megbocsátani, ámbár meglehetős valószinütlennek látszott, hogy valaha is alkalma nyiljék a bosszura.

Ez az alkalom azonban mégis elkövetkezett — még pedig egészen váratlanul.

Tarzan észak felé vadászgatott. Meglehetősen eltávozott a törzstől, aminthogy — mióta felnőtt — egyre többször fordult elő, hogy néhány napos magányos vadászkirándulásokat tett. Gyermekkorában szórakozását lelte a hancurozásban és a pajtásaival, a fiatal majmokkal való játékban; ezek játszótársak azonban azóta már morcos és barátságtalan himmajmokká váltak, vagy érzékeny és gyanakvó anyákká, akik féltékenyen vigyáztak gyámoltalan baluikra. Tarzan tehát egyre inkább előnyben részesitette a magányt annál a társaságnál, amelyet Kercsak törzsének majmai nyujthattak neki.

Ezen a napon, amikor Tarzan vadászott, az ég lassanként elborult. A rongyosszélü felhők egész alacsonyan torlódtak a fák csucsai fölött. Tarzan ugy találta, hogy olyanok, mintha ijedt antilopok lennének, amelyek egy éhes oroszlán elől menekülnek. A felhők gyors futása ellenére azonban a dsungelben semmi sem mutatott változásra. Egy levél sem rezdült és a csönd — mint valami hatalmas, halott suly — elviselhetetlenül nehezedett a lélekre. Még a kis bogarak is meglapultak, minha éreznék valami szörnyüséges esemény közeledtét, a nagyobb teremtmények pedig teljesen elnémultak. Ilyen lehetett az őserdő annak az elképzelhetetlenül távoli őskornak kezdetén, amikor még isten nem népesitette be élettel a földet és amikor még nem volt hang —

mert nem volt fül, amely felfoghatta volna.

És mindezek fölött valami betegesen sápadt, sárgás égbolt feszült, amelyen keresztül a kavargó fellegek rohantak. Tarzan már ezelőtt is sokszor látott ilyen jelenséget és mindannyiszor valahogyan furcsán érezte magát. A félelem ismeretlen érzés volt számára, a természet hatalmas és kiszámithatatlan erejének megnyilvánulásaival szemben azonban kicsinynek érezte magát — végtelenül magányosnak.

Most hirtelen távolról valami halk morgást hallott.

— Az oroszlánok keresik a prédájukat, — dünnyögte magában, ahogy felnézett a gyorsan iramló felhőkre. A morgást most hatalmas dörgéssé erősödött. — Jönnek már! mondta magában Tarzan, a majomember egy dus lombu fa alatt keresett menedéket. Hirtelen a fák egyszerre meghajtották a fejüket, mintha isten kinyult volna a felhők közül és hatalmas tenyerét rálapitotta volna a világra. — Most meg távolodnak! — suttogta magában Tarzan. — Az oroszlánok tovább mennek! — Ekkor hirtelen villám hasitott végig az égen és a felcikázó fényt fülsiketitő mennydörgés követte. — Az oroszlánok ráugrottak a prédára, — morfondirozott Tarzan, — és most üvöltöznek zsákmányuk teste fölött.

A fák vadul hajladoztak minden irányban, ahogy a démoni erejü szél könyörtelenül kezdte cimbálni a dsungelt. És közben szakadni kezdett az eső — nem ugy, ahogy nálunk északon esik, hanem hirtelen, áradásszerü, megsemmisitő zuhatag formájában. — A préda vére, — gondolta Tarzan még szorosabban behuzódva annak a nagy fának egy üregébe, amely alatt állott.

Közel volt a dsungel széléhez és mielőtt a vihar kitört volna, kis távolságra két dombot figyelt meg — most azonban nem látott semmit. Ahogy belebámult a zuhogó esőbe és tekintetével a két dombot kereste, jól esett elképzelnie, hogy az égszakadás elmosta őket, de közben jól tudta, hogy amint az eső elállt, a nap ismét ki-

bukkan és minden ugy lesz, ahogy azelőtt volt, legfeljebb néhány letört gallyat fog látnii itt-ott a rengeteg egy-két öreg villámsujtotta fája fog végigdőlni a földön, hogy most testével táplálja ugyanazt a talajt, amely végelláthatatlan idők, talán évszázadok óta neki adott életet.

Egy szálas fatörzs, alig néhány yardnyira tőle zuhant végig a földön, Tarzant azonban megvédték annak a fiatal óriásnak messze ágazó gallyai,, amelyek alatt ösztönösen menedéket keresett. Itt mindössze egyetlen veszély fenyegette s ennek az egynek is kevés valószinüsége volt. De mégis bekövetkezett. A feje fölött magasló fa koronáját hirtelen áthasitotta a villám és mire az eső elállt és a nap kibukkant a felleg körül — Tarzan arccal a földfeléfordulva, mozdulatlanul feküdt a villámsujtotta fa roncsai között.

*

Amikor az eső elállott és a vihar elvonult, Bukawai kilépett a barlangja nyilásán és körülnézett. Mellette kétoldalt egyedüli és elmaradhatatlan kisérői, a hiénák szaglásztak a levegőben. Az egyikük hirtelen felmordult és fejét leszegve, lassan és lopakodva a dsungel irányába indult. A másik nyomon követte.

Bukawai — kezében görcsös dorongot szorongatva — felébredt kiváncsisággal sietett utána. A hiénák, néhány yardnyira a földön fekvő Tarzantól, szaglászva és morogva megtorpantak. Ekkor érkezett oda Bukawai és először nem akart hinni a szemének. Amikor azonban az élettelennek látszó alakban felismerte az ördögistent, haragja nem ismert határt. Azt hitte ugyanis, hogy Tarzan meghalt és neki most már sohasem lesz módja áhitott bosszuját kitölteni rajta.

A hiénák vicsorogva közeledtek a majomember felé. Bukawai artikulátlan kiáltással, kegyetlen és sulyos dorongcsapásokat osztogatva, közéjük rohant, mert remélte, hogy az életelennek látszó testben mégis marad valami élet. A vadállatok dühösen vicsorogtak és kedvük lett volna urukra és kinzójukra vetni magukat, de a beideg-

ödött félelem visszatartotta őket a támadástól. Néhány méternyire visszahuzódtak és hátsó lábaikra ereszkedve, gyülölködő és éhes tekintetet löveltek feléje.

Bukawai lehajolt és fülét a majomember szivére tette. A szív még dobogott. A szörnyen eltorzitott arcon öröm villant keresztül — és ez egyáltalán nem volt valami kedves látvány. A majomember mellett ott feküdt a földön hosszu, füből font kötele. Bukawai gyorsan összekötözte vele a hátracsavart karokat, aztán vállára kapta a testet — mert noha öreg és beteg volt, ereje még nem hagyta cserben egészen. A hiénák, ahogy a varázsló megindult a barlang felé, megint nyomába szegődtek és követték mindenütt, végig a hosszu, sötét folyosón, amerre Bukawai becipelte áldozatát a hegy gyomrába. Bukawai roskadozva vitte a terhét a földalatti szobákon keresztül, amelyeket kanyargó folyosók kötöttek össze. Az egyik ilyen kanyarulat egy hirtelen fordulója után megint napfény érte őket és Bukaway kilépett a hegy közepén egy kis köralaku mélyedésbe, amely valószinüleg valamelyik ősrégi vulkán krátere lehetettt.

Ennek az üregnek minden oldalát meredek falak szegélyezték. Egyetlen kijárása az volt, amelyről Bukawai becipelte áldozatát. A sziklás talajon néhány kopasz fa emelkedett. És vagy száz lábnyira odafönn a magasban látni lehetett a szakadék kőcsipkés, kihalt, kopár szélét.

Bukawai nekitámasztotta Tarzant az egyik fának, majd saját köteleivel megkötözte ugy, hogy a keze szabadon maradhatott ugyan, de a köteleket olyan helyen csomózta meg, hogy a majomember nem érhette el őket. A hiénák közben baljóslatu morgással keringtek körülötte. Bukawai gyülölte őket és ők is gyülölték Bukawait. A varázsló tudta, hogy csak arra várnak, amikor már egészen elerőtlenedik, vagy amikor dühük átszakitja a félelem gátjait. Lelke legmélyén nem kis félelmet érzett a visszataszitó állatokkal szemben és az a félelem vitte rá.

hogy mindig jól tartsa a két vadállatot, sőt gyakran — ha a vadászat balul ütött ki — a magáéból adjon élelmet nekik, ugyanakkor azonban beteg, bestiális és primitiv agyának minden vad ösztönével igyekezett kegyetlenségét éreztetni velük.

Kölyökkoruktól kezdve mellette voltak. Azóta vele éltek és ha néha el is kóboroltak valami önnálló vadászatra, mindannyiszor visszatértek. Bukawai lassanként azt kezdte hinni, hogy nem is annyira megszokásból térnek vissza hozzá, hanem valami gyülölködő makacssággal aminek folytán inkább elviselnek minden bántalmat és kegyetlen bánásmódot, csakhogy végül kitölthessék rajta a bosszujukat. És nem nagy fantázia kellett ahhoz, hogy elképzelje, milyen lesz az a bosszu? Ma lesz a napja, hogy erről saját szemeivel meggyőződhetik — éppen csak hogy Bukawait ma még egy másik áldozat fogja helyettesiteni.

Bukawai — miután Tarzant a fához kötötte — visszatért a folyosóra, maga előtt hajtva a hiénákat és elzárva a barlang nyilását és egy összekötözött, ágakból készült ajtókeritéssel, amely arra szolgált, hogy éjszakára eltorlaszolja Bukawai alvóhelyét, nehogy a kráterbe kizárt hiénák a sötétség leple alatt belopakodjanak és megtámadják.

Bukawai most visszatért a barlang külső szájához és egy edényt megtöltve vizzel annál a forrásnál, amely a közeli kis szakadékban eredt, visszatért a belső kráterhez. A hiénák ott álltak a keritès mögött és éhesen meresztették szemüket Tarzan felé. Mintha várták volna a zsákmányból kijáró porciójukat, amilyenben már ezelőtt is sokszor volt részük.

A varázsló a vizzel odalépett Tarzan elé és az edény tartalmának egy részét a majomember arcába loccsantotta. A lecsukott szemhéjjak megrezzentek. Bukawai másodszor is ráloccsantotta a vizet és akkor Tarzan végleg felnyitotta a szemét és körülnézett.

— Ördögisten! — kiáltotta Bukawai. — Én vagyok, a nagy varázsló. Az én varázsszerem erős. A tiéd gyenge. És ezért állsz most itt megkötözve, mint a kecske, amelyet csalétkül kötöttek ki az oroszlánok elé!...

Tarzan egy szót sem értett a varázsló beszédéből és éppen ezért nem is felelt. Hideg, nyugodt tekintettel nézett Bukawai szemébe. A hátamögött lapulva közeledek a hiénák. Hallotta a morgásukat — de még csak arrafelé sem forditotta a fejét. Ő maga is emberi értelemmel rendelkező vadállat volt tulajdonképpen — és a benne élő vadállat nem engedte, hogy félelmet mutasson a halállal szemben, amelyről emberi értelmével viszont jól tudta, hogy amugy is kikerülhetetlen.

Bukawai — aki még nem volt hajlandó odadobni áldozatát a hiénáknak — fölemelt dorronggal közeledett a bestiák felé. Rövid tusakodás következett, amelyben, mint mindig, most is a hiénák húzták a rövidebbet. Tarzan figyelmesen nézte őket. Látta és átérezte azt a gyülölséget, amely a két állat és a félelmetes emberroncs között fennállott.

Bukawai, miután a hiénákat megleckéztette, visszatért, hogy tovább folytassa Tarzan becsmérlését. Miután azonban látta, hogy a majomember egy szót sem ért abból, amit neki mond, végül is abbahagyta. Visszahuzódott a folyosóra és a keritésszerü ajtót odahuzta a nyilás elé. Majd bement a barlang belsejébe és előhozott egy alvópokrócot, amelyet leteritett a nyilás előtt, hogy ott kényelmesen elhelyezkedve, kiélvezhesse bosszujának megvalósulását.

A hiénák most lopakodva keringtek a majomember körül. Tarzan egy pillanatra megpróbálta szétfeszíteni köteleit, de aztán rájött, hogy hurokkötele, amely elég erős volt Numa, az oroszlán számára is, nem fog engedni még az ő erejének sem. Semmi kedve sem volt meghalni, de azért — mint már sokszor életében — most is arcrándulás nélkül nézett szembe a halállal.

Malatt megfeszítette a köteléket érezte, hogy az hozzádörzsölődik ahoz a szikár fához, amely köré fonódott. És ekkor villámszerü élességgel cikkázott át agyán egy kép emlékei mélyéről. Egy karcsu kisfiu alakját látta, amint egy kötél végébe kapaszkodva himbálódzik magasan a föld fölött. Látta, amint odalentről a majmok figyelik és látta, amint a kötél elpattan s a kisfiu széles ivben zuhan a föld felé...

Tarzan elmosolyodott. És ugyanabban a pillanatban gyorsan huzgálni kezdte a kötelet ideoda a fa törzse körül.

A hiénák — védtelenségén felbátorodva — közelebb furakodtak hozzá. Végigszaglászták a lábszárát, ekkor azonban Tarzan feléjük csapott szabadon hagyott kezével, amire ismét eloldalogtak. A majomember azonban jól tudta, hogy amint éhségük növekszik, támadni fognak. Ezzel azonban egyelőre nem törődve, hidegvérüen, módszeresen, minden fölösleges sietség nélkül tovább dörzsölte ide-oda a köteléket a vékony fa durva kérgén.

Bukawai a barlang szájában fekve nyugodtan szundikálni kezdett. Ugy gondolta, hogy még jó időbe fog telni, amig a vadállatok az éhségtől hajtva annyira nekibátorodnak, hogy megtámadják a kikötött foglyot. Az ő morgásuk és az áldozat jajkiáltása majd ugyis idejében felébreszti. Addig is szépen kialhatja magát.

És aludt is.

Igy teltek az órák egymás után. A hiénák nem voltak kiéhezve, a kötél viszont — amely Tarzan tagjait körülbéklyózta — erősebb volt, mint az a gyermekkorában font kötél, amely oly könnyen kettépattant a durva fakéreg dörzsölésétől. Mégis — amilyen mértékben a bestiák éhsége növekedett — a dörzsölés folytán ez a kötél is egyre vékonyabbá és vékonyabbá vált.

Bukawai pedig aludt.

Már késő délután volt, amikor a hiénák egyike — mindegyre erősbödő éhségtől hajtva — hangos morgással rávetette magát a majom-

emberre. A morgás felébresztette Bukawait, aki gyorsan felült és kinézett a keritésen keresztül, hogy szemügyre vehesse, ami a kráterben végbemegy. Látta is, ahogy az éhes hiéna nekiugrik a férfi védtelen torkának. És látta azt is, hogy Tarzan keze kinyulik és megragadja a vicsorgó állatot, ugyanakkor pedig a másik bestia nekiugrik az ördögisten vállának. A hatalmas, simabőrü test megfeszült. A barnás bőr alatt kidülledtek az izmok — a majomember egész sulyával és minden erejével ellökte magát a fától — a kötelékek szétpattantak és most mindhárman vicsorogva, harapva és egymást tépve hemperegtek a kráter földjén.

Bukawai talpra ugrott. Lehetséges volna, hogy az ördögisten megmeneküljön a vadállatok fogai és éles karmai elől?.... Nem? Hiszen ez a lény fegyvertelen volt és a két hiéna leteperte...

Bukawai azonban nem ismerte Tarzant.

A majomember belemélyesztette ujjait az egyik hiéna torkába és féltérdre kapaszkodott, noha a másik bestia vadul rángigálta lefelé. Tarzan félkézzel fogta az egyiket, majd másik kezével a másikat is megragadta és maga felé huzta.

Ekkor Bukawai — látva a veszedelmet — kirohant a barlangból és magasra emelte görcsös dorongját. Tarzan látta, hogy közeledik. Most azonban már talpra ugrott, mindkét markában egy hiéna torkát szorongatva. És most hirtelen lendülettel a dühtől tajtékzó vadállatokat egyenesen a varázsló feje felé vágta. Az egyik vadállat nekiugrott ura arcának, mig a másik megfélemlitve a kráter tulsó oldalára huzódott. Az ember és az állat birkózva hemperegett a földön — ez azonban nem elégitette ki Tarzant. Belerugva a bestia oldalába, odahajitotta a másik mellé, majd lehajolva a földön fekvő varázslóhoz, talpra segitette.

Bukawai elboruló öntudattal látta, hogy ellenfele tekintetéből a halál szikrázik feléje s ezért foggal és körömmel esett neki Tarzannak.

A majomember undorodva rázkódott meg a szörnyü, elégtelenitett arc közelségétől. A hiénáknak azonban nyilván elegük volt a küzdelemből és eltüntek azon a keskeny nyiláson, amely a barlang beljsejébe vezetett.

Tarzannak nem nagy fáradságába került leteperni és megkötözni Bukawait. Akkor odavezette őt ahhoz a fához, amelyhez az imént még ő maga volt kötve. De gondja volt rá, hogy Bukawainak ne legyen módjában olyan módon megszabadulnia kötelékeitől, mint ahogy neki sikerült. Aztán megkötözve magára hagyta.

És mialatt áthaladt a kanyargó folyosókon és a földalatti szobákon, nézelődött a hiénák után, de nem látta őket semerre.

— Vissza fognak térni, — mondta magában.

Odalenn a kráterben, a könyörtelenül magasba emelkedő falak között, Bukawait kirázta a hideg a reszkető rémülettől.

— Vissza fognak térni! — orditotta rémült sikoltásba fuló hangon.

És vissza is tértek....

VIII. FEJEZET

»Az oroszlán«

Numa, az oroszlán egy tüskés bokor mögött lapult, az ivóhely közelében, ott, ahol a folyó egy kanyarulat alatt éppen összeszükült. A folyó két oldalán huzódott a sok láb koptatta csapás, amerre évszázadok óta a dsungel és a sikság vadjai közlekedtek a viz felé — a ragadozók büszkén és félelmet nem ismerő méltósággal, a többiek pedig gyáván, lopakodva és aggodalmasan....

Numa, az oroszlán éhes volt. Nagyon éhes. És ennek megfelelően elcsendesedett. Miközben az ivóhely felé közeledett, gyakran és nagyokat orditott — amint azonban arra a helyre ért, ahol alkalmas leshely kinálkozott, hogy meglesse Barat, az őzet vagy Hortat, a vadkant, vagy valamelyik más izes husu, szomjuságtól odacsalogatott állatot — elhallgatott. Félelmes, baljós csend volt ez. Az éhes állat vad szemében sárgászöld

fény szikrázott és kigyózó farka görcsösen meg-megrándult a földön.

Pacco, a zebra jött elsőnek és Numa, az oroszlán alig tudta elfojtani dühös morgását az állat láttára; a sikság valamennyi lakója között ugyanis Pacco, a zebra a legóvatosabb. A feketecsikos him mögött közeledett a nyáj: harminc, vagy negyven tömzsi vad, kis lóhoz hasonló teremtmény. A vezetőjük, miközben a folyóhoz közeledett, gyakorta megtorpant és fülét hegyezve, a levegőben szaglászva állott néhány percig, hogy valami röpke szellő szárnyán elfogja a rettegett ragadozók valamelyikének áruló illatát.

Numa nyugtalanul izgett-mozgatt, hátsó lábát egészen behuzta sárgás törzse alá, ilyen módon nekikészülődve az ugrásnak és a hirtelen támadásnak. Szemében mohó fény csillogott. Hatalmas izmai megremegtek a pillanat izgalmában.

Pacco kissé közelebb jött, majd megállt, horkantott egyet, aztán megfordult és elrobogott. A nyáj hangos patadobogással követte — Numa, az oroszlán azonban meg sem moccant. Ismerte már Pacco, a zebra szokását. Tudta róla, hogy még jónéhányszor nekiiramodik és uira eliszkol, mielőtt kellő bátorságot gyüjtene, hogy nőstényeit és csikóit az ivóhelyhez vezesse. A fő az, hogy valamitől végleg el ne riadjon. Numanak már gyakran volt része az ilyesmiben és ép ezért mozdulatlanná merevedett, nehogy éppen ő legyen az, aki miatt a nyáj — anélkül, hogy ivott volna — visszadübörög a síkságra.

Pacco és családja csakugyan még jónéhányszor közeledett és ugyanannyiszor megfordult és elmenekült; minden egyes alkalommal azonban közelebb és közelebb merészkedtek a folyóhoz, mig végül a jól megtermett him belemártotta bársonyos orrát a vizbe. A többiek óvatosan lépkedve követték vezérüket. Numa kiszemelt magának egy karcsu, de izmos csikót és ahogy ránézett tüzelő szeme mohón csillant fel: Numa, az oroszlán számára ugyanis alig van izesebb falat Pacco husánál, talán éppen azért, mert vala-

mennyi növényevő közül Pacco az, akit a legnehezebb elcsípni.

Az oroszlán lassan ugrásra emelkedett — és ahogy teste megfeszült, egyik hatalmas mancsa alatt egy kis ág roppant ketté. Nyilsebesen lendült a csikó felé — az ág reccsenése azonban elég volt ahhoz, hogy a félénk állatot elriassza, ugy hogy abban a pillanatban, amikor Numa támadott, a nyáj máris dobogva menekült.

A him maradt utolsónak és az oroszlán egy hihetetlennek látszó ugrással vetette magát feléje, hogy megragadja. A kettéroppant ág azonban végleg megfosztotta Numat ebédjétől, jóllehet hatalmas mancsa belekapott a zebra sima hátába és a csapás nyomán négy vérvörös csik tarkázta az állat gyönyörü szőrzetét.

Numa dühösen kullogott el a folyótól és éhesen, haragosan és veszélyesen indult meg portyázó utjára a dsungel felé. Most már egyáltalán nem volt válogatós, annyira, hogy még Dangot, a hiénát is csemegének tekintette volna. És ebben a hangulatban bukkant rá az oroszlán Kercsak, a nagy majom törzsére.

Ilyen korán reggel senkisem számit Numára, az oroszlánra. Ilyenkor még rendszerint aludni szokott az elmult éjszakáról meghagyott prédája mellett — ezen az éjszakán azonban Numanak még nem volt zsákmánya. Igy hát még mindig vadászuton volt — s éhesebb volt, mint valaha.

A nagy emberszabásu majmok — miután első korai éhségüket már lecsillapitották — tétlenül ögyelegtek a tisztásukon. Numa, mielőtt még látta volna őket, már megorrontotta a szagukat. Rendes körülmények között ilyenkor megfordult volna, hogy valami más zsákmány után nézzen — mert még maga Numa is tiszteletben tartotta Kercsak törzse hatalmas himjeinek izmait és éles fogát — ma azonban tovább lopakodva közeledett feléjük és felhuzott inye kegyetlen vicsorgásba torzult.

Amikor elérte azt a pontot, ahonnan már megpillanthatta a majmokat, pillanatnyi késede-

lem nélkül támadásba lendült. Vagy egy tucat ilyen szőrös, emberformáju lény üldögélt egy csomóban a földön. A tisztás egyik oldalán, egy fa ágai között, egy barnabőrü ifju kuporgott. Látta Numa gyors támadását; látta, hogy a majmok megriadva futásnak erednek, miközben a hatalmas himek legázolják a kis balukat; mindössze egyetlenegy nőstény szállt szembe a támadóval — egy fiatal nőstény, amely anyaságának önfeláldozásával helytállott, hogy baluja elmenekülhessen.

Tarzan leugrott védett helyéről és ráorditott a menekülő himekre és azokra, akik biztonságban kuporogtak a tisztást körülvevő fákon. Ha a bikák helytálltak volna, Numa nem is merte volna folytatni a támadást, vagy pedig nem tudott volna ép bőrrel szabadulni.

A himek azonban — ha meghallották is a kiáltást — nem engedelmeskedtek azonnal. Numa már megragadta a majomanyát és behurcolta a dsungelbe, mielőtt a himek még összeszedték magukat s elegendő bátorságot gyüjtöttek volna arra, hogy társuk segitségére siessenek. Tarzan sürgető hangja azonban az ő dühüket is felszitotta. Vicsorogva és ugatva követték Numa nyomát a növényzet sürü utvesztőjében, ahol az oroszlán buvóhelyet keresett. A majomember vezette a csapatot, gyorsan, de mégis elővigyázattal haladva előre és inkább fülére és szimatjára, semmint szemére bizva magát.

A nyomot könnyü volt követni, mert az áldozat elhurcolt teste könnyen észrevehető és kiszimatolható vérnyomokat hagyott mindenfelé Még a magunkfajta eltompult teremtmény is minden nehézség nélkül követhette volna a nyomát. Tarzan és Kercsak bikái pedig ugy olvastak ezekből a nyomokból, mint valami nyitott könyvből.

Tarzan pontosan tudta, mikor érnek a nagy macska közelébe, jóval előbb, semmint még annak haragos és fenyegető morgását hallotta volna. Odakiálltott a majmoknak, hogy kövessék

pédáját azzal fellendítette magát egy fára és egy perccel később Numat dühösen vicsorgó gyürü vette körül, amely messzebb volt tőle, semhogy fogaival és mancsaival elérhette volna, amellyet azonban annál jobban láthatott.

A ragadozó két mellső lábát a mozdulatlanul fekvő nőstényen nyugtatta. Tarzan jól látta, hogy az utóbbinak már nincs élet: de valami belső érzés azt diktálta neki, hogy kiragadja a prédát ellenfele karmai közül és megbüntesse a gonosztevőt.

Gunyos és sértő szavakat zuditott Numa felé, majd a támasztékául szolgáló fáról száraz galyakat törve le, hajigálni kezdte velük az oroszlánt. A majmok hűségesen követték példáját. Numa dühében és bosszuságában felorditott. Éhes volt és ilyen körülmények között mégsem tudta elfogyasztani zsákmányát.

A majmok — ha a maguk eszejárását követik — egy idő mulva hagyták volna az oroszlánt, hogy békésen elköltse ebédjét, mert hiszen a nőstény már amugy is halott volt. Azzal nem hozhatták vissza belé az életet, hogy ágakkal hajigálják Numát! Valószinüleg maguk is visszatértek volna a tisztásra, folytatni az evést — Tarzan azonban másként határozott. Numát meg kell büntetni és el kell kergetni. Meg kell tanitani, hogy ha már megöl is egy Manganit, nem költheti el nyugalomban prédáját. Az ő emberi agya már a jövőbe nézett, mig a majmokat egyedül csak a jelen foglalkoztatta. Ők megelégedtek volna azzal, hogy ma megmenekültek Numa karmaitól, Tarzan viszont tisztán látta annak szükségét — sőt lehetőségét is — hogy a jövőre nézve megvédjék magukat.

Igy aztán tovább tüzelte a nagy majmokat, amig végül Numára a gallyak egész zápora zuhogott, ugy, hogy állandóan kénytelen volt kapkodni a fejét és többizben haragosan, fenyegetően felhördült, de prédáját továbbra sem engedte el.

Tarzan hamarosan észrevette, hogy az ágak

és a gallyak, amelyeket Numa felé hajigáltak, nem tesznek kárt az állatban akkor sem, ha eltalálták; sebet pedig egyáltalán nem ejtettek rajta — igy aztán a majomember valami más és hatásosabb hajitófegyver után nézett. Nem is kellett sokáig keresgélnie. Nem nagyon messzire Numától egy halom kő feküdt, amely már jóval hatékonyabb és fájdalmat okozóbb fegyvernek igérkezett. Tarzan odakiálltott a majmoknak, hogy figyeljenek rá, aztán leereszkedett a földre és a kövekből vagy egy maréknyit szedett össze. Tudta, hogy ha a majmok látni fogják az eredményt, gyorsabban követik a példáját, mintha pusztán parancsot adna nekik, hogy szedjenek össze köveket és dobálják vele Numát, mert hiszen Tarzan akkor még nem volt elismert vezére Kercsak törzse majmainak. Ez még csak évek mulva következett be. Abban az időben mindössze olyan ifjunak számitott, mint bármely fiatal him, ámbár már bizonyos tekintélyt szerzett magának ezek között a vad állatok között, akik közé különös sorsa vezérelte. Az idősebb generáció morcos himjei még mindig gyülölködve néztek rá, mint ahogy a vadállatok gyülölik azokat, akiket gyanusaknak találnak és akiknek jellegzetes illata elüt az övéktől, tehát tulajdonképpen máris ellenségnek tekintendő. A fiatalabb himek azonban — akik játszótársai voltak és vele együtt nőttek fel — épugy megszokták Tarzan szagát, mint a törzs bármely más tagjáét. Az ő számukra Tarzan époly kevésbbé volt gyanus, mint bármely más him, akit ismertek; de azért ők sem szerették, mert hiszen magát a szeretet érzését is csak a párzási évszakban ismerték.

Igy tehát Tarzan, miután parancsolni nem tudott nekik, a példamutatásra szoritkozott. Már régen felfedezte a majmok utánzási hajlandóságát és megtanulta, hogyan állithatja azt céljai szolgálatába. Most tehát, miután felnyalábolt egy nagy csomó követ, megint visszakuszott a fára és megelégedetten látta, hogy a majmok csakugyan követik a példáját.

Kihasználva azt a rövid nyugalmi időt, ami ellenfelei munícióval látták el magukat. Numa nekilátott a zsákmány elfogyasztásának. De alig kezdett hozzá, amikor a majomember ügyes hajítással egy éles kődarabot vágott egyenesen a pofájába. Haragos és fájdalmas felordítását valóságos sortüz követte a majmok részéről, akiket Tarzan példája fellelkesített. Numa megrázta hatalmas fejét és fenyegetően nézett fel kinzóira. Vagy félórán keresztül zuditották rá a köveket és gallyakat és ámbár megpróbálta még beljebb cipelni prédáját a rengetegbe, üldözői nyomon követték mindenfelé s ahelyett, hogy engedték volna prédáját békén elfogyasztani, mind messzebbre és messzebbre kergették maguk előtt.

Valamennyiük között a leggonoszabb az a szőrtelen, emberszagu majom volt, akinek még ahhoz is volt mersze, hogy leereszkedjék a földre és néhány lépésnyire közelitse meg a Dsungel Urát, hogy annál biztosabban és annál nagyobb erővel zudithassa rá az éles gránitköveket és a nehéz gallyakat. Numa hirtelen feldühödve, ujra meg ujra nekitámadt ilyenkor — a fürge, hajlékony testü lény azonban mindannyiszor kibujt előle s még hozzá olyan szemtelen könnyedséggel, hogy az oroszlán lassanként már nagy éhségéről is megfeledkezett éktelen haragjában és sokszor még prédáját is otthagyta egy időre az üldözés kedvéért.

Tarzan és a majmok tovább üldözték a hatalmas állatot egészen egy nagy természetes tisztásig, ahol ugylátszott, hogy Numa végül is helytállni szándékozik, mert a térség közepén helyezkedett el ugy, hogy elég távol volt bármelyik fától és igy a majmok dobásai nem sok kárt tehettek benne. Tarzan volt az egyedüli, aki konokul és dühitő biztonsággal ujra, meg ujra eltalálta.

A majomembernek kezdett nem tetszeni a dolgok ilyetén fordulata, mikor látta, hogy Numa már csak egy-egy halk morgással fogadja a néha néha ráeső köveket és szemmel láthatóan

hozzákészülődik, hogy több izben elhalasztott ebédjét befejezze. Tarzan megvakarta a fejét és elkezdett töprengeni valami más, hatásosabb támadási módon, mert szilárdul fel tette magában, hogy egyszer és mindenkorra el fogja venni Numa kedvét attól, hogy a törzset meg merje támadni. Jól tudta ugyanis, hogy ha Numának egyszer sikerül prédát ejtenie Kercsak törzséből, akkor életük sem éjjel sem nappal nem lesz többé biztonságban előle. Numát meg kell tanitani rá, hogy bármelyik majom megölése azonnali és könyörtelen bosszut von maga után. Csak néhány ilyen leckére lesz szükség, hogy a törzs békessége biztositva legyen. Ez ugyan, itt előttük, nyilván valami öreg oroszlán lehetett, amely erejét és ügyességét vesztve kénytelen volt ráfanyalodni arra prédára, ami éppen elébe akadt; de még egy magányos oroszlán is, ha nem szállnak vele szembe, kiirthatja lassanként az egész törzset, vagy legalább is annyira veszélyeztetheti a létét, hogy maga az élet sem lesz többé kivánatos az állandó gond és félelem miatt.

— Meg kell érttetni vele, hogy ezentul a Gomanganikra vadásszon, — gondolta magában Tarzan. — Azok könnyebb prédának fognak bizonyulni. De én majd megtanitom a vad Numát, hogy a Manganik közt nincsen keresnivalója!

Az első megoldandó kérdés azonban az volt, hogy miképpen lehetne elragadni prédáját a lakmározó oroszlántól. Tarzanban végre kialakult egy terv, amelyet mindenki más talán tulságosan vakmerőnek talált volna — Tarzan azonban szerette azokat a vállalkozásokt, melyek minél nagyobb veszéllyel voltak összekötve. Mindenesetre kétséges, hogy rajta kivül bárki másnak eszébe jutott volna ehhez hasonló módon megfosztani zsákmányától egy feldühödött és éhes oroszlánt.

Tarzannak azonban a tervhez, amelyet magában kidolgozott, segitőtársra is volt szüksége, még pedig olyanra, aki ugyanolyan bátor és csaknem ugyanolyan ügyes, mint jómaga. A ma-

jomember tekintete gyermekkori játszópajtására és első szerelmi vetélytársára, Taugra esett, az egyetlenre a törzs himjei közül, aki Tarzannal szemben olyasféle érzéseket táplált, amit körülbelül barátságnak lehetne nevezni. Tarzan mindenesetre bizonyos volt a felől, hogy Taug bátor és ezenfelül fiatal, ügyes és hihetetlenül izmos is.

— Taug! kiáltott rá a majomember. A hatalmas majom éppen azon volt, hogy ágakat törjön le egy villámsujtotta fáról. Most abbahagyta foglalatosságát és fölnézett. — Eredj közel Numához és igyekezz boszantani, — folytatta Tarzan. — Bosszantsd addig, amig csak nem támad. Igyekezz elcsalni őt Mamka testétől. Csald el olyan messzire, amennyire csak tudod.

Taug bólintott. Éppen szembe volt Tarzannal a tisztás tulsó oldalán. Végül is letörte a fáról a gallyat, majd leugrott a földre és morogva és vicsorogva sértegetni kezdte Numát. A felbosszantott oroszlán felnézett rá, majd felemelkedett fekvéből. Farka megmerevedett és ekkor Taug futásnak eredt, mert tudta, hogy ez a farkmerevedés a küszöbön álló támadás előjele szokott lenni.

Ugyanekkor, az oroszlán hátamögött, Tarzan gyorsan befutott a tisztás közepére, Mamka testéhez. Numa — akinek teljes figyelme Taugra összpontosult — nem vette észre a majomembert. Ehelyett a menekülő him után vetette magát, aki azonban éppen idejében kanyarodott el előle és sikerült két-három méterrel az üldöző vadállat előtt elérnie a legközelebbi fát. A hatalmas testü emberszabásu majom macskaügyességgel lendült fel a biztonságot jelentő ágak közé. Numa mancsa alig néhány hüvelyknyire csapott le mögötte a levegőben.

Az oroszlán egy pillanatra megtorpant a fa alatt, dühös szemekkel méregette a majmot és ugy orditott, hogy a föld rengett belé. Aztán megfordult és visszafelé indult zsákmánya irányában. Ekkor azonban hirtelen megállott, farka ismét megmerevedett és most még dühösebb

indulattal vetette magát előre, mint az imént; azt látta ugyanis, hogy a szőrtelen emberszerü majom éppen a tulsó oldalon levő fák felé iramodik, hatalmas vállán cipelve a zsákmány véres testét.

A majmok a biztonságos ágak közül figyelték a vad versenyfutást és közben szidalmakat zuditottak Numára s tanácsokat kiáltoztak Tarzan felé. A magasan járó nap fényes és izzó sugaraival reflektorszerüen világitotta meg a tisztáson mozgó alakokat, akiket a környező fákon kuporgó nézők pontosan láthattak. Lenn a térségen szemük előtt iramlott a meztelen, világos barna bőrü ifju, vállán cipelve a megölt majom rettenetesen megcsonkitott holttestét, amelynek vére vörös iszapként födte be sima testét és duzzadó izmait. Mögötte egy fekete sörényü, leszegzett fejü oroszlán — a dsungel telivérje — cikkázott keresztül a napsütötte tisztáson.

Tarzan — noha a halál ott közelitett a sarkában — valami furcsa, örömhöz hasonló izgalmat érzett. De vajjon el fogja-e tudni érni a fákat, mielőtt lecsap rá a nyomában dübörgő halál?

Gunto közvetlen eléje ereszkedett az egyik fa ágáról és figyelmeztető tanácsokat süvitett feléje.

— Fogj meg! — kiáltotta vissza Tarzan és egyetlen hatalmas szökkenéssel az óriási him felé ugrott, amely egyik hátsó és egyik mellső lábával kapaszkott az ágon. Gunto elkapta mindkettőjüket — a nagy majomembert és a nőstény-majom élettelen testét — megragadta szőrös mancsával és felhuzta őket annyira, hogy Tarzan meg tudott kapaszkodni az egyik szomszédos ágban.

Odalentről egy pillanattal később Numa is a levegőbe vetette magát. Gunto azonban — bár látszatra nehézkes és ügyetlen volt — oly gyorsan bujt ki előle, mint Manu, a makimajom; ugy hogy az oroszlán karma éppen csak hogy

surolta és egyetlen véres barázdát vágott szőrös karján.

Tarzan felcipelte Mamka hulláját egy magasan fekvő águhajlathoz, ahol még Sheeta, a párduc sem kaparinthatta volna meg. Numa dühösen keringett fel-alá a fa körül és félelmetesen üvöltött. Nemcsak, hogy a zsákmányától esett el, hanem még csak meg sem bosszulhatta magát. Most aztán egészen nekivadult — ellenfelei azonban elérhetetlen távolságban voltak tőle és miután még néhány szidalmat és egy-két lövedéket hajitottak feléje, már el is menekültek a fák koronáin keresztül, magára hagyva őt forrongó és tehetetlen haragjával.

Tarzan később sokat töprengett ezen a kalandon. Előre látta, hogy milyen veszély fenyeget, ha a dsungel nagy ragadozóinak figyelme Kercsak, a nagy majom törzse felé fordulna és ugyanakkor eszébe jutott az is, hogy milyen vadul menekültek a majmok akkor, amikor Numa először rájuk támadt. A dsungel humora félelmetes és kegyetlen. A vadak egyáltalán nem, vagy csak igen kevéssé értik a tréfát — a fiatal angol azonban meglátta a komikumot olyan dolgokban is, amelyek a körülötte élő lények szemében a legkevésbé sem tüntek mulatságosnak.

Apró kölyök-korától kezdve kereste a tréfát — legtöbbnyire majompajtásai nagy boszszuságára és bánatára; és most is megérezte a humort a majmok fejvesztett menekülésében és Numa tehetetlenül tomboló dühében, annak ellenére, hogy ez a kegyetlen őserdei kaland Mamka életébe és a törzs számos tagjának meggyávulásába került.

Csak néhány héttel később történt, hogy Sheeta, a párduc csapott le váratlanul a törzsre és elrabolt egy kis balut az egyik fáról, ahova anyja rejtette, amig jómaga elment eleség után nézni. Sheeta büntetlenül vitte el zsákmányát — és Tarzan éktelen haragra gyulladt.

A törzs himjei előtt szóvátette, hogy Numa és Sheeta egyetlen hónap leforgása alatt a törzs két

tagját ölték meg.

— Valamennyiünket fel fognak falni! — kiáltotta. — És ez azért van, mert mindegyikünk saját feje után indulva portyázik a dsungelben és közeledő ellenségeinkre nem figyel senki. Még Manu, a makimajom sem ilyen elővigyázatlan. Közülök mindig ketten-hárman őrködnek, vajjon nem fenyegeti-e őket valami veszedelem. Pacco, a zebra és Wappi, az antilop is mindig kiállítanak őrszemeket a nyáj körül, hogy vigyázzanak, amig a többiek esznek. Csak mi, a nagy Manganik, türjük, hogy Numa és Sabor és Sheeta bármikor ránktörjenek és sorainkból raboljanak táplálékot baluik számára.

— Grrrrr! — vicsorgott Numgo.

— Mitévők legyünk? — kérdezte Faug.

— Nekünk is ki kell állitanunk két, vagy három őrszemet, akik állandóan figyeljék, vajjon Numa, Sabor, vagy Sheeta nem közeledik-e, — válaszolta Tarzan. — Akkor aztán senkitől sem kell többé félnünk, legfeljebb Histahtól, a kigyótól, de ha a többit szemmel tartjuk, akkor azt is észrevehetjük, amikor Histah közeledik, ha még oly nesztelenül kuszik is ....

Igy történt azután, hogy Kercsak törzsének nagy majmai ettől kezdve mindig őrszemeket állitottak, akik három irányból is figyelték, nem ólálkodik-e valami veszedelem, mialatt a törzs vadászik, vagy élelmet keres.

Csak maga Tarzan mert messzebbre eltávolodni lakóhelyüktől, mert Tarzan ember volt és a vadászaton kivül szórakozást, kalandot és mulatságot is keresett a dsungelben — mig a többiek megelégedtek azzal, hogy élnek és szaporodnak, Tarzan a majomember élni és szórakozni is akart.

Egy napon Mbonga, az éjfekete emberevő főnök falujának palánkja fölött kuporgott és megfigyelte — mint ahogy már ezelőtt is sokszor — amint Rabba Kegga, a falu varázslója magára ölti Gorgo, a bölény fejét és bőrét, Tarzan mindig mulatott rajta, valahányszor valame-

lyik Gomangani Gorgo képében parádézott, de nem tulajdonított különösebb jelentőséget a dolognak mindaddig, amig Mbonga kunyhójának nekitámasztva fel nem fedezte egy oroszlán fejjel együtt lenyuzott bőrét. És ekkor a kegyetlen állat-ember ifju, szépvonásu arcát széles vigyor torzitotta el.

Egyelőre visszatért a dsungelbe, ahol a véletlen, valamint fürgesége, ereje és csodálatos megfigyelőképességgel párosult ravaszsága csakhamar könnyü zsákmányhoz juttatta. Ha Tarzan jogosnak érezte is, hogy a vadon ellássa őt élelemmel, egyuttal azt is kötelességének érezte, hogy azt a maga számára megszerezze és ebben a tekintetben senkisem volt rátermettebb, mint az az angol lord-ivadék, akinek még kevesebb sejelme volt őseiről, mint azoknak róla.... Igy aztán beesteledett, amikor Tarzan megint visszatért Mbonga falujához és elfoglalta már egészen simára koptatott őrhelyét azon a fán, amelynek ága átnyult a palánkon, a zárt fal egyik oldalán. A falu egyetlen uccáján — minthogy semmiféle különösebb ünnepség nem volt kilátásban — alig lézengett néhány ember. Mbonga népét ugyanis csak a bőséges hus, vagy a bennszülöttek-főzte sör tudta előcsalogatni kunyhóikból. Ezen az estén tehát csak fecsegve üldögéltek a lobogó rőzserakások mellett a törzs idősebb tagjai; a fiatalok pedig — legtöbbnyire párosával — visszahuzódtak a pálmahánccsal födött kunyhók árnyékába.

Tarzan könnyedén leszökkent a fáról a falu uccájába és a sötét árnyék védelme alatt lopakodva közeledett Mbonga, a főnök kunyhója felé. Itt megtalálta, amit keresett. Körös-körül mindenfelé harcosok tartózkodtak, de ezeknek persze sejelmük sem volt róla, hogy a rettegett ördög-isten ott ólálkodik a közelükben és igy azt sem vették észre, hogy észrevétlenül megkaparintja a kivánt tárgyat és azzal együtt eltünik a .aluból, époly nesztelenül, mint ahogy jött.

Aznap éjszaka, valamivel később, amikor

Tarzan alváshoz készülődött még jóideig feküdt, felnézve a szikrázó csillagokra és Gorora, a holdra — és elmosolyodott. Visszaemlékezett rá, hogy milyen mulatságos volt, amikor a hatalmas himek vad összevisszaságban menekültek azon a napon, amikor Numa közéjük csapott és elrabolta Mamkát, pedig jól tudta róluk, hogy valamennyien vadak és elszántak. De éppen a hirtelen meglepetés ejtette pánikba őket — és ez volt az, amit Tarzan még nem tudott. Ezt azonban a legközelebbi jövőben alkalma volt megtanulni.

Széles vigyorral az arcán szunnyadt el.

Reggel Manu, a makimajom ébresztette fel azzal, hogy egy föléje hajló ágról üres babhéjakat hajigált fölfelé forduló arcába. Tarzan felpillantott és mosolygott. Nem egy ilyen ébresztésben volt már része. Ő, meg Manu meglehetősen jó barátok voltak és ez a barátságuk kölcsönös szolgálatokon alapult. Manu gyakran jött reggelenként rohanva, felébreszteni Tarzant és elujságolni neki, hogy Bara, az őz valahol a közelben tartózkodik, vagy hogy Horta, a vadkan a szomszédos iszapban alszik, viszonzásul pedig Tarzan feltörte a keményebb diókat és a vastagabb héju gyümölcsöket Manu számára, vagy elkergette az ólálkodó Histah-t, a kigyót, meg Sheetát, a párducot.

A nap már elég magasan járt és a törzs meglehetősen szétszóródott, hogy élelmet keressen. Manu kézlengetéssel és rikoltozó kis visongásokkal jelezte, hogy milyen irányban távoztak.

— Gyere velem, Manu, — mondta Tarzan, — és olyat fogsz látni, hogy örömödben táncra kerekedsz és megbolondulsz a saját kurjongásodtól! Gyere csak, Tarzan a majomember után....!

Azzal megindult a Manu által jelzett irányban és feje fölött, az ágak között, fecsegve és nyöszörögve és grimaszokat vágva haladt Manu, a makimajom. Tarzan vállára vetve cipelte magával azt a holmit, amit előző este zsákmányolt Mbonga, a főnök falujában.

A törzs benn, az erdő mélyén kereste az élelmet, annak a tisztásnak a közelében, ahol Gunto, Taug és Tarzan annakidején elbánt Numával és végül is megfosztotta zsákmányától. Néhányan magán a tisztáson tartózkodtak. Békésen és megelégedetten majszolták az ételt, abban a biztos tudatban, hogy három oldalról három különböző őrszem őrködik a törzs biztonsága fölött. Erre Tarzan tanitotta meg őket és bár — mint ez gyakran előfordul — néhány napja egyedül és távol tőlük vadászott, nem felejtették el intelmeit. Ha még egy ideig folytatták volna az őrségállitást, valósággal törzsi szokássá fejlődött volna a dolog és ez az intézmény valószinüleg örök időkre fennmaradt volna.

Tarzan azonban — aki jobban ismerte őket, mint azok saját magukat — biztosra vette, hogy amint magukra hagyja őket, nem állitanak többé őrszemeket. Éppen ezért most elhatározta, hogy nemcsak megtréfálja őket, hanem egyuttal leckét is ad nekik abból, mennyire életbevágóan fontosságu az elővigyázat a dsungel mélyén. Kercsak majmai a maguk módján ugyan eddig is elővigyázatosak voltak — Tarzan azonban fokozottabb óvatosságra akarta tanitni őket.

Aznap Gunto őrködött a tisztás északi oldalán. Felkuporodott egy faág villájába, ahonnan jókora távolságra áttekinthette az őserdő körülötte elterülő részét. Ő volt az első, aki felfedezte a közeledő ellenséget. Figyelmét magára vonta a bozótból felhallatszó csörtetés és egy perccel utóbb megpillantott egy lobogó sörényt és egy sárgás-barna testet. Csak éppen hogy megvillant előtte ez a látvány és máris harsogva elorditotta magát: »Kreeg-ah!«, ami a majmok között a veszélyre való figyelmeztetés kiáltása.

A törzs abban a pillanatban visszhangozta a kiáltást ugy, hogy a tisztás körül az egész dsungel harsogott a Kreeg-ah-tól és a majmok sürgősen nekiiramodtak a fáknak, hogy védelmet keressenek a lombozat között, mig a nagy hímek abba az irányba siettek, amerre Gunto posztolt

Ekkor jelent meg a tisztáson Numa, az oroszlán méltóságteljesen és hatalmasan. Hatalmas melléből morajló és recsegő orditás tört elő, amelynek hallatára a majmok testén az ijedségtől végigborzongott a szőr.

Numa a tisztásra érve megállott és ebben a pillanatban a fák tetejéről valóságos jégesőként kezdett zuhogni rá a kő és a száraz ág. Tizhusz helyen is eltalálták. Egyes majmok leugráltak a földre, köveket kerestek össze és azzal bombázták tovább könyörtelenül.

Numa megfordult, hogy elmeneküljön, de utját már erről az oldalról is fájdalmas kőzápor-eső zárta el. Ekkor a tisztás egyik szélén a hatalmas termetü Taug közeledett feléje egy akkora szikladarabbal a kezében, mint egy ember feje. És a Dsungel Ura elterült a rettenetes erővel rázuduló csapás alatt.

Kercsak törzsének nagy majmai orditva, vicsorogva és hangos ugatást hallatva rohantak a legyőzött oroszlán felé. Botok, kövek és sárgás agyarak meredtek a mozdulatlan test felé. Még egy pillanat, aztán Numat — mielőtt még visszanyerhetné eszméletét — megrohanják és darabokra tépik, ugy hogy a dsungel teremtményeinek legfélelmesebbjikéből mindössze néhány törött csont és néhány véres szőrcsomó marad.

A kövek és a botok már a levegőbe emelkedtek és a hatalmas agyarak félelmetesen villantak fel, amikor a fák egyikéről egy hosszu, fehér pofaszakállu, ráncosarcu, apró kis teremtmény pottyant közéjük. Egyenesen Numa testére ugrott rá és ott táncolt és visitott és sikoltozott, mintha csak ki akarná hivni maga ellen Kercsak törzsének himjeit.

Azok egy pillanatra megtorpantak a meglepetéstől. Hiszen ez Manu volt, a makimajom, Manu, a kis gyáva, aki most itt elszántan szembeszáll a vad és hatalmas Manganikkal és Numa, az oroszlán testén táncolva orditozza feléjük, hogy hozzá ne nyuljanak.

A himek megrökönyödését kihasználva, Ma-

nu lenyult és megragadta Numa sárgásbarna fülét. Egész erejével megrántotta a sulyos fejet, ugy hogy az hátára fordult és akkor a bőr alól előbukkant Tarzan, a majomember borzas fekete feje és éles vágásu arcéle.

Néhányan az idősebb majmok közül mindenáron be akarták fejezni a munkát, ha már egyszer nekikezdtek, Taug azonban — a morcos, izmos Taug — villámgyorsan odaugrott a majomemberhez és testével védelmezve az eszméletlenül heverőt, visszaparancsolt mindenkit, aki gyermekkori játszótársa közelébe akart férkőzni. És ott termett élettársa, Teeka is, aki elszántan és vicsorogva állta a sarat Taug oldalán. Még néhányan csatlakoztak hozzájuk, mig végül is Tarzant szőrös testőrök gyürüje vette körül.

Tarzan meglepődve és kissé meghökkenve nyitotta fel néhány perccel később a szemét. Rábámult a körülötte álló majmokra s akkor lassan kezdett visszaderengeni agyába, hogy mi történhetett.

Arca lassan széles vigyorgásba szaladt. Jó néhány sebet kapott és ezek a sebek ugyancsak fájtak, — de mégis ugy érezte, hogy ez a kaland megérte azt, amibe került. Rájött például, hogy Kercsak majmai igenis megszivlelték a tanitását és rájött arra is, hogy vannak igaz barátai ezek között a morcos vadállatok között, amelyekről eddig azt hitte, hogy teljesen érzéketlenek mindennel szemben. S arra is rájött, hogy Manu, a makimajom —a kis gyáva Manu — is hajlandó volt kockára tenné életét, hogy őt megmentse.

IX. FEJEZET

A LIDÉRCÁLOM.

Mbonga, főnök falujának beunszülöttei ünnepet ültek, mig a fejük fölött egy magas fán Tarzan, a majomember posztolt — haragosan, félelmetesen, korgó gyomorral és irigyen. Aznap gyatrán sikerült a vadászat, mert még a legnagyobb őserdei vadász életében is épugy vannak sovány idők, mint kövérek. Gyakran előfordult, hogy Tarzan néha egész nap éhesen kódorgott, aztán voltak hónapok, amikor éppen csak hogy valami eleséget sikerült találnia — az ilyen idők azonban szerencsére ritkaszámba mentek.

Egyszer egy időszakra valami betegség ütötte fel a fejét a növényevők között, ugy hogy a sikságon éveken át alig lehetett vadat látni, majd megint a nagy ragadozók szaporodtak el és annyira ellepték az egész vidéket, hogy minden zsákmányolható állat — s ilyenképpen Tarzan prédája is hosszu időre elmenekült a környékről.

Legnagyobbrészt azonban bőségesen akadt eleség Tarzan számára. Csak ma üldözte a balsors, ugy hogy végül is éhkoppon maradt. S most, ahogy fenn kuporgott a fán, a dáridózó feketék feje fölött, kegyetlenül mardosta az éhség és még jobban gyülölte ősi ellenségeit, mint valaha. Amint, hogy valóban keserves dolog lehetett számára ott, a magasban ücsörögni és nézni, hogyan tömik a bendőjüket a Gomanganik annyira, hogy majd megpukkadnak tőle. És hozzá még elefánthust esznek!

Tarzan és Tantor mindig is a legjobb barátságban volt egymással és Tarzan eddig még sohasem kóstolt bele elefánt husába; a Gomanganik azonban nyilvánvalóan elejtettek egyet és most ahogy nagy dáridót csaptak a préda husából, Tarzan bizony szivesen követte volna példájukat, ha módja lett volna rá. Persze, ha tudta volna, hogy az elefánt betegségben mult ki néhány nappal azelőtt, hogy a feketék rábukkantak a hullájára, nem nagyon vágyakozott volna a falat után, mert Tarzan, majomember nem ette

a döglött állatot. Az éhség azonban tulteszi magát ennél még különb aggályokon is és Tarzan egyébként sem volt soha tulságosan aggályoskodó természetü.

E pillanatban alig volt egyéb, mint egy átkozottul éhes, vad bestia, akit éppen csak hogy az ösztönös óvatosság tartott féken, mert a falu közepén sistergő hatalmas főzőkatlant fekete harcosok gyürüje vette körül, akikkel még magának Tarzannak, a majomembernek sem lehetett volna büntetlenül tengelyt akasztani. Várnia kellett tehát az étvágya csillapitásával addig, amig a feketék eszméletlenségig telezabálják magukat, aztán majd — ha hagynak még néhány morzsát — megkaparintani, amj még megmaradt. A türelmetlen Tarzannak azonban olybá tünt, mintha a falánk Gomanganik inkább széjjel pukkadnának, semmint, hogy abbahagyják az evést, mig az utolsó csipetnyi eledellel nem végeztek. Egy időre felfüggesztették ugyan az evést, hogy valami vadásztáncot mutassanak be, ez a testgyakorlat azonban láthatólag ujra felélesztette étvágyukat, mert valósággal elképesztő mennyiséget fogyasztottak az elefánthusból és az otthon készült sörből, mig végre annyira megtömték a gyomrukat, hogy már felállni sem tudtak, hanem egyszerüen csak végigheveredtek a földön a nagy főzőüst körül és ugy zabáltak tovább, egészen az öntudatlanságig.

Már jóval elmult éjfél, amikor a jelek azt mutatták, hogy az orgia a vége felé közeledik. A feketebőrüek egymásután álmosodni kezdtek, néhányan azonban még mindig derekasan tartották magukat. Ezek is olyan állapotban voltak már, hogy felőlük Tarzan nyugodtan behatolhatott volna a faluba és akár az orruk elől kaparithatott volna el egy maréknyi hust — de ő nemcsak egy maréknyit akart. Ugy érezte, hogy most már csak azért is alaposan meg kell töltenie a gyomrát, annál is inkább, mert élelemre volt szüksége, hogy a cserkészést tovább folytathassa.

Végül már csak egyetlen harcos maradt a porondon — egy öreg fickó, akinek ráncos hasa most olyan sima és feszes lett, mint a dob bőre. De azért időnként nagy üggyel-bajjal még mindig odavonszolta magát az üsthöz, lassan féltérdre ereszkedett, ugy hogy benyulhatott a kondérba és kihalászhatott még egy szeletke hust magának. Akkor aztán hátrafeküdt és hangos nyögéssel kezdte leggyömöszölni a torkán az ételt.

Tarzan látta, hogy ez a vén haspók nyilvánvalóan nem hagyja abba zabálást, amig vagy bele nem hal, vagy az utolsó morzsát is el nem fogyasztja. A majomember bosszusan megrázta a fejét. Micsoda undok teremtmények ezek a Gomanganik! Viszont a dsungel valamennyi lakója között ők voltak az egyedüliek, akiket bizonyos tekintetben Tarzanhoz hasonlóknak lehetett tekinteni. Tarzan ember volt és láthatólag ezek is valami emberfajta lények lehettek épugy, mint ahogy a kis makimajmok, a nagy majmok, és Bolgani, a gorilla ugyancsak nyilvánvalóan mind egyazon nagy családhoz tartoztak, ámbár nagyságra, alakra és szokásokra nézve el is ütöttek egymástól. Tarzan szégyelte magát miattuk, mert az jutott eszébe, hogy a dsungel valamennyi vadja között az ember a legutálatosabb — az ember, meg Dango, a hiéna. Mert csak az ember, meg a Dango tömi magát tele annyira, hogy végül is felpuffad, mint egy döglött patkány. Tarzan már látott olyan esetet, amikor Dango elkezdett lukat enni egy döglött elefánt hullájába és aztán evett, evett tovább, egészen addig, amig nem tudott kijönni többé a magazabálta lukon. S most el tudta képzelni, hogy az ember — ha alkalma kinálkoznék rá — ugyanerre volna képes. Az ember különben is a természet legcsufabb teremtményei közé tartozik sima bőrével, nagy hasával, egyforma kis fogaival és vörös ajkával! Az ember egyenesen utálatos, — gondolta Tarzan, miközben elnézte a lába alatt a porban elnyuló undok, öreg fekete harcost.

De lám csak! Ez az ember most megint feltápászkodik, hogy ujabb husdarabot halásszon kimagának a kondérból. Hangosan és fájdalmasan nyögött, de azért csak falt tovább és falt és falt a végtelenségig. Tarzan nem tudta elviselni sem az éhséget, sem az undort, amelyet érzett. Nesztelenül lecsuszott a fáról a földre és megállt egy hatalmas fatörzs mögött.

A férfi még mindig ott térdelt falánk izgalmában a főzőüst előtt, háttal a majomember felé fordulva. Tarzan gyors és nesztelen léptekkel közeledett feléje. Egyetlen hang sem hallatszott, amikor acélos ujjai összezárultak a fekete torok körül. A küzdelem rövid volt, mert az öregben amugy sem lakozott sok erő és különben is már félig elvesztette az eszméletét a zabálástól meg a sörtől.

Tarzan ellökte magától az élettelen testet majd kiszedett egy csomó husdarabot a kondérból — annyit, hogy még az ő hatalmas étvágyához is elegendő legyen — aztán megint felnyalábolta az öreget és beleültette az üstbe. Ha a feketebőrüek felébrednek, legalább lesz min törni a fejüket! Tarzan vigyorgott. Aztán, ahogy eleségével megrakodva a fák felé indult, fölkapott egy edényt, amelyben sör állott és ajkához emelte, de az első korty után rögtön kiköpte az italt és széles ivben elhajította magától az edényt. Biztosra vette, hogy még Dango is undorodna ettől a szörnyüséges italtól és a meggondolás csak még terebélyesebbre dagasztotta az emberi fajta iránt érzett lenézését.

Tarzan vagy félmérföldnyire beljebb vonult a dsungelbe, aztán nekilátott, hogy a zsákmányolt ételt elfogyassza. Érezte ugyan, hogy a husnak valami furcsa és kellemetlen szaga van, de azt hitte, hogy az onnan származik, hogy egy vizel teli üstben tüz fölött állott. Tarzan természetesen a nyershushoz volt szokva. Ez a főtt eledel nem nagyon volt inyére, minthogy azonban meglehetős éhes volt, már jó sokat elfogyasztott belőle, mig egyszerre csak érezni

kezdte, hogy a gyomra nem hajlandó többet befogadni. A különös csak az volt, hogy tulajdonképpen sokkal kevesebbet evett, mint amennyit elegendőnek képzelt volna kinzó éhsége csillapítására.

A megmaradt ételt a földre hajítva elhelyezkedett egy kényelmes águhajlatban és megpróbált aludni — az álom azonban makacsul elkerülte a szemét.

Tarzan, a majomember rendes körülmények között oly gyorsan szokott elszunnyadni, mint a kutya, miután összehuzta magát a szőnyegen a kellemesen bágyasztó tüzhely előtt. Ezen az éjszakán azonban csak izgett-mozgott és forgolódott, mert a gyomra mélyén olyasféle érzése támadt, mintha a megevett husdarabok kifelé kivánkoztak volna, hogy megkeressék az elefántot, amelyből származtak. Tarzan azonban keményen tartotta magát. Összeszoritotta a fogát és visszanyomta ezt a kinos, felfelé törekvő érzést. Ha már ilyen sokáig kellett várnia, amig hozzájuthatott az eledelhez, nem volt hajlandó egykönnyen megválni tőle.

Végre is elszunnyadt, amikor egy oroszlán orditása ébresztette fel. Fölül és csodálkozva látta, hogy világos nappal van. Tarzan megdörzsölte a szemét. Lehetséges volna, hogy csakugyan aludt? Egyáltalán nem érezte olyan felfrissültnek magát, mint ahogy máskor szokta, kiadós és egészséges szundikálás után. Most hirtelen valami nesz vonta magára a figyelmét és ahogy lepillantott, egy oroszlánt látott a fa tövében, éhesen bámulva fel reá. Tarzan egy grimaszt vágott az állatok királya felé, amire Numa — a majomember legnagyobb elképedésére — egyszerre csak mászni kezdett a fára, egyenesen feléje törtetve az ágak közé. Tarzan még soha életében ezelőtt nem látta, hogy egy oroszlán fára mászott volna, de — valami megmagyarázhatatlan okból — ezuttal még csak nem is csodálkozott rajta, hogy ez az oroszlán ilyesmire vetemedik.

Az oroszlán lassan kuszott feléje. Tarzan pedig fölfelé huzódott, a magasabban fekvő ágak felé. Bosszuságára azonban felfedezte, hogy egyáltalán alig tud mászni. Ujra, meg ujra visszacsuszott és ilyenformán minden előnyét elvesztette, míg az oroszlán változatlanul kapaszkodott s egyre közelebb és közelebb került a majomemberhez. Tarzan már látta az éhes villogást a sárgás-zöld szemekben. Látta a hatalmas álkapocs kétoldalán lecsorgó nyálat és a szörnyü fogakat, amelyek nemsokára megragadják és darabokra szaggatják. A majomember kétségbeesett erőlködéssel végre valami kis előnyre tett szert és elérte a vékonyabb ágakat, ahová — mint azt jól tudta — már egyetlen oroszlán sem tudná követni. Az ördögpofáju Numa azonban egyre csak közeledett. Bármilyen hihetetlennek tünt, de ez volt a valóság. És Tarzan legfőként azon ámult, hogy noha tudatában volt mindennek a lehetetlenségével, mégis valahogy természetesnek talált mindent, elsősorban azt, hogy egy oroszlán egyáltalán felmásszék egy fára, másodsorban pedig, hogy felmerészkedjék a legmagasabban fekvő vékony ágakig, ahová még Sheeta, a párduc sem merne felmászni.

A majomember nagy-bizonytalanul már elérte a magas fa tetejét és Numa, az oroszlán vészes morgással változatlanul nyomon követte. Amikor azután Tarzan a fa legmagasabb ágán, magasan az őserdő felett, kinosan ellensulyozva magát megállapodott, tudta, hogy nincs tovább. Alatta serényen iparkodott felfelé az oroszlán és Tarzan, a majomember tisztában volt vele, hogy most aztán ütött a végórája. Egy vékony ágon nem bocsátkozhatik harcba Numával, az oroszlánnal, különösen nem az olyan Numával, amely láthatólag éppoly könnyedén mozgott a lengő ágakon, kétszáz lábnyira a talaj fölött, mint akár odalenn a földön.

Egyre közelebb és közelebb jött az oroszlán Még egy pillanat s akkor kinyulik egy hatalmas mancs és megragadja a majomembert. Ekkor

Tarzan hirtelen felpillantott, mert valami neszt hallott a feje fölött. Egy hatalmas madár keringett közvetlenül fölötte. Soha életében nem látott még ilyen óriási madarat, de azonnal felismerte, mert hiszen százszor is látta a képét azokban a könyvekben, amelyeket a földnyelven álló kis kunyhóban tanulmányozott — abban a mohával benőtt kunyhóban, amely berendezésével együtt egyedüli örökségként maradt halott és ismeretlen atyja után a fiatal lord Greystokera.

Az egyik képeskönyvben egy hatalmas madár volt látható, amint magasan a föld fölött röpülve egy kis gyermeket tart karmai között, mig lenn a földön egy kétségbeesett anya áll, tehetetlenül felemelve kezeit.... Az oroszlán már felemelte karmos mancsát, hogy megragadja, amikor a madár hirtelen lebukott és hasonlóképpen félelmetes karmatit belevágta Tarzan hátába. Szörnyü fájdalom volt ez, a majomember mégis megkönnyebbülve érezte magát, hogy a madár elragadja őt Numa félelmetes mancsai elől.

A madár most nagy szárnycsapkodással hirtelen magasba emelkedett, ugy hogy az őserdő mélyen alattuk feküdt. A rettenetes magasságból lenézve Tarzan szédült és erősen lehunyta a szemét s visszafojtotta még a lélekzetét is. A nagy madár azonban még mind magasabbra és magasabbra szárnyalt. Tarzan most mégis felnyitotta a szemét. A dsungel már olyan mélyen maradt alattuk, hogy mindössze valami elenyészően apró zöld foltnak tünt és pontosan a fejük fölött, közvetlen közelben a nap fényes korongja világitott. Tarzan felnyujtotta a kezét és melengette a hidegtől elgémberedett tagjait. Aztán hirtelen harag nyilalt át rajta. Vajjon hová viszi ez a madár? Miért engedi jómaga tehetetlen préda módjára cipelni magát? Tarzan, a majomember, a hatalmas harcos, küzdelem nélkül adja meg magát sorsának? Soha!

Kirántotta vadászkését és felfelé sujtva vele; egyszer-kétszer-háromszor belemártotta a madár mellébe. A hatalmas szárnyak még néhány-

szor görcsösen csapkodtak, de a karmok már elereszteték zsákmányukat és ekkor Tarzan, a majomember fejjel lefelé zuhanni kezdett a mélységben fekvő dsungel irányában.

A majomembernek ugy tünt, hogy sok-sok percen keresztül zuhan, mig végül hatalmas roppanással kiköt a fák zöld lombkoronája között. A vékonyabb ágak letöredeztek az esés erejétől, ugy hogy percre megállapodott ugyanazon az ágon, amelynek hajlatában az előző éjszaka nyugovóra tért. Itt egy másodpercig görcsösen erőlködött, hogy megkapaszkodjék és visszanyerje egyensulyát, de végül is lefordult róla és csak vad kapaszkodás árán tudott annyira megfogózni, hogy lógva maradhatott az ágon.

Megint felnyitotta szemét, amelyet zuhanás közben erősen lehunyt. Most megint éjszaka volt. Régi fürgeségét visszanyerve visszakapaszkodott az ághajlatba, ahonnan az imént lefordult. Odalenn egy oroszlán orditott és Tarzan, ahogy lepillantott, látta, hogy a sárgás-zöld szemek megcsillannak a holdfényben, amint a dsungel fekete éjszakáján keresztülfuródva, feléje szegeződnek.

A majomember nehezen kapkodva lélegzett. Egész testét hideg verejték lepte el és szörnyü nagy betegséget érzett a gyomra fenekén. Tarzan, a majomember most álmodta életének első álmát.

Hosszu ideig csak kuporgott és nézte Numát és várta, hogy elkezdjen felkapaszkodni a fára és figyelte, hogy nem hallja-e odaföntről a hatalmas szárnyak csapkodását — mert Tarzan, a majomember számára az álom egyenlő volt a valósággal.

Nem tudta elhinni, amit látott és mégis — miután saját szemeivel tapasztalta ezeket a hihetetlen dolgokat — nem kételkedett érzékszervei tanuságában. Tarzant eddigi életében még sohasem vezették félre érzékszervei és ép ezért természetesen vakon megbizott bennük. Nem tudta tehát elképzelni, hogy látszólag kereszül-

ment volna valami rémes kalandon, amely a valóságban egyáltalán nem is volt igaz. Felfogó képességét meghaladta az az elgondolás, hogy romlott elefánthussal elcsapott gyomor, egy oroszlán orditása a dsungelben, egy könyvben látott kép és maga az alvás együttvéve egészen fantasztikus álomképeket idézhettek elő; azt azonban tudta, hogy Numa sohasem mászik fára, tudta, hogy a dsungelben egyáltalán nincs olyan madár, mint amilyet az imént látott és azt is tudta, hogy nem zuhanhatott volna le abból a félelmetes magasságból anélkül, hogy azonnal halálra ne zuzta volna magát.

Tarzan tehát meglehetősen zavarban volt, miközben ujabb alváshoz készülődött — meglehetősen zavarban volt és nagyon-nagyon rosszul érezte magát.

Mialatt keményen törte a fejét az éjszaka furcsa eseményein, egy ujabb különös jelenség vonta magára a figyelmét. Megint nem hitte volna el, ha a saját két szemével nem látja: Histah, a kigyó csavarodott fel gyürüzve a fa törzsére — Histah, amely annak az öreg embernek a fejét viselte, akit Tarzan megfojtott és beledobott a főző-kondérba. Pontosan ugyanolyan feje volt és ugyanolyan kerek, feszes, fekete felpuffadt hasa. A kifordult szemek üveges pillantással fordultak feléje és amikor a félelmetes arcu jelenség már egészen közel ért, kitátotta a száját, hogy Tarzanba vágja fogait. A majomember vadul odasujtott a rémületes arc kellős közepébe és ugyanabban a pillanatban a jelenség is eltünt. ..

Tarzan minden izében remegve, tágranyilt szemmel és lélekzete után kapkodva ült föl az ágon. Éles és a dsungel térségeihez szokott szemével körülpillantott, de sehol sem látta az öreg embert, aki Histah a kigyó testét viseli, csak később fedezett fel meztelen combján egy hernyót, amely a feje fölött lévő ágról eshetett le rá. Undorodó grimasszal lericskázta magáról a földre.

És igy telt tovább az éjszaka; egyik álom kergette a másikat, egyik lidércnyomás jött a másik után, mig végül az elkinzott majomember rémült őz módjára reszketett még a fák között elsuhanó szellőtől is és felriadt, valahányszor a hiéna borzongatóan felkacagott az őserdő csöndjében. Végre azonban felhasadt a hajnal és a beteg, lázas Tarzan nagy kinnal keresztül vánszorgott a dzsungelen, hogy vizet találjon. Mintha egész testét tüz égette volna tetőtől-talpig meleg hullám öntötte el. Egy ágas-bogas, áthatolhatatlannak látszó sürüséghez ért és a vadállatok módjára ott huzta meg magát, hogy magányosan és senkitől sem látva fejezze be életét, biztonságban a portyázó ragadozók elől.

De nem halt meg. Pedig jóideig ugyancsak kivánta a halált — de aztán a természet és maga a beteg gyomor is a maguk módján állitották helyre. A majomember elkezdett szörnyen izzadni, aztán rendes és zavartalan álomba merült. Végig aludta csaknem az egész délutánt. És amikor felébredt, még mindig kissé gyengének érezte ugyan magát, de már nem volt többé beteg.

Megint nekilátott ivóvizet keresni, aztán mikor végre lecsillapitotta szomját, lassan a földnyelven álló kunyhó felé indult. Ha elhagyatottnak érezte magát, cagy ha gondolkodni akart, akkor rendszerint ezt a nyugalmas és békés helyet kereste fel.

Mialatt a kunyhóhoz közeledett és eltolta az ajtóról a durván ácsolt reteszt, amelyet még apja készitett sok évvel ezelőtt — két apró vérrel aláfutott szem figyelte mozdulatait a közeli dsungel ágbogai közül. Egy rosszindulatu és kiváncsi tekintet követte Tarzant, aki azonban belépett a kunyhóba és bezárta maga után az ajtót. Itt, a külső világtól távol nyugodtan álmodhatott tovább. Felkuporodhatott a fekvőhelyre és végignézhette a könyvekben a különös dolgok képeit, aztán silabizálhatta a nyomtatott szavakat, amelyeket megtanult kibetüzni, anélkül,

hogy magát az élő nyelvet ismerte volna, és általában kedvére élhetett abban a csodálatos világban, amelyet ezekből a szeretett könyvekből megismert. Numa és Sabor akár a közelben portyázhattak, az elemek kedvükre dühönghettek odakünn — de itt benn, Tarzan teljesen átegedhette magát a nyugodt elernyedésnek, amelyekre szüksége volt, hogy ebbe a számára legnagyobb gyönyörüséget jelentő foglalatosságba belemerüljön.

Ma azt a képet lapozta fel, ahol egy hatalmas madár elragad karmai között egy kis Tarmanganit. Tarzan összeráncolt szemöldökkel vizsgálgatta a színes nyomást. Igen, ez ugyanaz a madár volt, amely előző nap őt elragadta — Tarzan számára ugyanis az álom annyira a valóságot jelentette, hogy valóban azt képzelte: egy nap és egy éjszaka mult el azóta, amióta az águhajlatban először álomba hajtotta a fejét.

Mennél többet törte azonban a fejét a dolgon, annál valószinütlenebbnek tüntek azok a látszólagos kalandok, amelyeken végigment, de hogy hol végződött a valóság és hol kezdődött a képzelet, azt nem tudta megállapitani. Már azt sem tudta biztosan, vajjon egyáltalán csakugyan ott volt-e a bennszülöttek falujában, megölte-e az öreg Gomanganit, evett-e az elefánt husból és beteg volt-e? Tarzan megvakarta bozontos üstökét és elgondolkozott. Mindez igen különös volt és ő csak annyit tudott, hogy még sohasem látta Numát fára mászni, sem Histah-t olyan formában, hogy egy öreg fekete ember fejét és hasát viselte volna, pláne olyanét, akit Tarzan előzőleg már megölt.

Végül is egy sóhajtással feladta a próbálkozást. hogy megfejtse a megfejthetetlent. Csak a szive mélyen érezte, hogy valami uj dolog lépett az életébe, amit azelőtt nem ismert — egy más világ, amely csak akkor létezett, amikor ő aludt, amelynek tudatát és emlékét azonban megőrizte még akkor is, amikor már felébredt.

Aztán azon kezdett töprengeni, hogy vajjon

azok a csodálatos teremtmények, amelyeket alvása közben megismert, nem ölhették volna-e meg őt? Hiszen Tarzan, a majomember akkor egészen más lénnyé változott — valami tehetetlen, gyámoltalan és gyáva lénnyé, aki legszívesebben megszaladt volna ellenfelei elől, akár csak Bara, az őz, minden állatok legfélénkebbike.

És így — az álom kapcsán — ismerkedett meg Tarzan a félelemnek azzal az érzésével, amelyet éber állapotban sohasem ismert. Nyilván ugyanazon a lelki folyamaton ment keresztül, mint valamikor ősei és amely folyamat azután először babona, majd később vallás formájában maradt meg az utókornak; mert ők is — épugy, mint Tarzan — éjszakánként olyan dolgokat véltek látni, amelyeket éber állapotban és utólagos meggondolással lehetetlenségnek kellett, hogy tartsanak — magyarázatul tehát furcsa szellemeket találtak ki, akik különös és félelmetes hatalommal vannak felruházva és ezeknek a szellemeknek tulajdonították azután azokat a megmagyarázhatatlan természeti tüneményeket, amelyeknek minden megismétlődése borzongással, csodálattal és reszkető félelemmel töltötte el őket.

Ahogy azután Tarzan a nyomtatott oldalon felsorakozó kis betübolhákra fordította a figyelmét, furcsa kalandjainak emléke elmerült, miközben olvasni kezdte Bolgani, a gorilla fogságbaesésének történetét. Volt ott egy többé-kevésbé élethü illusztráció is, amely Bolganit egy ketrecben ábrázolta. A rács előtt egy csomó furcsa külsejü Tarmangani állott és kiváncsian bámulta a vicsorgó vadállatot. Tarzan — mint mindig — most is elcsodálkozott azon, hogy milyen haszontalan és szines tollazattal boritják testüket ezek a Tarmanganik. Valahányszor e különös teremtmények képét nézte, mindannyiszor vigyorognia kellett. Nem tudta eldönteni, vajjon azért fedik-e el testüket, mert szégyenlik szőrtelenségüket, vagy azért, mert azt hiszik, hogy ezekbe a furcsa holmikba öltözve talán szebbeknek hatnak.

Tarzan különösen a lerajzolt embernek nevetséges fejdiszein tudott elszórakozni. Nem tudta elképzelni, hogy a nőstények hogyan tudják egyensulyozni a fejükön rettenetes fejfedőiket és csaknem hangosan fel kellett nevetnie, amikor elnézte azokat a mulatságos kis kerek holmikat, amelyek a himek fején diszelegtek.

A majomember lassan kapiskálta az egyes betücsoportok értelmét a nyomatott oldalon és mialatt olvasott, a kis bolhák — mindig ezeknek képzelte a betüket — elkezdtek összekavarodni a szeme előtt. Kétszer is megdörzsölte kezefejével a szemét, de mindannyiszor csak pillanatokra sikerült a kis bolhákat összefüggő és értelmes csoportokba visszazavarni. Rosszul aludt az előző éjszaka és most annyira kimerült kialvatlanságtól, a betegségtől és a könnyü láztól, hogy egyre nagyobb megerőltetésébe került figyelmét összpontositani, vagy a szemét nyitvatartani.

Tarzan érezte, hogy lassanként elszundit. És amikor éppen azon volt, hogy ellenállás nélkül engedi át magát ennek a vágynak, amely már csaknem testi kin képében jelentkezett — hirtelen felrezzent arra, hogy a kunyhó ajtaja kinyilik. Tarzan egy percre csodálkozva kapta fel a tekintetét és akkor meghökkenve pillantotta meg az ajtóban Bolgani, a gorilla hatalmas, szőrös alakját.

Nos, az egész nagy dsungel valamenni lakója között alig volt valaki, akivel Tarzan kevésbbé szivesen szivta volna együtt a kis kunyhó levegőjét, mint Bolganival. De azért nem félt, ámbár gyorspillantásu szeme felfedezte, hogy Bolganin éppen rajta van az őserdei düh, amely gyakran keriti hatalmába a különösen indulatos himeket. Általában a nagy gorillák kerülik az összetüzéseket, félrevonulnak a dsungel többi lakójától és legnagyobbrészt jó szomszédoknak nevezhetők — de ha megtámadják őket, vagy ha éppen rájuk jön az a bizonyos őrültség, nincs a dsungelnek az a vad és elszánt teremtménye, aki önszántából tengelyt akasztana velük.

Tarzan számára azonban nem volt menekülés. Bolgani egyenesen rámeredt vérrel átfutott, gonosz tekintetü szemével. Még egy pillanat és ráront a majomemberre. Tarzan a vadászkése után nyult, amelyet maga mellé, az asztalra fektetett. Ujjai azonban nem érték el azonnal a fegyvert és igy keresve arra pillantott és eközben tekintete az imént olvasott könyvre esett, amely még mindig a Bolganit ábrázoló képnél volt felnyitva. Tarzan megtalálta a kését, de csak immel-ámmal fogta kezébe és közben a közeledő gorillára vigyorgott.

Többé nem fog beugrani azoknak a látomásoknak, amelyek olyankor jelennek meg, amikor alszik! Egészen biztos, hogy Bolgani egy perc mulva át fog változni Pamba-vá, a patkánnyá, amely Tantor, az elefánt fejét fogja viselni. Tarzannak éppen elég hasoló tapasztalatban volt része az elmult órák alatt ahhoz, hogy körülbelül tudja, mit várhat — Bolgani azonban ezuttal nem változtatott alakot, hanem lassan mind közelebb nyomult a fiatal majomemberhez.

Tarzant kissé gondolkodóba ejtette az is hogy ezuttal semmi vágyat sem érzett arra, hogy elmeneküljön, mint ahogy eddigi álombeli kalandjaival történt. Visszanyerte biztonságát és készen állott rá, hogy ha szükséges, belebocsátkozzék a küzdelembe — de még mindig bizonyosra vette, hogy a gorilla, amely szemben áll vele, nem husból és vérből való teremtmény.

A jelenség egyszerre csak majd eltünik és elfoszlik a levegőben, gondolta Tarzan, vagy váratlanul átalakul valamivé. De egyiksem következett be. Komoran és félelmetesen állott a tünemény, akárcsak maga az igazi Bolgani, remek, sötéten csillogó szőrzetével, élettől és erőtől duzzadva a napfényben, amely a fiatal lord Greystoke háta mögül, a magas ablakon keresztül tüzött be a kunyhóba. Annyi bizonyos, hogy valamennyi álombeli tünemény közül ez látszik a legvalóságosabbnak, morfondirozott magában Tarzan, miközben nyugodtan várta a legköze-

lebbi érdekes fordulatot.

Ekkor a gorilla nekitámadt. Két hatalmas szőrös mancs nyult a majomember irányába, szörnyü agyarak csattogtak feléje és félelmetes morgás tört elő öblös melléből s forró lehellete szinte elérte Tarzan arcát, ahogy a majomember még mindig vigyorogva nézte a döbbenetes jelenséget. Tarzan lépremehetett egyszer, vagy kétszer — de többé aztán nem! Bizonyosan tudja, hogy ez a Bolgani nem igazi Bolgani, mert ha valóságos gorilla volna, nem juthatott volna be a kunyhóba, tekintve, hogy egyedül csak Tarzan tudta, hogyan kell bánni a retesszel.

A gorilla láthatólag meghökkent a szőrtelen majom furcsa mozdultlanságától. Egy percre megtorpant és fogaival ádázul vicsorgott Tarzan torkának közvetlen közelében — de láthatólag hirtelen más elhatározásra jutott. Szőrös vállára kapva a majomembert — oly könnyedén, mint ahogy a magunkfajta ember felkap egy kisbabát — Bolgani megfordult, kicsörtetett a szabadba és futni kezdett terhével az őserdő fái felé.

Most aztán Tarzan már egész biztosra vette hogy ez is csak eféle álomszerü kaland és ennek folytán szélesen elvigyorodott, miközben a hatalmas gorilla tovább robogott vele. Rögtön fel fogok ébredni, okoskodott magában Tarzan és ott fogom találni magamat a kunyhóban, ahol elaludtam. Erre a gondolatra visszaforditotta a fejét s hátrapillantott és azt látta, hogy a kunyhó ajtaja tárva-nyitva áll. Itt valami nincs rendben! Hiszen ő mindig gondosan be szokta zárni az ajtót, sőt el is reteszeli, nehogy valamelyik vadállat távollétében betévedjen. Manu, a makimajom, hacsak egy percre is beszabadulna, szörnyü rendetlenséget és zavart okozna Tarzan kincsei között.... Ekkor Tarzan agyában hirtelen felbukkant egy kinzó kérdés, hol végződnek az álomkalandok és hol kezdődik a valóság? Miképpen bizonyosodjék meg róla, hogy a kunyhó ajtaja a valóságban nincsen nyitva? Körülötte minden a megszokott szinben tünt fel — nyoma sem volt

azoknak a groteszk eltulzásoknak, amelyek előző álombeli kalandjait jellemezték. Mindenestre jó volna bizonyosságot szerezni, mondta magában és meggyőzni róla, hogy a kunyhó ajtaja csakugyan be van zárva — ez nem ártana még akkor sem, ha kiderül, hogy mindaz, ami most történni látszik, a valóságban nem történt meg....

Tarzan megpróbált lecsuszni Bolgani válláról; a hatalmas bestia azonban csak vésztjóslóan morgott és még keményebben megmarkolta. A majomember hatalmas erőfeszítéssel mégis kiszakitotta magát és lesiklott a földre — az álomgorilla azonban ekkor vadul rátámadt, ismét megragadta és szörnyü agyarát belemélyesztette a barnabőrü vállba.

Tarzan ajkáról egyszerre eltünt a gunyos vigyorgás, amint a fájdalom és a forrón kibuggyanó vér felszitotta harci ösztönét. Akár alszik, akár ébren van, ez a dolog nem tréfa többé! Egy perccel később a két ellenfél harapva, egymást tépve és vicsorogva hempergőzött a földön. A gorilla csaknem eszét vesztette vad dühében. Ujra, meg ujra elengedte a majomember vállát, hogy megpróbálja elkapni a nyakizmát — Tarzan, a majomember azonban hozzá volt szokva, hogy megküzdjön vadállatokkal, amelyek elsősorban mind ezt az életadó eret keresik és mindannyiszor azzal háritotta el a támadást, hogy igyekezett ujjait ellenfelének nyaka köré kulcsolni. Ez végül most is sikerült — hatalmas izmai megfeszültek és valósággal kidudorodtak sima bőre alól, ahogy minden erejének megfeszitésével tolta el magától a szőrös testet. És mialatt félkézzel távoltartotta magától a torkon ragadott Bolganit, másik kezével, amelyben a vadászkést szorongatta, megkereste a helyet, a gorilla szive fölött — aztán csuklójának egy villámgyors mozdulatával markolatig beledöfte a pengét.

Bolgani, a gorilla egyetlen szörnyü jajkiáltást hallatott, aztán kiszakitotta magát a majomember kezéből, felegyenesedett, néhány bizonytalan táncoló lépést tett, majd végigzuhant a földön. Né-

hányszor még görcsösen megrándult — aztán nem mozdult többet.

Tarzan, a majomember mozdulatlanul állott ellenfele holtteste fölött, aztán egyszerre csak ujjaival beleturt sürü növésü, bozontos fekete hajába. Hirtelen lehajolt és megérintette az élettelen testet. A gorilla vére vörösre festette az ujjait. Most orrához emelte az ujját és megszaglászta. Aztán megrázta a fejét és a kunyhó felé fordult. Az ajtó még mindig tárva-nyitva állott. Odament, bezárta és megerősitette a reteszt. Aztán visszatért áldozata testéhez, megint töprengve állott egy darabig és tanácstalanul vakarta a fejét.

Ha ez megint csak aféle álombeli kaland volt, akkor mi a valóság? Most hogyan különböztesse meg egyiket a másiktól? És hogyan tudhassa, hogy ami eddig vele életében történt, valóság volt-e, vagy csak elképzelés?

Lábával ráhágott az élettelen testre és az ég felé forditva arcát, elharsogta a himmajmok győzedelmes csatakiáltását. Valahonnan a távolból egy oroszlán felelt rá. Mindez valóságnak tünt és mégis honnan tudhassa, vajjon csakugyan igaz-e? ....Gondolatokba merülve indult meg a dsungel felé.

Nem, most már igazán nem tudta többé, hogy mi a valóság és mi nem az. Csak egy volt, amit biztosan tudott — az hogy soha többén nem fog enni Tantor, az elefánt husából.

X. FEJEZET

Harc Teekáért

Tökéletes szép nap volt. Az egyenlitői nap huségét jóleső, enyhe szellő hüsitette. Már hetek óta békesség uralkodott a törzs körében és semmiféle külső ellenség nem próbálkozott rajtaütéssel. A majomagyak számára mindez elegendő bizonyiték volt arranézve, hogy a jövő is ugyanolyan lesz, mint a közvetlen mult — hogy ez a paradicsomi állapot az örökkévalóságig fog tartani.

Az őrszemek — akiknek kiállitása lassanként megingathatatlan törzsi szokássá vált — álmosan posztoltak, sőt el is hagyták őrhelyeiket, ha éppen kedvük tartotta. A törzs szertiszét szóródott, eleséget keresve. A béke és a jólét épugy aláásták a legprimitivebb közösség biztonságát, mint akár a legkulturáltabbakét.

Maguk a törzs tagjai is oly kevéssé elővigyázatosakká váltak, hogy az ember azt hihette volna: Numa, Sabor és Sheeta nincsenek is többé a világon. A nőstények és a baluk minden felügyelet nélkül kószáltak a félelmetes dsungelben, mig a mohó himek tőlük távol legelésztek és igy történt, hogy Teeka, balujával, Gazannal együtt a törzs területének déli határán kóborolt anélkül, hogy akárcsak egyetlen nagy himmajom is a közelükben lett volna.

Még délebbre az őserdőben egy baljós teremtmény vándorolt — egy óriási himmajom, amelyet örjöngő dühbe ejtett a magányosság és a vereség érzése. Egy héttel azelőtt harcba szállt egy távoli törzs királyságáért és most megverten, még mindig sajgó sebekkel, mint számkivetett kóborgott a rengetegben. Később talán majd visszatérhet a törzséhez, ha aláveti magát annak a szőrös bestiának, akit trónjától meg akart fosztani — egyelőre azonban még tanácsos volt távolmaradnia, annál is inkább, mert urától és parancsolójától nemcsak a vezérséget, hanem a nőstényeit is el akarta rabolni. Már pedig legalább egy teljes hónapra van szükség, hogy az ilyesmi a majmok között feledésbe menjen s igy Toog egyelőre még dühösen, félelmetesen és gyülölettől eltelve vándorolt a számára idegen területen.

Ebben a lelkiállapotban bukkant rá váratlanul Toog egy fiatal nősténymajomra, amely magányosan vadószgatott a dsungelben — a nőstény idegennek látszott, karcsu és erős volt s minden képzeletet felülmulóan gyönyörü. Toog még a lélekzetét is visszafojtotta, ahogy meglátta és gyorsan elrejtőzött az ut szélén, ahol a tropikus erdőség sürü növényzete tökéletesen eltakarta

Teeka szemei elől, mig neki akadálytalanul módjában volt szép formáiban gyönyörködni.

De nemcsak Teekát figyelte — óvatosan körülnézett a dsungelben a törzs nőstényei, balui és főleg hímjei után. Mert ha egy majom megkivánt egy másik törzshöz tartozó nőstényt, akkor számításba kellett vennie azokat a hatalmas vad és szőrös himeket is, akik ritkán tartózkodnak messzire az őrizetükre bizottaktól és akik azonnal hajlandók életre-halálra megküzdeni bármelyik más társuk feleségeéért vagy gyermekéért épugy, mintha a sajátjukról volna szó.

Toog azonban sem közelben, sem távolban szinét sem látta más majomnak, mint az idegen nősténynek és a mellette játszadozó fiatal balunak. Gonosz tekintetü, vérrel aláfutott szemét félig lehunyta, gyönyörködött Teeka bájaiban — ami pedig a balut illeti, hatalmas álkapcsainak egyetlen harapásával kettéroppanthatja a nyakát és igy megakadályozhatja, hogy nem kivánatos lármát üssön.

Toog izmos, hatalmas him volt — sok tekintetben hasonlatos Teeka férjéhez, Taughoz. Mindkettő férfikora delében volt, mindkettőjük csodálatos izmokkal, tökéletes fogazattal és félelmetes vadsággal rendelkezett — szóval olyan volt, amilyet akár a legkényesebb és legválogatósabb nőstény csak kivánhatott magának.

Teeka — ha Toog véletlenül az ő törzséhez tartozik — talán éppoly szivesen elfogadta volna párjának, mint Taugot, amikor a párzási idő elérkezett; most azonban már Taugé volt és igy egyetlen him sem nyulhatott hozzá, hacsak előzőleg Taugot párharcban le nem győzte. De Teekának még ebbe a dologba is lett volna beleszólása. Ha ugyanis a vetélytársat nem találta volna megfelelőnek, maga is törvényes párja mellé állhatott volna, ami nem csekély segitséget jelentett volna ura és parancsolója számára, tekintve, hogy Teeka — bár kisebb karmokkal és agyarakkal rendelkezett, mint a himek — époly kitünően tudta használni természetadta fegyvereit.

Teeka figyelmét e pillanatban annyira lekötötte a bogarak keresése, hogy minden egyébről tökéletesen megfeledkezett. Azt sem vette észre, hogy ő meg Gazan milyen messze kerültek a törzstől s az ösztönös védekezésre sem volt ugy felkészülve, mint egyébként. Azok alatta a hónapok alatt, amikor a Tarzan tanácsára felállitott őrszemek védelme következtében nyugalomban éltek, valamennyiükben megerősödött a békés biztonság érzése, hogy miután most nyugalomban élnek, a jövőben sem kell tartaniok semmiféle támadástól.

Toog, miután megbizonyosodott róla, hogy a nőstényen és baluján kivül senki sincs a közvetlen közelben, lopakodva feléje kezdett kuszni. Teeka — amikor végül is támadás érte — éppen háttal fordult feléje. De még az utolsó pillanatban ösztönösen megérezte a veszélyt és hirtelen megfordulva szembe került az idegen törzsből származó himmel, mielőtt az még elérhette volna őt. Toog néhány lépésnyire megállott. Haragja egyszerre elpárolgott az idegen nősteny csábos női bájainak láttára. Barátságos morgást hallatott — cuppogtatva széles, lapos ajkát — ami olyasféleképpen hangzott, mintha csókolózni készülne.

Teeka azonban fogait vicsoritva morogni kezdett. A kis Gazan anyja felé iramodott, a nőstény azonban egy gyors »Kreeg-ah« kiáltással rámordult, hogy inkább valamelyik fa magas ágai között keressen menedéket. Teeka láthatólag nem volt tulságosan elragadtatva ujonnan felbukkant imádójától. Ezt Toog is észrevette és ennek megfelelően megváltoztatta magatartását. Kidüllesztette hatalmas mellkasát, majd verdesni kezdte szőrös mancsával és ide-oda himbálózott a nőstény előtt.

— Én vagyok Toog, — kérkedett. — Nézd csak meg az agyaraimat. Nézd csak hatalmas karjaimat és izmos lábamat. Egyetlen harapással meg tudnám ölni törzsed legerősebb himét is. Én egymagamban legyőztem Sheetat. Én vagyok Toog. És Toog kiván téged!....

Várta a hatást. És nem is kellett sokáig várakozni. Teeka — nagy sulyát meghazudtoló könnyedséggel — megfordult és mint az őz futni kezdett az ellenkező irányba. Toog haragos morgással utána vetette magát — a kisebb termetü és könnyebb nőstény azonban fürgébbnek bizonyult nálánál. Néhány méternyire üldözte Teekát, majd tajtékzó dühhel, haragosan ugatva felhagyott az üldözéssel és elkezdte haragjában a földet verni csontos öklével.

A feje fölött, egy fa tetejéről a kis Gazan nézett le és szemtanuja volt az idegen him dühös csalódottságának. Tapasztalatlan kölyök létére és abban a hiszemben, hogy biztonságos maagságban van a sulyos testü him elől. Gazan gunyolódni kezdett anyja üldözőjén. Toog felpillantott. Teeka is megállt egy kis távolságnyira, — nem akart tulságos messzire kerülni balujától. Toog mindezt gyorsan felfedezte s ugyanolyan gyorsan el is határozta, hogy ki fogja használni céljai érdekében. Látta, hogy az a fa, amelyen a majomkölyök kuporog, magányosan áll és igy Gazan nem kapaszkodhatik át egy másikra, hogy ezen az uton érjen le a földre. Toog tehát elhatározta, hogy az anyát a gyermeke iránt érzett szeretete segitségével fogja megkaparintani.

Egyetlen ugrással fellenditette magát a fa alacsonyabban fekvő ágai közé. A kis Gazan abbanhagyta a gunyolódást; játékos kedve előbb meghökkenéssé, majd félelemmé változott, amint Toog egyre közelebb és közelebb kezdett mászni feléje. Teeka felkiáltott Gazanhoz, hogy próbáljon még magasabbra mászni és a kis kölyök valóban fel is kapaszkodott az egészen vékony águhajtások közé, amelyek nem birták volna el a hatalmas him sulyát — Toog azonban változatlan elszántsággal mászott tovább felfelé. Teeka azonban most már nem félt. Tudta, hogy a him nem mászhat fel olyan magasra, hogy elérhesse Gazant — tehát a fától kis távolságnyira letelepedett és szidalmakat kezdett zuditani a támadóra, amiben — nőstény létére — különösen nagy mester volt.

Sajnos azonban nem vette számitásba Toog kis agyának ravasz haditervét. Ugy képzelte, hogy a him majd felmászik olyan magasra, amennyire csak tud, aztán mikor rájött, hogy nem képes Gazant elérni, majd megint őt veszi üldözőbe, amivel persze ugyanugy kudarcot fog vallani. Annyira biztosra vette, hogy baluját nem érheti baj s hogy jómagát sem fenyegeti semmi veszedelem, hogy még csak segitségért sem kiáltott, ami pedig egyszeribe odaszólitotta volna védelmére a törzs himtagjait.

Toog lassanként elérte azt a határvonalat, amelynél tovább sulyos testével nem merészkedhetett a karcsu ágak között. A him most neki gyürkőzött és megragadta izmos mancsaival a fa fő-ágát és elkezdte azt vadul rázni. Teeka megrőkönyödött. Egy szempillantás alatt megértette a him haditervét. Gazan egy himbálózó ág szélén kapaszkodott. Az első rázásra elvesztette egyensulyát és bár nem zuhant le, ugyancsak meg kellett kapaszkodnia mind a négy végtagjával. Toog azonban megkettőzte erőfeszitését és az irtózatos rázástól megrepedt az ág, amelyen a fiatal majom kuporgott. Teeka most már tisztán látta a fenyegető veszélyt és mélységes anyai ösztönétől hajtva odarohant, hogy felmászszék a fára és megküzdjön a félelmetes himmel, amely baluja életét fenyegeti.

Mielőtt azonban még elérhette volna a fa törzsét, Toognak sikerült oly hatalmasan megrázni az ágat, hogy Gazan kénytelen volt elereszteni. A kis kölyök hangos visitással lezuhant az ágak között; hasztalan csapkodott mancsaival, hogy valahol ismét megfogózhassék s végül is tompa puffanással leesett anyja lába elé a földre, ahol is némán és mozdulatlanul elterült. Teeka fájdalmas nyögéssel hajolt föléje, hogy az élettelennek látszó testet karjai közé fogja — ugyanabban a pillanatban azonban Toog már őt is megrohanta.

Küzködve és harapva próbálta kiszabaditani magát, a hatalmas him szörnyü izmaival szem-

ben azonban az ő kis ereje sem boldogult. Toog addig verte és fojtogatta, mig végre, félig eszméletlenül, kénytelen volt felhagyni az ellenállással. Akkor a him vállára kapta és megindult vele vissza dél felé, abban az irányban, ahonnan eredetileg jött.

Gazan kis teste mozdulatlanul feküdt a földön. Nem nyögött. Nem mozdult. A nap lassan emelkedett delelő pontja felé. Egy bozontos állat kuszott szaglászva a bozótban mint közelebb és közelebb.Dangó volt, a hiéna. Undok pofája hirtelen kibukkant a közeli folyondárok közül és kegyetlen tekintetü szeme felvillant, amikor megpillantotta Gazant.

*

Tarzan, a majomember aznap kora reggel megint fölkereste a földnyelven álló kis kunyhót, ahol a nyugalmas órákat szokott eltölteni, mialatt a törzs valahol a környéken portyázott. A padlón egy férfi csontváza feküdt — ez volt minden, ami megmaradt az előző lord Greystokeből — ugyanazon a helyen, ahová vagy husz esztendővel ezelőtt Kercsak, a nagy majom hajitotta, miután a testből kioltotta az életet. Azóta a termeszhangyák és az apró rágcsálók már simára rágták a kemény angol csontokat. Esztendők óta látta Tarzan ott feküdni a csontvázat, de semmivel sem törődött többet vele, mint száz, meg száz más csonttal, amellyel lépten-nyomon találkozott a dsungelben. Az ágyon egy másik kisebb csontváz feküdt — s a fiatalember époly kevéssé törődött vele, mint a másikkal. Hogyan is tudhatta volna, hogy az egyik az *apjáé*, a másik anyjáé volt?... Tarzan számára ezek a csontok pusztán csak — csontok voltak. Szüksége nem volt rájuk, hasznukat nem vehette, mert nem volt rajtuk többé hus és utjában sem voltak, mert hiszen nem volt tisztában az ágy rendeltetésével, a padlón fekvő csontvázat pedig könnyüszerrel átléphette...

Ezen a napon valami furcsa nyugtalanság vett erőt rajta. Hol az egyik, hol a másik köny-

vet lapozgatta végig. Elnézte a képeket, amelyeket ugyszólván már kivülről tudott — aztán végül is félrelökte a könyveket. Ujra nekilátott a már ezerszer felturt szekrény ujabb átkutatásához. Előszedett egy zacskót, amelyben számos apró, kerek fémdarab volt. Az elmult esztendők folyamán sokszor eljátszogatott ezzel a holmival, de mindig gondosan visszahelyezte őket a zacskóba, a zacskót pedig a szekrénybe, a legfelső polcra, ahol is először felfedezte a holmit. Az átöröklés furcsa módon nyilvánult meg a majomemberben. — Miután rendszerető fajtából származott, ő maga is rendszeretővé vált, anélkül, hogy tudta volna, miért. A majmok — abban a pillanatban, amint érdeklődésük megszünt — szanaszét hullatták a dolgaikat, akár a magas füben, akár a fák ágai között. Néha véletlen folytán megtalálták az ilyenkép elvesztett holmikat — Tarzan azonban egészen más volt e tekintetben. Nála minden holmijának meg volt a maga helye és a tulajdonát képező tárgyakat, valahányszor nem volt szüksége többé rájuk, gondosan visszarakta a helyükre. Ezek a kis zacskóban lévő kerek fémdarabok mindig is érdekelték. Az oldalukon mindenféle vésett jelek voltak, amelyeknek értelmét azonban nem tudta felfogni. De kellemes tapintásu és fénylő holmik voltak, tehát szeretett eljátszani velük és különböző ábrákat kirakni belőlük az asztalon. Százszor és százszor is eljátszadozott ilyenféleképpen. Es aznap, mialatt ugyancsak ezzel szórakozott, leejtett egy ilyen szép, sárga kerek holmit — egy angol aranypénzt — amely begurult az ágy alá, amelyen az egykor gyönyörü lady Alice földi maradványai pihentek.

Tarzan — megrögzött szokáshoz hiven — azonnal négykézlábra ereszkedett és benyult az ágy alá, hogy megkeresse az elgurult aranydarabot. Bármilyen különösnek is tünik, még sohasem jutott eszébe benézni az ágy alá. Megtalálta az aranydarabot, de ugyanakkor valami mást is talált — egy kis laza fedelü fadobozt. Mindket-

tőt előhuzva, először is is visszarakta az aranypénzt a zacskóba, a zacskót pedig megfelelő polcra a szekrénybe; aztán elkezdte közelebbről szemügyre venni a dobozt. A ládikában egy csomó kupalaku fémholmi volt, amelynek egyik vége hegyben végződött, a másik vége pedig szélesebb karimáju és lapos volt. Ezek a rejtélyes kis tárgyak már mind zöldek és penészesek voltak az évek patinájától.

Tarzan kiemelt egy maréknyit a dobozból és alaposabban szemügyre vette. Egyiket a másikhoz dörzsölve rájött, hogy a zöldes penész leválik és akkor körülbelül kétharmad részben fényesekké válnak, mig a hegyes végük sötétszürke marad. Aztán előkeritett egy darab fát és ahhoz kezdte dörzsölni a kupokat, amelyek rövidesen csakugyan ércesen csillogókká váltak.

Tarzan oldalán valami tarisznyaféle fityegett, amelyet valamelyik feketebőrü áldozata holttestéről szedett le. Ebbe a tarisznyába rakott bele egy csomót az ujonnan felfedezett játékszerből, ugy gondolva, hogy ráérő idejében majd szép fényesre fogja csiszolni őket. Aztán visszarakta a dobozt az ágy alá s miután ezzel az összes szórakozási lehetőségek kimerültek, elhagyta a kunyhót és megindult visszafelé, a törzs irányába.

Közvetlenül, mielőtt elérte volna őket, nagy riadalomra lett figyelmes — nőstények és baluk hangos sivitozását és a nagy himek dühös ugatását és morgását hallotta. Megszaporázta lépteit, mert a fülébe csapó »Kreeg-ah« kiáltások arra figyelmeztették, hogy valami baj lehet a törzs körében.

Mialatt Tarzan elhalt apja kunyhójában a maga kisded szórakozásaival volt elfoglalva, Taug — Teeka hatalmas élettársa — a törzstől körülbelül egy mérföldnyre, északi irányban vadászott. Miután gyomrát kellőképpen megtöltötte, lustán visszaindult a tisztás felé, ahol utoljára látta a törzset és csakhamar rá is bukkant a kettes-hármas csoportokban portyázó majmokra. Csak Teekát és Gazant nem látta sehol, ugy hogy

érdeklődni kezdett felőlük a többi majmoknál — kiderült azonban, hogy már jóideje senki sem látta őket.

Az alacsonyabb rendü teremtmények nem rendelkeznek különleges képzelőtehetséggel s ép ezért Taugnak egy pillanatra sem jutott volna eszébe arra gondolni, hogy párját és balulját valami baj érhette — csak annyit tudott, hogy szerette volna megtalálni Teekát, leheveredni melléje az árnyékba és jóleső dünnyögéssel tudomásul venni, hogy a nőstény vakargatja a hátát, mialatt ő az imént elköltött reggelit emészti; de hiába kiáltozta a nevét, hiába kereste és hiába érdeklődött utána — sem Teeka, sem Gazan nyomát nem tudta megtalálni.

Lassanként felkerekedett benne a bosszuság és azon gondolkodott, hogy meg fogja büntetni Teekát, amiért olyan messzire elkódorgott, amikor neki szüksége lett volna rá. Lassan délnek indult a vadállatok utján, nesztelenül lépkedve szőrös lábával, amikor egy tisztás tulsó oldalán rábukkant Dangora. A dögevő nem vette észre Taugot, mert figyelmét egészen lefoglalta valami, ami egy fa alatt a füben feküdt — valami, amifelé fajtájának veleszületett óvatosságával egyre közelebb és közelebb lopakodott.

Taug — aki elővigyázatos volt, amint hogy annak kell lennie a dsungel lakójának, ha életben akar maradni — nesztelenül fellendült egy fára, ahonnan jobban szemügyre vehette a tisztást. Nem mintha félt volna Dangótól, — csak előbb meg akarta állapitani, mi az, ami felé Dango lopakodik. Valószinü, hogy magatartásában inkább a kiváncsiság, mintsem az elővigyázat vezette.

S amikor Taug oly magasra kapaszkodott az ágak között, hogy alaposan szemügyre vehette az egész tisztást, azt látta, hogy Dango már egész közelről szaglász valamit — valamit, amiben Taug abban a szempillantásban felismerte az ő kis Gazanja élettelen testét.

Az óriás majom — olyan félelmetes és vad-

állati üvöltéssel, hogy a meghökkent Dango még észbe sem tudott kapni — egész szörnyű testével rávetette magát a meglepett hiénára. Dango hörgve és vicsorogva lelapult a földre és igyekezett szembefordulni támadójával — éppoly tehetetlen volt, mint egy veréb a sassal szemben. Taug ujjai görcsösen összezárultak a hiéna torka körül, fogai belemélyedtek a bozontos nyakba, egyetlen harapással kettéroppantotta hátgerincét s aztán megvetően ellökte magától az élettelen testet.

Ismét felemelte a hivó hangját, hogy nőstényét maga mellé szólítsa — de nem jött sehonnan felelet. Akkor lehajolt és körülszaglászta Gazan testét. Ennek a vad és félelmes bestiának a szivében az apai szeretetnek ugyanazok az érzései éltek, mint akár bennünk. És ha erre nincs is közvetlen bizonyitékunk, mégis valónak kell elfogadnunk, mert csak igy lehet megmagyarázni az emberi faj fennmaradását, amelyben — a faj korai fejlődési stádiumában — a himek féltékenysége és önzése époly gyorsan kipusztitotta volna a fiatalokat, mint amilyen szaporán születtek, ha Isten nem helyezte volna szivükbe az apai szeretet, amely legerősebben a him védőösztönében nyilvánul.

Taugban nemcsak ez a védőösztön volt erősen kifejlődve, hanem ugyanolyan mértékben a szeretet is magzatával szemben — Taug ugyanis egy különösen értelmes egyede volt ezeknek a nagy, emberszabásu majmoknak, amelyekről a Gobi bennszülöttek csak suttogva mernek beszélni, amelyet azonban — egészen addig, mig Tarzan közéjük nem érkezett — soha fehér ember szeme nem láthatott.

Taug tehát épugy bánkódott, mint bármely más atya bánkódna, ha elvesztené kis gyermekét. A mi szemünkben a kis Gazan talán utálatos és visszataszitó teremtménynek tünnék, Taug és Teeka számára azonban époly szép és szeretetreméltó volt, mint nekünk valamelyik kis Mary, vagy Jonny, vagy Elisabeth; ezenfelül pedig el-

sőszülöttjük, egyetlen balujuk és hiru volt — három olyan tulajdonság, ami a fiatal majmot különösen becsessé teszi atyja szemében.

Taug egy percig nyugtalanul szaglászta a mozdulatlan kis testet. Szájával és nyelvével simogatta és becézte megtépázott szőrbudáját. Kegyetlen ajkai közül halk morgás tört elő — a bánkódás helyét azonban csakhamar vad bosszuvágy foglalta el.

Fölegyenesedve orditozni kezdett és »Kreegah« kiáltása időnként belefult a dühös, támadásra készülő him vérfagyasztó orditásába.

Hangjára válaszul a törzs felől is kiáltások hallatszottak, amint a fák koronáin keresztül suhanva, feléje iramodtak. Ezt a kiáltozást hallotta meg Tarzan, amikor visszatérőben volt a kunyhójából és erre válaszul emelte fel ő is a hangját és sietett feléjük, meggyorsitva lépteit, majd végül csaknem nyilként süvitve keresztül az őserdő alacsonyabban fekvő ágai között.

Amikor végre elérte a törzset, látta, hogy a majmok körülveszik Taugot és még valamit, ami mozdulatlanul fekszik a földön. Tarzan közéjük ugorva előrenyomult a csoport közepére. Taug még mindig orditozott dühében, amikor azonban megpillantotta Tarzant, elhallgatott; lehajolva karjába vette Gazant s kinyujtotta Tarzan felé, hogy ő is szemügyre vehesse. Taug a törzs valamennyi himje közül egyedül Tarzan iránt érzett valamelyes rokonszenvet. Tarzanban megbizott és ugy nézett fel rá, mint valakire, aki bölcsebb és eszesebb, mint jómaga. Most is Tarzanhoz, balukorának játszótársához és későbbi számtalan csatáinak bajtársához fordult tehát.

Amikor Tarzan meglátta a Taug karjaiban heverő mozdulatlan testet, halkan elmordult, mert hiszen ő is kedvelte Teeka kis balujat.

— Ki tette ezt? — kérdezte. — Hol van Teeka?

— Nem tudom, — válaszolta Taug. — Akkor bukkantam rá, amikor Dango éppen fölötte állott és meg akarta enni; de nem Dango tette

— semmiféle harapás nyoma nem látszik rajta.

Tarzan közelebb lépett és fülét Gazan mellére szoritotta.

— Nem halt meg, — jelentette ki végül. — Talán nem is fog meghalni.

Utat vágott magának a majmok gyürüjén, aztán körüskörül ment és lépésről-lépésre alapos vizsgálat alá vetette a talajt. Hirtelen lehajolt és orrát egészen közel hajtva a földhöz, szaglászni kezdett. Majd különös kiáltással hirtelen ismét felegyenesedett. Taug és a többiek köréje sereglettek, mert a felkiáltás olyan volt, mint a vadászé, amikor rábukkan a prédája nyomára.

— Egy idegen him járt itt, — mondta Tarzannak. — Az bántotta Gazant. És az rabolta el Teekat.

Taug s a többi himek orditozni és fenyegetőzni kezdtek; de nem csináltak semmit. Ha az idegen him a közelben lett volna, valószinüleg nekimennek és széttépik — az azonban, hogy üldözőbe is lehetne venni, nem jutott eszükbe.

— Ha a három him valóban őrködött volna a törzs körül, ez nem történt volna meg, — jelentette ki Tarzan. — Ezek a dolgok mindaddig elő fognak fordulni, amig nem áliitotok három őrszemet, hogy figyelje az ellenséget. Az egész dsungel tele van ellenséggel és ti mégis szabadon engeditek kószálni a nőstényeket és a balukat, egyedül és védelem nélkül. Tarzan most elmegy — elmegy, hogy megkeresse Teekat és visszahozza a törzshöz.

Az ötlet a többi himnek is megtetszett.

— Valamennyien elmegyünk! — kiáltották.

— Nem, felelte Tarzan, — nem fogtok velem jönni valamennyien. A nőstényeket és a balukat nem vihetjük magunkkal, amikor üldözésről és esetleg harcról is lehet szó. Itt kell maradnotok, hogy vigyázzatok reájuk, mert különben valamennyit el fogjátok veszíteni.

A majmok tanácstalanul vakarták a fejüket. Átérezték szavainak igazságát, de egyelőre még tulságosan tetszett nekik az uj ötlet — az az ö-

let, hogy üldözőbe vegyék a betolakodó ellenséget, visszavegyék tőle zsákmányát és megbüntessék vakmerőségéért. Századok megszokása alapján mélyen gyökerezett bennük a törzsi ösztön. Nem értették, miért nem gondoltak rögtön az üldözésre és a támadó megbüntetésére — nem tudhatták, hogy ez azért van, mert még nem emelkedtek arra a szellemi magaslatra, amely lehetővé tette volna számukra, hogy mint egyének cselekedjenek. Nehéz időkben a törzsi ösztön gyüjtötte őket tömör nyájba, ahol is a nagy hímek — egyesült erővel és elszántsággal — legjobban megvédhették őket az ellenséggel szemben. Az a gondolat azonban, hogy külön-külön válva szálljanak szembe az ellenféllel, még sohasem támadt fel bennük — az ilyesmi tul szokatlannak tünt volna és tulságosan ellentétben állott volna a törzsi érdekkel; Tarzannak azonban ez volt az első és legtermészetesebb gondolata. Az érzékei arról győzték meg, hogy Teeka és Gazan támadója egy egyedül álló him lehetett. Már pedig egy magányos ellenség megbüntetésére nem volt szükség az egész törzsre. Két gyors járásu him hamarosan utolérheti és ilyenformán megmentheti Teeakát.

A multban soha senkisem gondolt rá, hogy a nőstények keresésére induljon, ha valamelyik alkalomadtán elszakadt a törzstől. Ha Numa, Sabor, Sheeta, vagy valamelyik más törzshöz tartozó kóbor himmajom elrabolt egy-egy leányt, vagy anyát, ugy, hogy nem vették észre — ezzel a dolog már el is volt intézve. A nőstény elveszett — s vége. A megrabolt férj — ha éppen olyan majomról volt szó, amelynek párja esett áldozatul a támadónak — egy-két napig bánatosan morgott, majd, ha elég erős volt hozzá, uj élettársat szerzett a törzs körében, ha pedig nem, hát messzire elvándorolt a dsungelbe abban a reményben, hogy talán sikerül neki is valamelyik másik közösségből egy nőstényt rabolnia.

Tarzan, a majomember a multban nem sokat törődött ezzel a szokással, még pedig azon okból,

mert az elraboltak személye egyáltalán nem érdekelte — Teeka azonban első szerelme volt és Teeka baluja ugyanolyan helyet foglalt el szívében, mintha saját gyermeke lett volna. Tarzan ezelőtt egyetlen-egy esetben határozta el magát üldözésre és bosszuállásra. Ez évekkel ezelőtt történt, amikor Kulonga, Mbonga, főnök fia megölte Kalat. Tarzan akkor egymagában utrakelt és nem is tért vissza addig, mig véres bosszut nem állott. És most — ámbár kisebb mértékben — ugyanez az indulat vett rajta erőt.

— Bizd rá Gazant Mumgarra, — mondta Targ felé fordulva. — Mumga ugyan már öreg, fogai kitöredeztek és semmi hasznát sem lehet venni, de addig vigyázhat Gazanra, amig mi visszahozzuk Teekat. És ha Gazan meghal, mire visszatérünk, — fordult most viszont Mumga felé, — akkor téged is meg foglak ölni.

— És hová megyünk? — érdeklődött Taug.

— Elmegyünk, hogy visszaszerezzük Teekat, — válaszolta a majomember, — és megöljük azt a himet, amely elrabolta. Gyere!

Figyelme ismét az idegen him nyoma felé fordult, amely gyakorlott érzékei számára pontos és tiszta utmutatással szolgált. És még csak hátra sem fordult, hogy megnézze, vajjon Taug csakugyan követi-e. Az utóbbi Mumga karjába fektette Gazant és még utoljára figyelmeztette:

— Ha meghal, Tarzan téged is meg fog ölni. Azzal utánna eredt a barnabőrü ifjunak, aki már is lassu, de határozott léptekkel távozott a dsungelen keresztül vezető uton.

Kercsak egész törzsében nem akadt him, aki ugy tudott volna követni egy nyomot, mint Tarzan, akinek gyakorlott érzékeit még egy magasabbrendü intelligencia is segitette. Itélőképessége mindig azonnal rávezette a helyes utra, ugy hogy utközben csak a legszembeszökőbb nyomok után kellett kutatnia és most Toog nyoma oly tisztán állott előtte, mint ahogy mi látjuk a betüket egy nyomtatott oldalon.

A majomember karcsu alakja nyomában közvetlenül a hatalmas termetü, bozontos himmajom

haladt. Egyetlen szót sem váltottak. Oly nesztelenül lépkedtek, hogy alakjuk egy kettős árnyék módjára suhant az őserdő számtalan más árnya között. Tarzan nemcsak szemére és fülére, hanem éles szimatjára is bízta magát. A szag még friss volt és most, hogy kijutottak a törzs erősen majomillatu környékéről, játszi könnyedséggel tudta követni pusztán a szag nyomán is Toogot és Teekat. Teeka ismerős szaga meggyőzte Tarzant és Taugot, hogy helyes uton járnak s nemsokára Toog szagát is ugyanolyan ismerősnek találták, mint a másikat.

Igy aztán gyorsan haladhattak előre egészen addig, amig hirtelen sürü felhők takarták el a napot. Tarzan meggyorsitotta lépteit. Szinte rohanva száguldott előre a dsungel utján, vagy — ott, ahol Toog a fák koronáján keresztül haladt — oly fürgén követte a lombos ágak kanyargós kigyózó utvonalán keresztül, mint a mókus és meg volt az az előnyük, hogy gyorsabban haladhattak, mint Toog, miután nekik nem kellett semmiféle terhet cipelni.

Tarzan érezte, hogy már az üldözőbe vett állat közvetlen közelében lehetnek, mert a nyom szaga egyre erősebbé és erősebbé vált. Ekkor azonban a dsungelt hirtelen egy éles villám világitotta át és olyan fülsiketitő mennydörgés dördült meg, hogy szinte a föld is megremegett belé. Aztán zuhogni kezdett az eső — nem ugy, mint ahogy a mérsékelt égöv alatt szokott, hanem hatalmas és ellenállhatatlan vizár módjára — zuhatagként öntve a vizet az őserdő halálra rémült teremtményeinek nyakába.

És ez az eső — Tarzan előre tartott tőle és be is következett — egyszerüen eltörölte a megtalált nyomot a föld színéről. Vagy félóráig ömlött a zuhatag — aztán kibujt a nap és millió, meg millió szikrázó gyöngyszemmel hintette be az őserdőt; a majomember azonban, aki máskor elragadtatva bámulta a dsungel természeti csodatüneményeit, ezuttal nem tudott gyönyörködni bennük. Gondolatait kizárólag az a tény foglal-

koztatta, hogy Teeka és elrablója nyomát tökéletesen elmosta a felhőszakadás.

Épugy, mint a talaj felszínén, a fák ágai között is vannak kitaposottnak nevezhető utak; éppen csak hogy a fákon ezek az utak gyakrabban ágaznak el és keresztezik egymást, minthogy itt az ut sokkal szabadabb, mint lent a földön, a sürü növényzet között. Tarzan és Taug tehát e kitaposott ösvények egyikén folytatták utjukat, miután az eső elállott. A majomember ugyanis jól tudta, hogy a tolvaj is minden valószinüség szerint erre vehette utját. Amikor azonban egy elágazáshoz értek, tanácstalanul torpantak meg. Kénytelenek voltak megállni, amig Tarzan megvizsgált minden egyes ágat és levelet, amelyet a menekülőben lévő majom esetleg megérinthetett.

Körülszimatolta a fa törzsét és éles szemével igyekezett felfedezni a kérgen valami jelet, amely az üldözött utját jelezhette. Lassu munka volt ez és Tarzan tudta, hogy közben az idegen törzshöz tartozó him sebesen távolodik tőlük — értékes perceket nyer, amely alatt biztonságba kerülhet, mielőtt még utolérhetnék.

Először a villásan szétágazó utak egyikén, majd a másikán haladt végig, de ujra, meg ujra csalódás érte, mert a nyom — ha meg volt is, — teljesen elmosódott a szakadó záporban. Tarzan és Taug jó félóráig kutattak, mig végül Tarzan éles szimata egy széles levél alján felfedezte Toog szagának egy halvány foszlányát, ott, ahol a levél surolhatta a szőrös vállat, amint a nagy majom utat tört magának a lombok között.

Mind a ketten ujra nekivágtak tehát az utnak; de most már csak lassan haladhattak és bizony sokszor meg kellett állapodniok, amikor a halvány nyom ujra, meg ujra eltünedezett. A magunkfajta ember számára még az esőt megelőzően sem maradt volna fenn követhető nyom, legfeljebb ott talán, ahol Toog leereszkedett a földre és egy ideig a vadak utján haladt. Az ilyen helyeken talán még egy közönséges halandó is felfedezhette volna a hatalmas kézszerü lá-

bak és sarkok nyomait. Tarzan azonban ezekből a nyomokból azt is kiolvasta, hogy a majom még mindig magával hurcolja Teekat. A lábnyomok mélysége ugyanis nagyobb sulyról tanuskodott, mint amilyen egy bármilyen nehéz és hatalmas himtől származott volna s ebből Toog és Teeka közös sulyára következtetett — mig az a tény, hogy egy időben mindig csak az egyik mancs nyoma látszott a földön, arra mutatott, hogy a majom másik keze egyébbel volt elfoglalva: nevezetesen azzal, hogy a vállán tartva magához szoritsa foglyát. Tarzan egyes helyeken pontosan meg tudta állapitani, hogy a majom hol rakta át terhét egyik válláról a másikra, mert az ilyen helyeken a sulyosabban megterhelt oldalon mélyebben voltak a lábnyomok és a mancsok lenyomata is átkerült az ösvény egyik oldaláról a másikra.

A talajmenti ösvényen akadtak jókora távolságok, ahol a majom hosszu ideig hátsó lábain felegyenesedve haladt előre — ugy, amint az ember megy; ettől azonban még a rabló az emberszabásu nagy majom csaknem bármelyik fajtájához tartozhatott, mert ezek — a csimpánz és a gorilla kivételével — époly könnyen haladnak kezük segitsége nélkül, mint arra támaszkodva. Ezek a dolgok voltak mégis azok a nyomok, amelyek segitettek Tarzannak és Taugnak megállapitani Teeka elrablójának kilétét s egyéni szaga alapján — amely most már eltörölhetetlenül belevésődött emlékezetükbe — sokkal könnyebben ráismerhettek volna, ha szemtől szembe kerülnek vele, mint bármely modern detektiv, aki fényképek és Bertillon-féle ujjlenyomatok segitségével hajszolja a civilizált igazságszolgáltatás elől menekülő büntettest.

Minden magasrendü és rendkivülien fejlett nyomozóképessége ellenére is Kercsak törzse két himjének sok helyen alig sikerült követnie a helyes nyomot s ez még ebben a jó esetben is akkora késedelemmel járt, hogy a második nap délutánján még mindig nem érték utól a menekülőt. A

szag — minthogy már az eső után keletkezett — ismét erős volt és Tarzan tudta, hogy már nem sok időbe telik, amikor végre rábukkanhatnak a rablóra és zsákmányra. A fejük felett — miközben nesztelenül nyomultak előre — Manu, a makimajom és száz meg száz társa fecsegett; tarkatollu madarak visitottak és csicseregtek, bogarak zümmögtek az őserdő lombkoronái és igy egy kis csimpánz nézett le és nyivákolt feléjük egy ingadozó águajlásból. A hosszufarku fickó azonban abban a pillanatban, ahogy meglátta őket elhallgatott és fejvesztve menekült, mintha csak maga Sheeta, a párduc üldözné. Látszólag nem volt egyéb, mint egy rendkivül ijedt kis majom, amely fut, hogy életét megmentse — senkinek sem jutott volna eszébe gonosz szándékot tulajdonitani neki...

*

És mit csinált Teeka az egész idő alatt? Beletörődött-e sorsába és hajlandó volt-e most már rendes és szerető nőstényhez illő alázattal követni uj élettársát? Az aggodalmaskodókat egyetlen pillantás meggyőzhette az ellenkezőjéről. Teeka össze-vissza volt cibálva és számos sebből vérzett annak jeléül, hogy a dühös Toog hasztaan próbálta meg rákényszeriteni akaratát. Maga is zilált és sebesült volt, de makacs kegyetlenséggel konokul ragaszkodott hasznavehetetlen prédájához.

A dsungelen keresztül egyenesen a saját törzse felé vezető irányba haladt. Remélte, hogy királya meg fogja bocsátani árulását; de ha nem, akkor is hajlandó volt beletörődni sorsába — mert bármily sors jobbnak tünt annál, hogy egyedül maradjon a rengetekben ezzel a félelmetes nősténnyel és különben is szerette volna megmutatni társainak az uj szerzeményt. Talán arra is gondolt, hogy esetleg elnézésre hangolhatja a királyt, ha prédáját felajánlja neki.

Végül is két himre bukkant, amelyek egy parkszerü ligetben legelésztek. A két him felpillantott és elvicsorodott, amikor Toog felbukkant

a távolban. Az utóbbi azonban barátait ismerte fel bennük.

— Én vagyok Toog, — morogta feléjük. — Toog hazatért egy új nősténnyel.

A majmok megvárták, míg közelebb jön. Teeka vicsorogva forditotta arcát feléjük. Nem volt valami csinos látvány, de a majmok véres és gyülölködést kifejező arca ellenére is szépnek találták és irigyelték Toogtól — a jámborak ugyanis még nem ismerték Teekát!

Mialatt leguggolva szemügyre vették egymást, a fák között hirtelen egy hosszufarku, kis majom rohant feléjük. Rendkivül izgatott volt, amint megállapodott közvetlenül a fejük fölött, egy fa libegő ágán.

— Két idegen him közeledik, — rikácsolta feléjük. — Az egyik egy Mangani, a másik egy szörnyü majom, amelynek semmi szőr nincs a testén. Toog nyomát követik. Én láttam őket!...

A négy majom most hátrapillantott, vissza arra az utra, amelyről Toog érkezett — majd néhány epricig szótlanul egymásra bámultak.

— Gyertek, — mondta végül Toog két barátja közül a nagyobb termetü, — meglessük az idegeneket a tisztáson tul a sürü bokrok között.

Elfordult és keresztülballagott a tisztáson; a többiek pedig követték. A kis majom az izgalomtól reszketve táncolt körülöttük. Életének legfőbb gyönyörüsége az volt, ha a dsungel hatalmas teremtményei között véres összetüzéseket szithatott, mig jómaga kellő biztonságban kuporgott fönn a fán és gyönyörködött a cirkuszban.

A majmok elrejtőztek a bozótban, annak az utnak a mentén, amerről a két idegen himet várták. Teeka remegett izgalmában. Hallotta Manu szavait és igy tudta, hogy a szőrtelen majom nem lehet más, mint Tarzan, mig társa kétségtelenül Taug lesz. Sohasem remélte volna, hogy ilyen segitségre érkezik. Egyetlen gondolata az volt, hogy esetleg megszökik és megpróbálja megtalálni az utat visszafelé Kercsak törzséhez; de ez is meglehetősen reménytelennek tünt, tekintettel arra,

hogy Toog minden mozdulatát gyanakodóan figyelte.

Amikor Taug és Tarzan elérték azt a ligetet, ahol Toog rábukkant barátaira, a majomszag erős lett, hogy mindketten tudták, az üldözött már csak kis távolságra lehet tőlük. Igy azán még óvatosabban haladtak előre, mert lehetőleg hátulról akarták megközeliteni a nőrablót és rátámadni, mielőtt még jelenlétüket észrevenné. Azt persze nem tudták, hogy egy kis szürkeszakálas majom már elárulta őket, sem pedig azt, hogy három vad szempár figyeli minden mozdulatukat és csak arra várnak, hogy karmaik és fogaik közelébe kerüljenek.

Áthaladtak a tisztáson és amikor ráléptek az utra, amely a tulsó oldalon folytadódó sürü rengetegbe vezetett, váratlanul egy »Kreeg-ah« kiáltás süvitett fel közvetlenül előttük — még pedig Teeka ismerős hangján. Toog és társainak szük agya persze nem láthatta előre, hogy Teeka el is árulhatja őket — s most, hogy ez megtörtént, egyszerre vad düh öntötte el őket. Toog egy hatalmas csapással fejbevágta a nősténvt, ugy hogy az elterült a földön, aztán mindhárman előrohantak, hogy megütközzenek Tarzannal és Tauggal. A kis makimajom a fejük fölött táncolt az ágon és visitozott gyönyörüségében.

A gyönyörüségre minden oka meg is volt — valóban csodálatos volt a küzdelem. Minden formaság, minden bevezetés nélkül az öt him egymásnak rohant és összekapaszkodott. Birkózva hengergőztek végig a keskeny ösvényen, haraptak, karmoltak és ütötték egymást s mindezt a morgás ugatás és üvöltözés hátborzongató kórusával kisérték.

Taugra Toog és az egyik majom támadt rá, mig Tarzannak a harmadik — egy hatalmas, bivalyerejü állat — jutott. Tarzan támadójának azonban sohasem volt még dolga olyan ellenféllel, mint ez a csuszós testü szőrtelen, him, amellyel most kellett megküzdenie. Tarzan karcsu, barna testét verejték és vér lepte el. Ujra, meg ujra ki-

szakitotta magát a hatalmas him öleléséből és egész idő alatt azon igyekezett, hogy kiszabaditsa vadászkését a tokjából.

Végül is sikerült — keze előrenyomult, megragadta a szőrös torkot, mig másik, magasra emelt kezében megvillant egy éles penge. Három, hatalmas csapás és a him egy végső nyögéssel mozdulatlanul elnyult a földön. Tarzan végleg kiszakitotta magát a végsőt járó majom karmai közül és Taug segitségére setett.

Toog látta, amint közeledik és gyorsan megfordult, hogy szembeszálljon vele. Olyan erővel támadt rá, hogy Tarzan kezéből kihullott a kés és ekkor Toog birokra kelt vele. A harc most egyenlővé vált — ketten kettő ellen — mig a háttérben Teeka, aki közben magához tért, várakozott a kedvező pillanatra, hogy segitségükre siessen. Meglátta Tarzan leesett kését és gyorsan felemelte a földről. Még sohasem használta, csak azt látta, hogy Tarzan hogyan szokta használni. Mindig is félt ettől a holmitól, amely halált osztogatott a dsungelben, olyan könnyedséggel, mint ahogy Tantor hatalmas agyarai osztogatták a halált Tantor ellenségeinek.

Aztán észrevette, hogy Tarzanról leszakad az a tarisznyaféle holmi, amelyet oldalán viselt és jellegzetes majomkivánccsisággal — amelyet még a veszély és izgalom sem tudott kiölni belőle — ezt is felszedte a földről.

A himek most abbahagyták a birkózást és szemtől-szembe áltak egymással. Testükön vérpatakok csörgedeztek — s a vér arcukat is bemázolta. A kis, szőke szakálu majom annyira belemerült a látványba, hogy még sivitozni és táncolni is elfelejtett.

Tarzan és Taug lassan visszaszoritották ellenfeleiket a liget felé. Teeka vonszolta magát utánuk. Nem tudta mitévő legyen. Bénultnak és fájónak érezte minden tagját és teljesen kimerült volt attól a megpróbáltatástól, amelyet kiállott, különben is bizott férje és Tarzan erejében és ügyességében — valószinünek tartotta, hogy az

idegen himekkel folytatott küzdelemben nem lesz szükségük egy gyenge nőstény segitségére.

A küzdők orditása felverte az egész dsungelt és aggasztóan visszhangzott a távoli dombokról. Tarzan ellenfele végül is néhányszor elkiáltotta magát: »Kreeg-ah« és most a háttérből csakugyan megérkezett az a felelet, amire várt. A ligetbe hirtelen üvöltve és vicsorogva tört be egy csapat hatalmas himmajom — Toog törzsének harcosai.

Elsőnek Teeka vette észre őket és figyelmeztetően kiáltott Tarzan és Taug felé. Majd egy pillanatra erőt vett rajta a félelem és a küzdőket megkerülve, a tisztás tulsó oldaláig szaladt.

Ugyanebben a pillanatban támadtak a nagy majmok. Még egy perc — és darabokra tépik Tarzant és Taugot, hogy aztán eltáncolják fölöttük győzelmi táncukat. Teeka visszapillantott. Látta a védelmezőit fenyegető veszélyt és ekkor éles kiáltással a küzdők felé rohant. De mitévő lehetett egymagában? A kést, amelyet kezében szorongatott, már csak csekélyebb ereje folytán sem tudta volna kellőképpen használni. Inkább arra gondolt, hogy hozzávágion valamit ellenfeleihez, ahogy Tarzantól látta, gyermekkori játékaik közben. Keresett valami hajitásra alkalmas tárgyat és ekkor ujjai megérintették azokat a kemény holmikat, amelyek a majomemberről leszakitott tarisznyájában voltak. Egy tenyérnyit felmarkolt belőlük — ugy tünt, hogy méretükhöz képest tulságosan sulyosak és ennélfogva alkalmasak lesznek a dobálásra. Mindezt meggondolva, az egész csomót teljes erejéből az ellenséges majmok felé vágta.

Az eredmény Teekat épugy meglepte, mint a majmokat. Egy hangos dördülés hallatszott, amely szinte elkábitotta a küzdőket s ugyanckkor valami csipős szagu füst terjengett a levegőben. Soha, egyikük sem hallott még ilyen szörnyü dördülést. Az idegen himek a rémülettől orditva menekülni kezdtek, mig Taug és Tarzan vérző

és megtépázott tagokkal feltápászkodtak a földről. Jómaguk is elmenekültek volna, ha nem pillanják meg Teekat, kezében a késsel és a tarisznyával.

— Mi volt ez? — kérdezte Tarzan.

Teeka megrázta a fejét.

— Ezeket hozzávágtam az idegen majmokhoz, — mondta felmarkolva egy csomót abból a csillogó, egyik végükön hegyes fémkupokból, amelyet Tarzan a kunyhóban felfedezett.

Tarzan közelebbről megnézte őket, aztán megvakarta a fejét.

— Mik ezek? — érdeklődött Taug.

— Nem tudom, — felelte Tarzan. — Találtam őket.

A kis szürkepofaszakálas majom vagy egy mérföldnyire tőlük még mindig reszketve állapodott meg megfutamodása után és lapult egy ághoz. Nem tudta, hogy Tarzan, a majomember apja husz év messzeségéből kinyujtotta kezét a multból, hogy megmentse fia életét.

Amit egyébként Tarzan, Greystoke lordja, époly kevéssé tudott.

XI. FEJEZET

Őserdői tréfa

Tarzan kényelmes lassusággal haladt a fák között a kunyhója irányában. Féluton azonban egy illat vonta magára a figyelmet — a Gomanganik illata.

Valahányszor a Gomanganikról volt szó, Tarzanban mindannyiszor feltámadt a kiváncsiság, hogy megfigyelje, mit csinálnak. Volt valami bennük, ami erősen foglalkoztatta a képzeletét. Ez valószinüleg onnan eredt, mert ezek a feketebőrüek a legváltoztatosabb dolgokkal foglalkoztak és maguk is a legkülönfélébb dolgok iránt érdeklődtek. A majmok csak az evésnek, az alvásnak és a fajfentartásnak éltek. És a Gomanganikat kivéve ugyanez állott a dsungel valamennyi többi lakójára is.

Ezek a furcsa, fekete emberek azonban táncoltak és énekeltek, aztán mindenféle érthetetlen okból felturták a földet, amelyet előbb megtisztogattak a bozótoktól és a vadul burjánzó növényzettől; aztán termesztettek különböző növényeket, amelyeket — miután megértek — levágták és elraktározták szalmával födött kunyhóiban. Ijakat, nyilakat és dárdákat készítettek, mérget kotyvasztottak, főző-üstöket kalapáltak, meg mindenféle fémholmit, amit azután karjukon és lábukon viseltek. Ha nem lett volna fekete az arcuk és undoritóan visszataszitó a külsejük, meg ha nem lett volna az az emléke, hogy egyikük volt az, aki megölte Kalát — Tarzan maga is szivesen közéjük tartozott volna. Legalább is néha ez volt az érzése; de valahányszor ez a gondolat felötlött benne, ugyanakkor valami undorodó idegenséget is érzett, amelyet sem megérteni, sem megmagyarázni nem tudott volna — csak annyit tudott, hogy gyülölte a Gomanganikat és inkább vállalta volna a rokonságot Histah-val, a kigyóval, mint velük.

A foglalatosságaik azonban mégis érdekelték. És Tarzan sohasem fáradt bele az utánuk való leskelődésbe és ezen a réven sokkal többet tanult tőlük, semmint sejtette volna, ámbár lehetőleg mindig azon törte a fejét, hogy minél jobban megkeseritse az életüket A feketék kinzása Tarzan főszórakozása volt.

Ugy találva, hogy ezuttal a feketebőrüek igen közel és igen sokan lehetnek, nesztelenül és meglehetős elővigyázattal haladt előre. Hangtalanul lépkedett át a tisztások susogó füve között és ahol az erdő áthatolhatatlanná vált, egyik ágról a másikra kapaszkodott, vagy átugrált kidőlt fákat, hogy tovább haladhasson.

Egyszerre csak felbukkantak előtte Mbonga, a főnök fekete harcosai. Olyasfajta tevékenységgel voltak elfoglalva, ami Tarzan számára már nem volt egészen ismeretlen, minthogy többször megfigyelte őket hasonló alkalmakkor: kelepcét ‹ítettek Numa, az oroszlán számára. Egy kere-

kekre épitett ketrec közepére lekötöttek egy kis kecskegidát és ugy helyezték el, hogy abban a pillanatban, amikor Numa megragadja a szerencsétlen teremtményt, a ketrec ajtaja lecsapodik mögötte és az oroszlán fogollyá válik.

Az efajta dolgokat a feketebőrüek még régi hazájukban tanulták, mielőtt uj falujukat felépitették volna a lakatlan őserdőben. Valamikor a Belga-Kongóban laktak, amig szivtelen elnyomóik kegyetlensége ki nem üzte őket hazájukból, hogy uj otthont keressenek valahol a rengetekben, minél távolabb a Lipót király uralma alatt álló területektől.

Valamikor az európai állatkereskedők ügynökei számára fogtak csapdában állatokat és ezektől tanultak különböző cselfogásokat, mint amilyen ez is volt, amelynek segitségével foglyul ejthették Numat anélkül, hogy sebet ejtettek volna rajta és biztonságban és könnyü módon elszállithatták falujukba.

A kelepcébe ejtett vadakat ugyan senki sem vásárolta már meg tőlük, de azért még mindig éppen elegendő okuk volt rá, hogy Numat elevenen kézrekeritsék. Mindenekelőtt érdekükben állott, hogy megszabaditsák a dsungelt a ragadozóktól és másodsorban az efajta sikeres vadászat nagy ünnepségekre adott alkalmat, ami különösen szórakoztatónak igérkezik, ha élve fogják el a bestiát, amelyet azután válogatott kinzásokkal végezhetnek ki.

Tarzan a multban gyakran volt szemtanuja ezeknek a kegyetlen szertartásoknak. Miután azonban jómaga is volt olyan vad, mint bármelyik Gomangani, általában nem vette nagyon a szivére ezeket a kegyetlenkedéseket. De mégsem tudott megszabadulni az ilyen alkalmakkor valami belső ellenkezéstől. Bármennyire távol állott a szivétől Numa, az oroszlán, mégis felborzolódott benne a harag, valahányszor látta, hogy a feketebőrüek milyen megaláztatásban részesitik ellenségét és oly kegyetlenül bánnak el vele, amilyenre csak az isten képére alkotott ember képes.

Két alkalommal is kiszabaditotta Numát a ketrecből, mielőtt még a feketék visszatértek volna leshelyeikről, hogy a vadászat sikeréről meggyőződést szerezzenek. És most, ahogy a készülődéseiket meglátta, azonnal elhatározta, hogy ma is ugyanezt fogja tenni.

A harcosok most otthagyták a kelepcét az ut közepén, az ivóhely közelében, aztán megindultak hazafelé, falujuk irányában, hogy a következő napon majd ismét visszatérjenek. Tarzan utánuk nézett és látta, ahogy eltünnek a széles uton, az őserdő sürüjében.

Hirtelen kegyetlen mosoly jelent meg az ajkai körül. Leugorva a földre odasietett a kelepcéhez — amelynek közepén a lekötözött kecskegida állott — és belépett. Anélkül, hogy hozzáért volna a kötélhez, amely ugy volt felszerelve, hogy az ajtó alkalmas pillanatban lecsapódjék, feloldozta az eleven csalétket, hóna alá kapta a remegő kis állatott és megint kilépett a ketrecből.

Vadászkésével azután gyorsan elintézte a rémült kecskegidát. Átvágta a nyakizmát, majd azonmód véresen lecipelte végig az uton, egészen az ivóhelyig, ahol is vadászkése és gyors, erős ujjai segitségével ügyesen kizsigerelte. Majd lyukat kapart az iszapban és odatemette az evésre alkalmatlan belső részeket, aztán vállára kapva az élettelen testet, folytatta utját a fák között.

Egy darabig a fekete harcosok nyomán haladt és csak egyszer ereszkedett le a földre, hogy elrejtse zsákmányát alkalmas helyen, ahol sem Dango, a hiéna, sem a dsungel más husevő állata nem találhat rá. Pedig maga is éhes volt. Ha pusztán csak vadállat lett volna, nem tudta volna tovább türtőztetni magát — emberi agya azonban olyan tervet főzött ki, amely még a csikorgó éhséget is elfeledtette vele.

Miután a leölt állat husát biztonságba helyezte, továbbhaladt a Gomanganik nyomába. A kelepcétől vagy két-három mérföldnyire utol is

érte őket. Akkor megint felkapaszkodott a fákra és a magasban haladt mögöttük — várakozva a kedvező alkalomra.

A feketebőrüek között ott volt Rabba Kega, a varázsló is. Tarzan valamennyiöket gyülölte — de Rabba Kegat a legmélységesebben. Ahogy a feketebőrüek libasorban haladtak végig a kanyargó ösvényen, Rabba Kega, aki lustább volt, mint a többiek, kissé hátra maradt. Tarzan ezt azonnal észrevette és ettől kezdve mint a halál angyala követte a magasból a mit sem sejtő négert.

Rabba Kega, tudva, hogy a falu már nincs messzire, most leült, hogy egy kicsit megpihenjen.

Tarzan lopakodva kuszott előre az ágak között, a kövér és önelégült varázsló feje fölött. Egy pillanatra sem vette le tekintetét Rabba Kegaról, aki kényelmesen elhelyezkedve a földön, háttal egy fatörzsnek támaszkodva ült.

Ekkor egy mérges darázs kezdett keringeni a varázsló feje fölött. A néger megpillantotta és feléje csapott, de mielőtt még agyonüthette volna, a darázs megcsipte az arcát. Erre azután éles jajkiáltással feltápászkodott a helyéről és megindult Mbonga, a főnök faluja felé.

Abban a pillanatban, amint Rabba Kega az első lépést tette, egy karcsu alak vetette rá magát az ágak közül. A támadás ereje akkora volt, hogy Rabba Kega végigzuhant a földön. Érezte, hogy éles fogak furódnak a nyakába, amikor azonban kiáltani akart, acélos ujjak szoritották össze a torkát. A hatalmas termetü fekete harcos kétségbeesetten erőlködött, hogy kiszabaditsa magát — de csak magával tehetetlen gyermekként vergődött ellenfele szoritásában.

Tarzan most hirtelen elengedte ellenfele torkát — de csak egy pillanatra. És valahányszor Rabba Kega orditani próbált, a kegyetlen ujjak ismét vaskapocsként fogták körül. A néger végül is feladta a harcot. Ekkor Tarzan félig felemelkedve rátérdelt áldozata hátára és amikor

Rabba Kega megszabadulni igyekezett tőle, a majomember belenyomta a varázsló arcát az út porába. Azzal a kötéldarabbal, amelyet a kecskegidáról oldott le, Tarzan először is szorosan hátrakötözte Rabba Kega kezét, majd felkelt, felráncigálta foglyát és maga előtt hajtva, visszafelé ösztökélte azon az uton, amelyről jött.

Rabba Kega akkor vethetett egy pillantást támadójára, amikor már talpon állott. És amikor felismerte benne a rettegett fehér ördögistent, egyszerre cserbenhagyta a bátorsága és térdei remegni kezdtek, ahogy azonban továbbhaladt az uton és azt tapasztalta, hogy támadója nem bántja, kezdett ismét bátorságra kapni. Hiszen lehetséges, hogy az ördögisten végül is nem akarja majd megölni. A kis Tibo is sok napig a hatalmában volt, anélkül, hogy bántotta volna, meg aztán Momaya, Tibo anyja életének is megkegyelmezett, amikor pedig módjában lett volna végezni vele...

Végül is elérkeztek ahhoz a kelepceszerü ketrechez, amelyet Rabba Kega a Mbonga falujához tartozó fekete harcosokkal egyetemben állitott fel az uton, hogy annak segitségével elevenen kézrekeritse Numát. Rabba Kega látta, hogy a csalétek eltünt, noha sem az oroszlán nem volt benn a ketrecben, sem az ajtó nem csapódott le. A látvány csodálattal és bosszusággal töltötte el és egyszerre csak az a gyanu kezdett felderengni primitiv agyában, hogy ez a különös jelenség valamiféleképpen összefüggésben állhat az ő idehurcolásával.

Amiben nem is tévedett. Tarzan durván belökte a ketrecbe és a következő percben Rabba Kega tisztában volt a helyzettel. Egész testén kiütött a hideg verejték és hideglelősen reszketni kezdett — a majomember ugyanis szorosan odakötözte arra a helyre, amelyet előzőleg a kecskegida foglalt el. A varázsló könyörögni kezdett, először életéért, azután egy kevésbé kegyetlen halálnemért — de éppugy könyöröghetett volna akár magához Numához is, mert hiszen ez a vele

szemben álló vad teremtmény éppoly kevéssé értett egy szót is eszeveszett jajgatásából.

Folytonos lamentálása azonban nemcsak hogy bosszantotta a némán dolgozó Tarzant, hanem azt is eszébe juttatta, hogy a néger később esetleg segitségért kiálthat — kilépett tehát a ketrecből, összeszedett egy csomó füvet, meg egy kis galydarabot, majd visszatérve, belegyömöszölte a füvet Rabba Kega szájába, az ágdarabot keresztbe állitotta a fogai közé és megerősitette Rabba Kega ágyékkötényének szijjával. Most aztán a varázsló kinjában csak a szemét forgathatta és verejtékezhetett.

Tarzan magára hagyta.

A majomember most arrafelé vette az utját, ahol elrejtette a kecskegida maradványait. Kiásta a földből, felmászott vele az egyik fára és hozzálátott, hogy éhségét lecsillapitsa. Ami megmaradt belőle, azt ismét elföldelte, majd az ágakon keresztül megindult az ivóhely felé, ahol is bőségesen teleitta magát friss, hideg vizzel. Aztán lemosta kezéről a Gomangani gyülöletes illatának utolsó maradványait épugy, mint arcáról a gida vérét. Majd elnyujtózott, mint valami lusta, nagy ragadozó, aztán felkapaszkodott a legközelebbi fára és egy águajlatban elhelyezkedve, álomba merült.

Már sötét volt, amikor felébredt, csak még a nyugati égbolton derengett valami halvány világosság. Egy oroszlán orditott és morgott, amint a dsungelen keresztül a vizivóhely felé csörtetett. Tarzan álmosan elvigyorodott, megfordult az águajlatban és nyugodtan aludt tovább.

Amikor Mbonga, a főnök fekete harcosai hazaértek a falujukba, felfedezték, hogy Rabba Kega nincs közöttük.

Néhány óra mulva kezdték biztosra venni, sőt remélni, hogy valami végzetes baj érhette. A varázslót ugyanis nem tulságosan szerették. A szeretet és a félelem ritkán barátok — de egy harcos mégis csak egy harcos és igy Mbonga elrendelte, hogy egy csapat indulion a varázsló keresésére. Jómaga mindenesetre otthon maradt és aludni tért. A fiatal harcosok viszont, akiket

felkutatására küldött, vagy félóra hosszat csakugyan keresték is, ekkor azonban Rabba Kega szerencsétlenségére — mert az ember sorsa sokszor ilyen csekélységeken mulik — egy tarkatollu madár vonta magára figyelmüket és inkább annak üldözésére indultak, ami azután végleg megpecsételte Rabba Kega végzetét.

Amikor azután az expedició üres kézzel tért vissza, Mbonga haragra gyulladt, de csakhamar megvigasztalódott. A fiatal, mozgékony, gonosz és félelmetesen kifestett arcu Tubuto máris hozzálátott egy beteg gyermek meggyógitásához abban a reményben, hogy ilyenformán örökölheti Rabba Kega hivatalát és jövedelmeit. Az öreg varázsló asszonyai egy éjszakán keresztül még jajgatni és sivalkodni fognak, másnapra pedig majd elfelejtik ...

A Rabba Kega eltünését követő reggelen a harcosok Mbonga, a főnök vezetésével elindultak, hogy megvizsgálják a Numának állitott kelepcét. Még jóval előbb, mielőtt a ketrecet elérték volna, hallották egy hatalmas oroszlán orditását és ebből arra következtettek, hogy a csapdaállitás sikerült. Ennélfogva hangos kiáltások és kurjongatások közben közeledtek ahhoz a helyhez, ahol foglyukat találni reméltek.

Valóban ott is volt a fogoly — egy hatalmas, fekete sörényü oroszlán, fajának gyönyörü példánya. A harcosok magukon kivül voltak az örömtől. Ugráltak a levegőbe és kegyetlen kiáltásokat hallattak — amint azonban közelebb jöttek, a győzelmi orditás ráfagyott az ajkukra és szemük kitágult az elébük táruló látványtól. Rémülten és reszketve torpantak vissza, amikor a ketrec belsejében megpillantottak egy szétszaggatott és szörnyü módon megcsonkitott holttestet — Rabba Kega, a varázsló földi maradványait.

A foglyul esett oroszlán talán haragjában, talán rémületében nem merte felfalni prédáját, de dühében annyira szétmarcangolta, hogy rossz volt ránézni.

Az egyik közeli fáról Tarzan, a majomem-

ber, Greystoke lordja nézett le a fekete harcosokra és elégülten vigyorgott. Ez a tréfa azután várakozáson felül sikerült. Tréfálkozó ösztöne azóta szunnyadt, amióta kegyetlen leckében volt része, amikor Numa bőrébe bujva Kercsak majmai közé ugrott s most annál jobban élvezte a sikert.

A feketebőrüek — miután felocsudtak az első rémületből — közelebb nyomultak a ketrechez. A félelmet harag váltotta fel — harag és kiváncsiság. Hogyan kerülhetett Rabba Kega a ketrecbe? Hová tünt a kecskegida? Az eredeti csalétek maradványainak nyoma sem volt. Közelebb merészkedtek s rémülten látták, hogy egykori bajtársuk teste ugyanazzal a kötelékkel van lekötve, amely a gida lebéklyózására szolgált. Ki tehette ezt a dolgot? Tanácstalanul bámultak egymásra.

Tubutó szólalt meg elsőnek.

— A fehér ördögisten, — suttogta. — Ez kétségtelenül a fehér ördögisten müve!

Senkisem vonta kétségbe Tubuto szavainak igazságát, mert valóban, ki más tehette volna ezt a szörnyüséget, mint az a nagy, szőrtelen majom, akitől valamennyien féltek? Igy aztán félelmük és gyülöletük még csak növekedett Tarzan irányában — Tarzan pedig a fejük fölött kuporgott a fán és nagyon meg volt elégedve önmagával.

Rabba Kega halálát senkisem fájlalta különösképen; de valamennyien azt érezték, hogy valami sötét hatalom leselkedik rájuk és hogy valamennyien olyan gyászos és kegyetlen véget érhetnek, mint a szerencsétlen varázsló. Az expediciós csapat tehát meglehetős lehangoltan és gondolataiba mélyedve hurcolta magával a foglyul ejtett oroszlánt végig a vadak utján, Mbonga, a főnök faluja felé.

Megkönnyebbülten sóhajtottak fel, amikor végre elérték a falujukat és bezárták a kaput maguk mögött.

Amikor aztán a falu asszonyai és gyerekei

megpillantották az oroszlán mellett a ketrecben heverő testet, szörnyü lamentálásba kezdtek. A paliszádon keresztülnyuló fa ágáról Tarzan érdeklődve figyelte a faluban lejátszódó eseményeket. Látta, hogy a magukból kikelt asszonyok botokkal és kövekkel ingerlik a hatalmas oroszlánt. Tarzanban mindig a haragos megvetés érzését keltette a Gomanganik iránt az a kegyetlenség, amellyel a feketebőrüek foglyul ejtett áldozataikat megkinozták. Hiszen igaz: jómaga is kegyetlen volt és kegyetlenek voltak a dsungel bestiái is — a négerek kegyetlensége azonban valamiképen más lapra tartozott. Mig Tarzan és más vadállatok szükségből, vagy haragból voltak kegyetlenek, a négerek pusztán csak azért, hogy tehetetlen áldozatuk kinjaiban gyönyörködjenek.

Abban a mértékben tehát, amint haragja kezdett felgyülemleni a Gomanganiakkal szemben, valami különös rokonszenvet érzett Numa, az oroszlán iránt.

Mert ámbár Numa egész életében mindig ellensége volt — Tarzan sem keserüséget, sem megvetést nem érzett irányában. A majomember agyában tehát fokozatosan kezdett kialakulni az az elhatározás, hogy elrontja a négerek örömét és megszabaditja az oroszlánt — lehetőleg azonban olyan módon, hogy ezáltal Gomanganiknak még külön bajt és boszuságot is okozzon.

Amint odafönn kuporgott, látta, hogy a harcosok ismét megfogják a ketrecet és behuzzák két kunyhó közé. Tarzan tudta, hogy az most ott fog maradni estig, mert a feketebőrüek ünnepre készülődnek és orgia keretében fogják megünnepelni áldozatuk halálra kinzását. Elhatározta, hogy maga is megvárja, amig leszáll az est és remélte, hogy közben valami alkalmas terv fog eszébe jutni.

Nem is kellett sokáig várakozni. Mialatt visszatért a dsungelbe eleséget keresni, felmerült agyában egy ötlet s egy pillanattal később — a vadászatról teljesen megfeledkezve — már

sietve haladt is Kercsak, a nagy majom törzse felé.

Az otthonos tisztásra érkezve egyenesen afelé az üreges fa felé indult, amelynek odvában szokta tartogatni azokat a kincsekeit, amelyeket el akart rejteni társai kíváncsi tekintete, vagy a bajkeverő kis makimajmok elől. Az oduból egy szorosan összegöngyölt csomagot huzott elő — Numa bőrét, rajta az állatfejjel, amely valaha Rabba Kega, a varázsló tulajdona volt mindaddig, amig Tarzan el nem lopta a faluból.

Ezt hóna alá csapva ismét utnak indult a dsungelen keresztül a feketék faluja felé; utközben vadászott és evett is valamit, sőt a délután folyamán még szundikált is vagy egy órát, ugy hogy már leszállt az alkonyat, amikor felkapaszkodott a nagy fára, amelynek ága átnyult a paliszádon és ahonnan kényelmes kilátása nyilt az egész falu felett. Látta, hogy Numa még életben van, sőt az őrök még szunditanak a ketrec mellett. Egy oroszlán nem nagy ujdonság ezen a vidéken a feketebőrü ember számára, ugy hogy miután az első kiváncsiság lecsillapodott, a falu lakói nem sokat törődtek többé a hatalmas ragadozóval és érdeklődésüket inkább az éjszaka küszöbön álló nagy eseményei számára tartogatták.

Nemsokára azután, amint teljesen besötétedett, megkezdődött az ünnepség. A tom-tom ütemes dübörgésére egy magányos harcos ugrott be a többi harcosok nagy gyürüjének közepébe, amelyet megvilágitott a rőzsefény és amelyen tul az asszonyok és gyerekek álltak, vagy kuporogtak. A harcos tetőtől-talpig be volt mázolva és mozdulataival azt igyekezett jelképezni, mintha valami vadat üldözne. Csinos, jótermetü, egyenes növésü ifju volt. A rőzsefény megcsillant ébenfekete testén, amint lehajolt a földre, mintha a vad nyomát keresné, majd magasra ugrott a levegőben. Arcának és testének minden vonala világosan tükrözte, hogy éppen most bukkant rá a nyomra. Majd közelebb ugrott a

harcosok csoportjához, mintha velük is közölné felfedezését és felszólítaná őket, hogy tartsanak vele a vadászaton. Mindez némajáték volt — de oly élethü, hogy Tarzan minden egyes részletét követni tudta.

Látta, hogy a többi harcosok most felragadják vadászdárdáikat és kecsesen ugrálva valamennyien belekezdenek a lopakodó mozdulatu »üldözőtánc«-ba. Mindez nagyon érdekes volt — Tarzan azonban rájött, hogy ha cselekedni akar, akkor ennek most jött el az ideje.

Az oroszlánbőrrel a hóna alatt a majomember most leugrott a fáról a lombkorona alatt elterülő sötét árnyékba, majd óvatosan megkerülte a kunyhókat, amelyek között egyenesen a ketrec hátamögött bukkant ki. Numa idegesen járt föl-alá a rácsok között. Őrizetlen volt, mert a két harcos is otthagyta a ketrecet, hogy résztvegyen az ünnepi táncban.

A ketrec hátamögött Tarzan magára huzta az oroszlánbőrt ugyanugy, mint amaz emlékezetes alkalommal, amikor Kercsak majmai csaknem darabokra szaggatták. Ekkor négykézlábra ereszkedve előrekuszott és kibukkant a két kunyhó között, alig néhány lépésnyire a tömegben álló nézőközönségtől, amelynek figyelmét az »üldöző tánc« most teljesen lekötötte.

Tarzan tudta, hogy néhány perc mulva a feketebőrüek gyürüje felszakad és az igy támadt résen a ketrecet be fogják cipelni a kör közepébe. És ez volt az a pillanat, amelyre várt.

Nem is kellett sokáig várakoznia. Mbonga, a főnök jelet adott, amire az asszonyok és a gyerekek közvetlen Tarzan előtt felemelkedtek a helyükről és oldalt huzódtak, hogy utat nyissanak az oroszlánketrecnek. Tarzan ugyanebben a pillanatban olyan morgást hallatott, amely a megszólalásig hasonló volt egy dühös oroszlán vészes elbődüléséhez, majd a szélesre nyitott ösvényen keresztül lassan megindult a felizgult táncosok csoportja felé.

Elsőnek egy asszony vette észre és hango-

san felsikoltott. A majomember közvetlen szomszédságában erre valóságos pánik tört ki. Mindenki meg volt győződve róla — s ez volt, amire Tarzan számított — hogy a fogoly kiszabadult a ketrecből.

Tarzan ujabb bömböléssel még előbbre nyomult. A táncoló harcosok egy pillanatra meghökkentek amikor a rőzsetüz fényénél megpillantották az oroszlánt. A nők és gyermekek máris menekülni kezdtek a legközelebbi kunyhók felé és nemsokára a meglepett harcosok is követték példájukat, ugy hogy Tarzan csakhamar egyedül maradt a falu pillanatok alatt kiürült uccáján.

De ez sem tartott sokáig. A közeli kunyhókból innen is, onnan is fejek bukkantak elő — a harcosok, akik figyelték, hogy az oroszlán támadni készül-e, vagy pedig megpróbál elmenekülni a faluból.

Lándzsáikat döfésre emelve készen tartották mindkét eshetőségre — ekkor azonban az oroszlán felegyenesedett hátsó lábain, az aranysárga bőr lehámlott róla és a rőzsetüz fényénél megvillant álmélkodó szemük előtt a fehér ördögisten sudár, fiatal alakja.

A feketék egy pillanatra annyira megdöbbentek, hogy a cselekvés eszükbe sem jutott. Legalább annyira féltek ettől a jelenségtől, mint magától Numatól. Babonás rettegésük azonban csaknem megbénitotta őket és ezalatt a majomember lehajolt és kényelmesen felszedte a földről az oroszlánbőrt. Aztán látták, hogy megfordul és eltünik a falu tulsó végén, a sötétben. Csak ekkor tértek magukhoz; amikor azonban dárdáikat rázva és harci kiáltásokat üvöltve utána vetették magukat — az üldözött már eltünt szemük elől.

Tarzan egy percig sem pihent meg az ágak között. A bőrt rádobta egy ágra, majd megint leugrott a földre és a hatalmas fatörzset megkerülve, berohant a faluba. A kunyhók árnyékába huzódva egyenesen az oroszlán ketrece felé futott. Felugorva a ketrec tetejére, meghuzta a kötelet, amely felemelte az ajtót — és egy perccel

később egy hatalmas, ereje teljében lévő oroszlán pattant ki a rácsok közül a falu uccájára.

A harcosok, amint éppen üres kézzel szállingóztak vissza, észrevették a hatalmas állatot a rőzsetüz világánál. Az ördögisten láthatólag megint a régi cselfogását akarja alkalmazni velük szemben! Talán azt képzeli, hogy kétszer egymásután félre tudja vezetni Mbonga, a főnök embereit? Nos hát, majd megmutatják neki!... Már ugyis régen lesték az alkalmat, hogy örökre megszabaduljanak a dsungelnek e félelmetes démonától!

Felemelt dárdákkal rohantak feléje. Az asszonyok és a gyermekek is előmerészkedtek a kunyhókból, hogy szemtanui lehessenek az ördögisten megöletésének. Az oroszlán villogó szemmel fordult feléjük, majd a közeledő harcosok elé ugrott.

Gunyos és vad diadalkiáltásokkal fogadták és dárdájukat rázták feléje. Biztosra vették, hogy az ördögisten most már nem menekülhet előlük többé!

Ekkor Numa, az oroszlán félelmetes bömböléssel nekiktámadt.

Mbonga, a főnök harcosai lándzsát szegezve és gunykiáltásokat orditozva várták a támadást. A biztonság azonban valahogy mégis megingott bennük. A támadó oroszlán tulságosan valódinak látszott — látták, hogy hatalmas ugrással tör előre. De azt is tudták, hogy az aranysárga bőr alatt egy fehér ember puha teste rejtőzik és ez a tudat elhessegette félelmüket.

A sorban legelől egy hatalmas termetü, erejére és okosságára beképzelt fiatal harcos állott. Félni?.... Hát ő ugyan nem fél!.... Csak nevetett, amikor Numa rávetette magát; nevetett és dárdáját döfésre emelve, egyenesen az állat hatalmas szügyének irányitotta. Az oroszlán azonban ekkor már elérte őt. Egy hatalmas mancs félresöpörte az utból a nehéz harci dárdát, amely csapásától ugy tört ketté, mint ahogy az ember keze kettéroppant egy száraz galyat.

Egy második irtózatos csapás beszakitotta a harcos koponyáját. S akkor az oroszlán egyenesen a többi harcosok kövé vetette magát, jobbra és balra osztogatva félelmetes csapásait. Vagy tiztizenkét ember hullott el körülötte, mig végre a csapat maradványa hanyat-homlok futásnak eredt, hogy elmeneküljön a rettentő karmok és villogó fogak elől.

A falu népe fejvesztve futkosott ide-oda félelmében. De még a kunyhók sem látszottak biztos menedéknek most, hogy Numa elszabadult a paliszádon belül. A megrémült négerek egyik helyről a másikra rohantak, mig a falu közepén bömbölve és villogó szemmel állott Numa, további küzdelemre és további öldöklésre készen.

Végül is az egyik benszülöttnek eszébe jutott kitárni a falu kapuját és a fák között menedéket keresni. A nép, mint megriadt birkanyáj követte, ugy hogy végül az oroszlán magára maradt a faluban leölt áldozataival.

Mbonga emberei ezután a közeli fákról figyelték, ahogy az oroszlán lehajtotta nagy, sörényes fejét, vállánál fogva megragadta az egyik megölt harcost s azt fogai között cipelve, lassu, méltóságteljes léptekkel végigment a falu uccáján, majd kilépett a nyitott kapun és eltünt a dsungelben. Figyelték és megborzadtak.

Ugyanakkor egy másik fáról Tarzan, a majomember is figyelte — és vigyorgott.

Egy teljes óra mult el az oroszlán távozása után, amig a feketebőrüek végre lemerészkedtek a fákról és elkezdtek visszaszállingózni a faluba.

— Ő volt az az egész idő alatt, — mondta az egyikük hideglelősen reszketve. — Ő, az ördögisten!

— Először oroszlánból emberré változtatta magát, — suttogta a másik, — majd megint visszaza, emberből oroszlánná....

— És becipelte Mweezát az őserdőbe, ahol meg fogja enni, — mondta a harmadik megborzongva.

— Nem vagyunk biztonságban többé, — so-

pánkodott egy negyedik, — Legjobb lesz, ha összeszedjük cókmókjainkat és egy másik falut keresünk, ahol biztonságban leszünk ettől a rémületes ördögistentől!....

Reggelre ébredve azonban ismét visszatért a bátorságuk, ugy hogy az elmult éjszaka eseményei nem jártak egyéb hatással, minthogy még jobban meggyökeresedett bennük a félelem Tarzannal szemben és a hit természetfölötti származása felől.

Igy nőtt aztán tovább a majomember hire az őserdő borzongató rémtörténeteiben és amerre járt — félelem és reszketés kisérte lépéseit.

XII. FEJEZET

Tarzan megmenti a Holdat

Egész más a dsungel, amikor Kudu, a nap uralkodik fölötte, mint amikor Goro, a hold fényes arca feltünik az égen.

Nappal az őserdőnek megvan a maga ismerős jellegzetessége — a maga fényei és árnyai, a maga madarai, virágai vadállatai; még a hangjai is nappali hangok. Az éjszakai dsungel fényei és árnyai, vadállatai, növényei és madarai azonban annyira mások, mintha egy egészen idegen világhoz tartoznának.

Tarzan éppen emiatt a különbözőség miatt szeretett éjszaka portyázni a dsungelben. Nemcsak, hogy másmilyen volt az élet, hanem érdekesebb és kalandosabb is — már pedig Tarzan, a majomember számára a veszély és a kaland jelentette az élet savát-borsát. És az éjszakai dsungel hangjai — az oroszlán orditása, a leopárd üvöltése, Dango a hiéna félelmetes kacagása mindmegannyi zene volt a majomember fülének.

Egy éjszaka ismét északi irányban portyázott, amikor hirtelen megütötte az orrát a Gomanganik ismerős illata és ugyanakkor égő fa orrfacsaró szagát is érezte. A majomember gyorsan megindult abban az irányban, ahonnan a

könnyü éjszakai szél a szagot hozta. Hirtelen hatalmas rőzsetüz fénye tüzött a szemébe a fák levelein keresztül és amikor Tarzan megállapodott egy közeli faóriás lombkoronáján, látta, hogy körülbelül féltucat fekete harcos bujik össze kuporogva a láng körül. Nyilvánvalóan Mbonga a főnök falujából való vadászok voltak, akiket az őserdőben lepett meg a sötétség. Körülöttük köralakban töviskés bozót-kerités huzódott és nyilván azt remélték, hogy ez, meg a tüz lobogó fénye távol fogja tartani tőlük az éjszaka veszedelmes ragadozóit.

Azért magatartásukon, remegő összebujásukon és reszketésükön látszott, hogy maguk sem olyan nagyon biznak ebben a védelemben, annál kevésbbé, mert Numa és Sabor vészjósló morgása egyre közelebbről és közelebbről hallatszott. A tüz fényén tul, az árnyékban még más vadállatok is lappangtak. Tarzan időnként megpillantott egy-egy sárgás fénnyel felcsillanó szemet — a feketék is látták őket és megborzadtak. Aztán az egyikük felkelt a helyéről, kihuzott egy égő husángot a tüzrakásból és meglóbálta a villogó szemek felé, amelyek ilyenkor azonnal eltüntek. Tarzan figyelte a dolgot és látta, hogy amint a néger visszatelepszik a tüz mellé, ezek a vésztjósló szemek kettesével és négyesével ujra, meg ujra felbukkanak.

Ekkor jelent meg Numa, az oroszlán és párja, Sabor. Jobbra és balra a villogó szemek visszahuzódtak a két hatalmas ragadozó közeléből, ugyhogy most csak az ő szemgolyóik világitottak a sötétből. A feketék közül néhányan arcra borultak és jajongni kezdtek; az az ember azonban, aki az imént meglóbálta a lángoló husángot, most egy égő galyat egyenesen az éhes oroszlánok felé hajitott, amire ezek is visszavonultak. Tarzant rendkivül érdekelte a dolog. Most megértette, hogy a feketebőrüek miért raknak éjszaka rőzsetüzeket, dsungel vadai féltek a tüztől és a tüz ilyenkor már bizonyos mértékig védekezésre is szolgált.

Most néhány percig eltüntek a fenyegető

szemek, noha Tarzan tisztán hallotta körös-körül puha talpu lábak settenkedő lépteit. Majd ismét felcsillant a két szempár, jelezve a dsungel urának és párjának visszatértét. A himoroszlán most lassan a töviskes bozót-keritès felé közeledett, amely mögött a félelemtől reszketve egy magányos néger kuporgott. Amikor ez az őrszem észrevette a közeledő Numat, egy ujabb csóvát hajitott feléje és Numa Saborral, a nőstényoroszlánnal együtt ismét visszavonult — ezuttal azonban már nem oly messzire és nem is olyan hoszu időre.

Csaknem azonnal visszafordultak és elkezdtek keringeni a bozótkerités körül. szemüket egyenesen a tüzre meresztve és halk. mélyről jövő félelmetes morgást hallattak.

A fekete harcos ujra és ujra hajigálta az égő husángokat a két hatalmas macska felé — Tarzan azonban észrevette, hogy Numa egy-két visszahuzódás után nem sokat törődik többé vele. A majomember Numa hangjából azt is kivette. hogy az oroszlán éhes és mindenáron szeretne jóllakni egy Gamanganj husával — csak az a kérdés, lesz-e bátorsága közelebb merészkedni a tüzhöz?..

Éppen, amikor Tarzan mindezt végiggondolta, Numa megállt a nyugtalan keringésben és szembefordult a bozóttal. Egy percig mozdulatlanul állott, csak a farka kunkorodott fel gyorsan, idegesen — majd elszántan előre indult, mig Sabor azon a helyen maradt. ahol párja hagyta. A feketebőrü odakiáltott társainak. hogy az oroszlán közeledik; azokon azonban annyira erőt vett a félelem, hogy csak még közelebb huzódtak egymáshoz és még hangosabban sápitoztak, mint azelőtt.

Az őr most felragadott egy lángoló fatuskót és egyenesen az oroszlán pofájába vágta. Dühös orditás hallatszott — majd azon nyomban következett a támadás. A vad bestia egyetlen ugrással átlendült a töviskes falon — a tulsó oldalon azonban a harcos ugyanolyan gyorsan el-

perdült előle és hanyathomlok rohant a legközelebbi fa felé.

Numa — amilyen gyorsan jött — már ki is ugrott az elkeritett tisztásból; de ahogy ujra átlendült az alacsony, töviskes bozótfalon, egy jajgató négert is cipelt magával. Áldozatát maga után huzva a földön, visszatért Saborhoz, a nőstényoroszlánhoz, akivel együtt csakhamar eltünt a rengetegben. Vészes morgásukba időnként belevegyült a menthetetlenül halálraitélt ember velőtrázó jajgatása.

A viztől kis távolságnyira a két oroszlán megállott. A morgás és bömbölés megerősödött, mig a szerencsétlen feketebőrü jajgatása egyre halkult — aztán végleg elnémult.

Kisvártatva Numa ismét megjelent a tüz fényében Másodszor is beugrott a keritésen keresztül és ugyanaz a hátborzongató tragédia — egy másik jajgató áldozattal — ismét lejátszódott.

Tarzan lustán nyujtózkodni kezdett. Ásitott, mint akit kezd untatni ez a szórakozás. Megfordult és megindult a hazai tisztás felé, ahol a törzs az igazak álmát aludta a környező fák ágain.

De miután megtalálta a szokott helyét az egyik ághajlatban és összekuporodott, hogy elszunditson, még mindig semmi vágyat nem érzett az alvásra. Hosszu ideig ébren álmodozott. Fölpillantott az égre és elnézte a holdat, meg a csillagokat. Azon töprengett, hogy miféle jelenségek lehetnek ezek és mi tartja őket az égen, hogy le ne essenek? Agya kisgyermek korától kezdve bajlódott ilyen és hasonló kérdésekkel. Az élet minden titka rendkivül érdekelte. A halál rejtélyét nem tudta a maga teljességében felfogni. Számtalan alkalommal megvizsgálta megölt áldozatainak belső mechanizmusát és egyszer-kétszer még az elejtett préda szügyét is felhasitotta, hogy lássa az esetleg még dobogó szivet.

Tapasztalásból tudta, hogy ha ezt a szervet egy késsel átdöfik, akkor tiz eset közül ki-

lencben rögtön bekövetkezik a halál. mi ugyanazt a kést többször is beledöfheti más .elyeken ellenfelébe anélkül, hogy akár csak harcképtelenné is tenné. Éppen ezért okoskodott. hogy a szivben — vagy amint ő nevezte »a lélekző vörös dologban« — kell lennie az élet középpontjának.

Mindezek a dolgok azonban alapjában véve megfejthetetlen rejtélyek maradtak Tarzan számára, amelyek mégis változatlanul izgatták gondolatait és képzeletét. Megfigyelte a nyiló és lecsukló szirmu virágokat; ismert növényeket, amelyek arcukat mindig a nap felé fordítják; látott leveleket, amelyek akkor is megmozdultak, ha nem volt a legcsekélyebb szellő sem; látott folyondárokat, amelyek ugy kusztak fel a hatalmas fák törzsére és ágaira, mintha élő lények lettek volna — illetőleg Tarzan, a majomember számára ezek a virágok, folyondárok és fák valóban élő lények is voltak. Gyakran beszélt hozzájuk, mint ahogy beszélt Gorohoz, a holdhoz és Kuduhoz, a naphoz s mindannyiszor elfanyarodott a kedve, amikor rájött, hogy azok nem felelnek. Kérdéseket intézett hozzájuk: azok azonban nem válaszoltak, pedig ő jól tudta, hogy a levelek például suttogva szoktak beszélgetni egymással a saját levél-nyelvükön.

A szelet a fáknak és füveknek tulajdonitotta: ugy képzelte, hogy az a fák és füvek ide-oda hajladozásából keletkezik. Nem tudta másképp megmagyarázni magának ezt a tüneményt és hasonló okból ugy képzelte, hogy az eső meg a csillagokból, a holdból és a napból ered...

Ezen az éjszakán, ahogy töprengve feküdt az águhajlatban, képzeletét a hold és a csillagok rejtélye fogta meg. Egész izgalomba jött miatta. Taug, a szomszédos águhajlatban aludt. Tarzan odakuszott melléje:

— Taug! — kiáltotta. A hatalmas him abban a pillanatban felébredt és veszélyt szimatolva felborzolta szőrét. — Nézd csak Taug! — kiáltotta Tarzan a csillagok felé mutatva. — Nézd csak Numa és Sabor és Sheeta és Dangó sze-

meit!.... Ott leskelődnek Goro körül, hogy ráugorjanak és megöljék.... Nézd csak Goro szemét és orrát és száját! És az a fény, ami az arcán világit, az annak a nagy tüznek a fénye, amelyet azért rakott, hogy elijessze Numat és Sabort és Dangot és Sheetat!....

— Nézd csak, Taug, — folytatta izgatottan, — ott láthatod körülötte mindezeket a szemeket! De nem mernek közelebb lopakodni a tüzhöz — nézd csak, milyen kevés szem van Goro közvetlen közelében. Félnek a tüztől! Ez a tüz védi meg Gorot Numa karmaitól.... Látod őket, Taug? Egy éjszaka azonban Numa majd nagyon éhes lesz és nagyon haragos — s akkor majd átugrik a tövises bokrokon, amelyek körülveszik Gorot és akkor nem lesz többé világosságunk azután, hogy Kudu visszatért barlangjába — az éjszaka fekete lesz, mint olyankor, amikor Goro lusta és késő éjszakáig alszik, vagy amikor napközben vándorol át az éjben, megfeledkezve a dsungelről és népéről.

Taug bambán bámult előbb fel az égre, majd Tarzanra. Ugyanekkor egy meteor hasitotta végig fénylő csóvájával az eget.

— Nézd! — kiáltotta Tarzan. — Goro éppen most dobott egy égő husángot Numa felé!

— Numa lent a földön jár, — morogta Taug. — Numa nem szokott vadászgatni a fák fölött.

De azért kiváncsian és egy kissé megilletődötten nézegette a csillagokat, amelyeket nyilván életében először vett észre, ámbár azok kezdettől fogva minden éjszaka ott függtek feje fölött az égen. Taug szemében azonban nem sokat jelentettek — nem lehetet megenni őket, tehát nem érdekelték.

De azért mégis nyugtalanná tették Tarzan szavai. Maga is hosszu ideig nem tudott elaludni ujra, csak nézte a csillagokat — a ragadozók szemeit, amelyek körülvették Gorot, a holdat — és nézi Gorot, amelynek világosságánál a majmok táncolni szoktak. Ha Numa megeszi Gorot, akkor nem lesz többé éjszakai dum-dum

tánc. Taug egészen megilletődött erre a gondolatra. Félénken pillantott Tarzanra. Miért különbözik barátja ennyire a törzs többi tagjaitól? Taug ismerősei között senkisem volt, akinek olyan furcsa dolgok jutottak volna eszébe, mint Tarzannak. A majom megvakarta az üstökét és azon töprengett, vajjon Tarzan végeredményben megbizható barát-e azután lassan és nehézkes fejtöréssel kezdett visszaemlékezni rá, hogy Tarzan hüségesebb társa volt, mint bármelyik más majom, még a törzs erős és bölcs himjeit sem véve ki.

Tarzan volt az, aki kiszabaditotta őt a feketebőrüek fogságából éppen abban az időben, amikor pedig Taug azt hitte, hogy Tarzan el akarja venni tőle Teekat. Tarzan volt az, aki megmentette Taug kis balulját a haláltól. Tarzan volt az, aki kigondolta és végrehajtotta Teeka elrablójának üldözését. Ha valami, akkor ez volt a barátság — s noha Taug sohasem mutatott semmit külső vonzódást, noha épugy vicsorgott Tarzanra, mint bármelyik más majomra, amelyik közel merészkedett hozzá, amikor evett — mégis meg tudott volna halni Tarzanért. Most azonban Taug mégis zavarban volt és mielőtt ujra álomba merült volna, még sokáig eltöprengett barátja furcsa szavain.

Másnap megint eszébe jutottak és akkor elmesélte Guntonak, hogy miket mondott Tarzan azokról a szemekről, amelyek körülveszik Gorot és megemlitette azt a lehetőséget is, hogy Numa egyszer valamikor majd megtámadja és megeszi a holdat.

Gunto elrezdte a körmét rágni, ami nála a gondolkodás jele volt. Aztán eszébe jutott, hogy Tarzan neki is emlitette egyszer, hogy a fák beszélgetnek egymással és Gozan viszont elmesélte, hogy a majomembert egyizben táncolni látta a holdfényben Sheetával, a párducczal. Azt nem tudták, hogy Tarzan akkor lassszójával fogta el a vad bestiát és hozzákötötte egy fához majd ugrálni kezdett a megkötözött

préda előtt, hogy halálrabosszantsa.

Mások elmesélték, hogy látták Tarzant lovagolni Tantor, az elefánt hátán. Azután szóbakerült az az eset, amikor Tibot, a kis fekete fiut hozta el a törzs körébe és némelyek felemlitették, hogy milyen különös foglalatosságba merül időnként a földnyelven álló furcsa barlangjában.

— Tarzan nem majom — mondta ki végül a szentenciát Gunto. — A nyakunkra hozza Numat, hogy felfaljon bennünket, mint ahogy most ráuszitja Gorora. Legjobb volna, ha megölnénk őt!

Taug szőre abban a pillanatban felborzolódott.

— Előbb Taugot kell megölnötök! — mondta, aztán otthagyta őket, hogy élelmet keressen.

De mások csatlakoztak az összeesküvőkhöz. Eszükbe jutott Tarzannak sok olyan dolga, ami a majmok számára szokatlan volt és amit majomésszel nem tudtak felérni. És Gunto ismét hangoztatta azt a meggyőződését, hogy a Tarmanganit, a fehér majmot meg kell ölni. A többiek — akiket a rémmesék megijesztettek és akik azt hitték, hogy Tarzan most Goro megölését tervezi — helyeslő morgással fogadták a tervet.

Teeka, aki szintén közöttük állott, hegyezte a fülét. Felborzolta a szőrét és vicsorgatni kezdte a fogát, majd elindult Tarzan keresésére. De nem találta meg, miután a majomember távol járt; ehelyett Taugra akadt és elmondta neki, hogy mit terveznek. A hatalmas him dühében toporzékolni és orditozni kezdett....

*

Tarzan, a majomember sok mérfölddel odébb éppen Tantor, az elefánt széles hátán nyujtózkodott. Egy éles bot hegyével vakargatta a hatalmas fülek tövét és szokása szerint mesélt a vastagbőrünek mindenfélét, ami éppen eszébe jutott. Tantor igen keveset, vagy éppen

semmit sem értett a szavaiból — de hálás hallgatónak bizonyult. Élvezte a barátját, akit kedvelt és jólesett neki barátságos vakargatása.

Numa, az oroszlán megszimatolta az ember szagát és rögtön közelebb lopakodott. Amint azonban megpillantotta kiszemelt zsákmányát az óriási agyaras fején, megfordult és bosszus s csalódott morgással elindult valami alkalmasabb zsákmányt keresni.

Az elefánt is megéeezte az oroszlán szagát és orrmányát felemelve, hangosan trombitálni kezdett. Tarzan kényelmesen, egész hosszúságában elnyult a vastag bőrön. Legyek zümmögtek az arca körül, egy leveles gallyal azonban időnként mindig szétcsapott közöttük és elkergette őket.

— Tantor, — mondta, — nagyon jó élni. Jó dolog elnyujtózni a hüvös árnyékban. Jó elnézni a zöld fákat és a virágok vidám színeit, mindent, amit Isten számunkra teremtett. Ö nagyon jó hozzánk, Tantor; Ö teremtette számodra a gyenge leveleket és a fahéncsot, meg a kövér füveket, hogy jóllakhass; Ö adta nekem Barat és Hortat és Pisaht, a gyümölcsöket és a diókat és a gyökereket. Ö adja meg mindenkinek azt az ennivalót, amit legjobban szeret. Nem kíván egyebet tőlünk, csak azt, hogy elég erősek, vagy ravaszak legyünk, hogy mindezeket megszerezhessük magunknak. Igen Tantor, nagyon jó élni. Nem szeretnék meghalni.

Tantor megelégedetten morgott egyet, majd felemelte orrmányát és annak kis ujjacskában végződő hegyével megsimogatta a majomember arcát.

— Tantor, — szólalt meg hirtelen Tarzan, — fordulj meg és keress ennivalót Kercsak, a nagy majom törzse irányában, hogy Tarzan a fejeden lovagolhasson haza, anélkül, hogy járnia kellene.

Mielőtt elérték volna a tisztás északi oldalát, dél felől egy tagbaszakadt, fekete harco-

közeledett ugyanabba az irányba. Ovatosan haladt keresztül a dsungelen, figyelmét megfeszítve, hogy elkerülhesse az útközben leselkedő veszélyeket. Éppen elhaladt a legdélibb őrszem alatt, aki egy nagy fa ágán elhelyezkedve figyelte az ebből az irányból kigyózó utat. A majom békén engedte elhaladni a Gomanganit, mert látta, hogy egyedül van; abban a pillanatban azonban, amikor a harcos elérte a tisztást, hangos »Kreeg-ah« kiáltás harsant fel a hátamögött és a nagy hímek már rohanni kezdtek feléje a fák között.

A fekete ember az első kiáltásra megállott és körülnézett. Nem látott semmit, de megismerte a szőrös erdőlakók kiáltását.

Bulubantunak helyén volt a szive. Hallotta körös-körül a majmok orditozását és tudta, hogy menekülésre kevés kilátása van, de azért rettenthetetlenül helyt állott és lándzsáját döfésre készen emelte fel. Bulubantu Mbonga falujának második főnöke elhatározta, hogy drágán fogja adni az életét.

Tarzan és Tantor már csak kis távolságnyira voltak, amikor az őrszem első rikoltása felverte a dsungel csendjét. A majomember villámgyorsan átugrott az elefánt hátáról az egyik közeli fára és most sebesen haladt a tisztás irányába. Amikor odaért, azt látta, hogy vagy egy tucat hím vesz körül egy magányos Gomanganit. Tarzan vérfagyasztó kiáltással sietett feléjük. Még jobban gyülölte a négereket, mint maguk a majmok és most nagyszerü alkalom kinálkozott rá, hogy egyikükkel elbánjon. Vajjon mit csinálhatott a Gomangani? Talán megölte a törzs valamelyik tagját?

Tarzan megkérdezte a hozzá legközelebbálló majmot. Kiderült, hogy a Gomangani nem bántott senkit. Gozan, az őrszem, meglátta, amint az erdőn keresztül haladt és figyelmeztette a törzset — ennyi volt az egész.

A majomember utat tört magának a majmok között és közelebbről szemügyre vette a

fekete embert. Azonnal ráismert. Hiszen csak az elmult este látta, a tüskés bozót mögött, amint belekémlelt a sötétbe, mialatt társai félelmükben összebujtak és gyáva módon még csak védekezésre sem mertek gondolni. Ez az ember kétségtelenül bátor volt — és Tarzan mindig megbecsülte a bátorságot. Ez az érzése még a feketék iránt táplált gyülöleténél is erősebb volt.

Odafordult a majmok felé.

— Eredjetek vissza élelmet keresni, — mondta, — és hagyjátok ezt a Gomanganit békében utjára menni. Nem bántott bennünket és én az elmult éjszaka láttam, amint Numaval és Saborral szembeszállott, egyedül a nagy dsungelben. Ez bátor ember. Miért öljünk meg valakit, aki bátor és aki nem bántott bennünket? Engedjétek utjára.

A majmok morogni kezdtek. Nem tetszett nekik a dolog.

— Öljétek meg a Gomanganit! — kiáltott az egyik.

— Igen, — harsogta a másik, — öljétek meg a Gomanganit, de nemcsak őt, hanem a Tarmanganit is!

— Meg kell ölni a fehér majmot! — üvöltötte Gozan. — Ő tulajdonképpen nem is majom, csak egy Gomangani, akinek le van huzva a bőre.

— Öljétek meg Tarzant! — bömbölte Gunto. — Öljétek meg- Öljétek meg!..

A majmok most már vérszomjasokká váltak. Dühük nem is annyira a fekete ember, mint inkább Tarzan ellen fordult. Ekkor egy torzonborz alak tört utat közöttük, gyerekek módjára félrelökdösve őket az utból. Taug volt — a hatalmas, vad Taug.

— Ki mondja azt, hogy meg kell ölni Tarzant? — kérdezte fenyegetően. — Aki meg akarja ölni Tarzant, annak előbb meg kell ölnie Taugot is. És ki tudja megölni Taugot? Taug kitépi a beleiteket és odadobja eleségül Dangonak, a hiénának!

— Mi mindnyájan meg tudunk ölni benneteket, — felelte Gunto — Mi sokan vagyunk és ti kevesen.

Amiben igaza is volt. Tarzan is tudta, hogy igaza van. Amint hogy Taug is tudta — csak éppen nem volt hajlandó beletörődni.

— Én vagyok Tarzan! — kiáltotta most a majomember. — Én vagyok Tarzan, a hatalmas vadász, a hatalmas harcos. Az egész dzsungelben nincsen senki, aki oly hatalmas volna, mint Tarzan.

Most a szembenálló hímek is sorjában eldicsekedtek nagyságukkal és kiválóságukkal. És a szembenállók lassanként mind közelebb és közelebb kerültek egymáshoz. Ez a majomhímek rendes szokása, mielőtt a végső összecsapásra rászánnák magukat.

Gunto lépett először közel Tarzanhoz, megszaglászta, majd rávicsordult. Tarzan halk, fenyegető morgást hallatott. Még egy ideig szokás így egymást kerülgetni, aztán valamelyik hím mégis csak rátámad és akkor a következő pillanatban az egész félelmes banda tépve és harapva rávetí magát áldozatára....

Bulubantu, a fekete harcos, attól a pillanattól kezdve, hogy Tarzan felbukkant a majmok között, a csodálkozástól tágranyilt szemmel bámulta az eseményeket. Sokat hallott erről az ördögistenről, aki a szőrös erdőlakók között él — de eddig még sohasem látta napvilágnál, szemtől-szembe. Természetesen semmit sem értett abból, amit Tarzan és a majmok egymásközt végeztek, csak annyit látott, hogy a majomember és az egyik nagy him valami vitába keveredett a többivel. Látta, hogy ezek ketten, háttal feléje közte és a többi majom között állnak és ebből — bármily valószínütlennek tünt is — arra következtetett, hogy ők akarják megvédeni. Tudott róla, hogy Tarzan egyszer megkímélte Mbonga a főnök életét és hogy egy más alkalommal megkegyelmezett Tibonnak és Tibo anyjának, Momayanak. Így hát nem volt egészen lehetet-

ien az sem, hogy most meg Bulubantu segítségére siessen.

Gunto és társai lassan mind hátrább szorították Tarzant és Taugot Bulubantu felé. A majomembernek eszébe jutottak ezek a szavak, amelyeket csak az imént mondott Tantornak: »Igen, Tantor, nagyon jó élni. Nem szeretnék meghalni.« Már pedig tudta, hogy most meg kell halnia, mert a hatalmas himek egyre vészesebben indultak ellene. Mindig is sokan voltak közöttük, akik gyülölték és valamennyien gyanakodtak rá, mert tudták, hogy ő valami más fajta, mint jómaguk. Tarzan is tudta ezt és büszke volt rá, hogy másmilyen — hogy *ember*, amint azt a képeskönyvekből megtanulta. Rövidesen azonban halott ember lesz.

Gunto támadáshoz készülődött. Tarzan már ismerte ezeket az előjeleket és azt is tudta, hogy Guntoval együtt a többi him is azonnal rátámad. Akkor pedig mindennek vége lesz.

Ebben a pillanatban a tisztás tulsó oldalán valami megmozdult a folyondárok között. Tarzan akkor vette észre, amikor Gunto éppen előre ugrott, hogy nekitámadjon. Tarzan lekuporodva várta a támadást. Taug is lekuporodott, Bulubantu pedig — most már tisztán látva, hogy ezek ketten az ő oldalán harcolnak — felragadta a dárdáját és eléjük ugrott, hogy felfogja az első támadást.

Ugyanekkor a támadó himek háta mögött egy hatalmas test tört elő a dzsungelből. A majmok vad orditozását tulharsogta a dühös agyaras trombitálása, amint Tantor, az elefánt átrobogott a tiszáson, hogy barátja segitségére siessen.

Sohasem került rá sor, hogy Gunto birokra kelljen a majomemberrel. Tantor támadásától megrémülve a majmok visitozva és jajgatva szaladtak szerteszét a fák között. Taug velük együtt elrohant. Csak Tarzan és Bulubantu maradt a helyén, az utóbbi azért, mert látta, hogy az ördögisten sem szalad el. Mindenesetre azonban föl-

készült a halálra, mely kikerülhetetlennek látszott.

Elképedve látta azonban, hogy a hatalmas elefánt hirtelen megáll a majomember előtt és szinte gyöngéden végigsimogatja hosszu, kigyózó orrmányával.

Tarzan a fekete harcos felé fordult.

— Eredj! — mondta neki a majmok nyelvén és azzal Mbonga faluja irányába mutatott. Bulubantu nem értette ugyan a szót, de annál jobban értette a mozdulatot és sietve engedelmes kedett. Tarzan utána nézett, amig csak el nem tünt a tekintete elől. Azán igy szólt az elefánthoz:

— Emelj fel!

Az agyaras állat orrmányának egy mozdulatával könyedén felemelte a levegőbe és fejére ültette.

Tarzan elmegy a barlangjába a nagy viz mellé, — kiáltotta a majomember a fákon kuporgó majmok felé. — Taug és Teeka kivételével valamennyien ostobábbak vagytok, mint Manu, a makimajom. Taug és Teeka eljöhetnek meglátogatni Tarzant. A többiek azonban ne merjék mutatni magukat! Tarzan egyszer és mindenkorra végzett Karcsek törzsével!

Megbökte Tantort és a hatalmas állat végigdübörgött a tisztáson. A majmok elképedve bámultak utána, amig csak el nem tünt az őserdőben.

*

Taug még aznap éjszaka leütötte Guntot, akin bosszut akart állni Tarzan ellen intézett támadása miatt.

A törzs azonban egy álló hónapig szinét sem látta Tarzannak, a majomembernek. A legtöbben nem is gondoltak rá; de voltak olyanok, akik sokkal jobban nélkülözték, mintsem Tarzan képzelte volna. Taug és Teeka gyakran gondoltak rá, hogy bárcsak visszatérne és Taug sokszor el is határozta, hogy elmegy és meglátogatja Tarzant tengerparti kunyhójában; de egyszer egy, másszor más dolog jött mindig közbe.

Egy éjszaka, amikor Taug álmatlanul feküdt és felnézett a csillagos égre, eszébe jutottak azok a különös dolgok, amelyekről Tarzan egyszer említést tett neki — hogy ezek a fényes pontok tulajdonképpen a szemei azoknak a ragadozóknak, amelyek a sötét égi dsugelben leselkednek, hogy ráugorjanak Gorora, a holdra és felfalják. És mennél tovább töprengett ezen a dolgon, annál nyugtalanabbá vált.

Ekkor valami különös dolog történt. Amint rábámult Gorora, azt látta, hogy a hold egyik csücske hirtelen eltünik, mintha csak valami beleharapott volna. Egyre nagyobb és nagyobb lett a luk Goro oldalában. Taug harsány kiáltással talpra ugrott. Rémült »Kreeg-ah« kiáltására csakhamar az egész törzs ijedten és visitozva csődült össze körülötte.

— Nézzétek! — kiáltotta Taug, rámutatva a holdra. — Nézzétek! Ugy van, ahogy Tarzan mondta. Numa átugrott a tüzön és most felfalja Gorot. Ti kigunyoltátok Tarzant és elmartátok a törzstől; most láthatjátok, milyen bölcs volt. Ti, akik gyülöltétek Tarzant, most magatok siessetek Goro segitségére. Nézzétek az égi dsungelben körös-körül a szemeket, Goro körül. Goro veszélyben van és senki sem tud segiteni rajta... senki, kivéve Tarzant. Numa nemsokára egészen fel fogja falni Gorot akkor nem lesz világosságunk azután, hogy Kudu visszavonul barlangjába. Akkor aztán hogyan táncoljunk el a dumdum táncot Goro világossága nélkül?

A majok megremegtek és sápitozni kezdtek. A természet erőinek minden megnyilvánulása — miután ésszel nem tudták felfogni — rémületbe ejtette őket.

— Eredj és hozd vissza Tarzant! — kiáltotta az egyikük s ekkor valamennyien orditozni kezdtek: — Tarzan... Hozd vissza Tarzant! Ő fogja megmenteni Gorot!

— Elmegyek, — mondta röviden Taug és egy perccel később már neki is vágott a sötétségnek, a földnyelven álló kis kunyhó felé.

A magára maradt törzs iszonyodva nézte a hold lassu fogyatkozását. Numa láthatólag már egy hatalmas félkör-alaku részt vágott ki belőle. Ha ez igy megy tovább, teljesen felfalja Gorot, mielőtt Kudu megjelenik ismét az égen. A majmok megremegtek arra a gondolatra, hogy éjszakáik ezentul örökké vaksötétek lesznek. Ez a gondolat nem hagyta elaludni őket. Nyugtalanul jártak ide-oda a fák között és figyelték az égi Numát, amint prédáját fogyasztja és várták Taug és Tarzan visszaérkezését.

Goro már csaknem teljesen eltünt, amikor a majmok végre meghallották kettőjük közeledő lépteit. És egy perccel később az egyik közeli fa ágán Taug kiséretében felbukkant Tarzan.

A majomember nem vesztegette az időt hiábavaló szavakkal. Kezében egy hatalmas ijat tartott és hátán egy puzdra lógott, tele mérgezett nyilvesszőkkel, amelyet — csak ugy, mint az ijat magát — a feketebőrüek falujából lopott. Felmászott az egyik faóriásra, egyre magasabbra és magasabbra, mig végre ingadozva megállott egy keskeny ágon, amely mélyen meghajolt sulya alatt. Innen tiszta és zavartalan kilátása nyilt az ég felé. Jól láthatta Gorot és azt a hatalmas sebet is, amelyet az éhes Numa ütött fénylő testén.

Arccal a hold felé fordulva Tarzan félelmetes harci kiáltást hallatott. Válaszul a távolból egy oroszlán bőgése hallatszott. A majmok megremegtek: nyilvánvalóan az égi Numa felelt vissza Tarzannak.

A majomember ekkor ráillesztett egy nyilvesszőt az ijjra és megfeszitve a hurt, egyenesen a Goron lakmározó Numa szivének célzott. Hangos pattanás hallatott, aztán Tarzan, a majomember egymásután zuditotta a nyilvesszőket Numa felé és közben Kercsak törzsének majmai összebujtak rémületükben.

Hirtelen Taug kiáltása hallatszott.

— Nézzétek! — kiáltotta. — Numa meghalt!

Tarzan megölte Numat! Nézzétek! Goro már ki is bujik Numa hasából!...

És valóban a hold fokozatosan kezdett előbujni a föld árnyéka mögül, amely eddig eltakarta. Kercsak törzsének majmaival azonban sohasem lehetett volna elhitetni, hogy nem Numa volt az, aki csaknem felfaltatta Gorot ezen az éjszakán, vagy hogy nem Tarzan volt az, aki a fénylő istenséget megmentette halálos ellenségének karmai közül.

Tarzan, a majomember ilyen módon tért vissza Kercsak törzséhez és visszatérésével hatalmas lépést tett a királyság felé, amelyet végül e is nyert, mert a majmok ettől kezdve már most is ugy tekintettek fel rá, mint valami felsőbbrendü lényre.

Az egész törzsben egyetlen-egy valaki volt, aki nem tudott teljességgel hinni abban, hogy valóban Tarzan mentette meg Gorot, a holdat és ez az egy valaki — bármily különösnek tünik is — maga Tarzan, a majomember volt.

OSZK

OSZK

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár